

Catalunya

> Òrgan d'expressió de les CGT de Catalunya i de Balears · 8a. època · Juny 2012 · núm. 140 · 0,50 euros · www.cgtcatalunya.cat

www.cgtbalears.org

Rescat bancari:

la força que
ens preparen...

Pappers

de Balears

> Òrgan d'expressió de les CGT de Balears i Catalunya · núm. 140 · Juny 2012 · 0,50 euros · www.cgtbalears.org · www.cgtcatalunya.cat

Rescat bancari:

la força que
ens preparen...

REPORTATGE

Els grans triomfs del moviment: la crisi es pot abordar d'una manera més justa i solidària i l'augment de l'interès per vies alternatives de produir i consumir

La lluita contra els desnonaments, l'avenç més visible

Un any del moviment 15M

Redacció

Segurament, haver constatat que la crisi es pot abordar d'una manera més justa i solidària, ha estat el gran triomf del moviment, tot i que els poders polítics i econòmics segueixen sense escoltar les demandes del 15M, aquest moviment que va sorgir en les places i carrers ara fa poc més d'un any.

Els més rics no contribueixen a la causa amb un impost sobre grans fortunes, sinó que han estat premiats amb una amnistia fiscal; la banca continua rebent ajudes públiques que no retornen a la societat ni tan sols en forma de crèdit; s'ha aprovat la reforma laboral més regressiva de la democràcia, i l'estat del benestar es desmunta. Les decisions polítiques de l'últim any han ignorat les peticions econòmiques del 15M, que reclama que la crisi la paguin els que l'han generat i s'ajudi els que en pateixen les conseqüències sense ser-ne responsables i aposta per un model productiu allunyat de l'especulació i basat en principis de justícia i solidaritat.

La lluita contra els desnonaments, l'avenç més visible

Malgrat tot, s'ha demostrat que a poc a poc la pressió ciutadana arriba lluny. Els 250 desnonaments aturats al conjunt de l'Estat i un primer pas perquè els que no puguin pagar la hipoteca saldin el deute entregant el pis al banc són el gran triomf de la filosofia 15M.

Ho ha aconseguit la mobilització pacífica i sostinguda de la Plataforma d'Afectats per la Hipoteca (PAH), organisme creat dos anys abans del 15 de maig de 2011, però que amb els "indignats" va rebre saba nova en forma de simpatitzants, activistes i un esperit renovat de protesta.

Abans el discurs imperant era que no hi ha alternatives a l'actual sistema econòmic i polític, i ara se sap que sí i, a més, s'ha perdut la por de reivindicar-les.

Malgrat tot, si ens fixem estrictament en l'agenda política, la filosofia del 15M s'ensuma només en la llei de dació en pagament, que a més és insuficient, perquè els bancs s'hi acullen de manera voluntària i hi ha tants requisits per beneficiar-se'n que exclou el 90% dels casos, segons denuncia la PAH.

La taxa Tobin: Europa no té decidit si accepta una taxa contra l'especulació

Els "indignats" també postulen un impost que gravi les transaccions financeres i freni l'especulació. L'anomenada taxa Tobin és una demanda històrica de moviments altermundialistes i el 15M se'l va fer seu. Tots plegats han aconseguit que sigui damunt la taula dels dirigents europeus, tot i que encara no hi ha el consens necessari per implantar-la. La resta de demandes no tan sols han

estat desateses sinó que la filosofia aplicada ha estat la contrària.

La retallada en sanitat i educació desatén el clam de serveis públics per a tots

Si el 15M defensava serveis públics de qualitat accessibles per a tothom, els plans són ara privar els immigrants sense papers del dret a l'atenció mèdica (tot i que Catalunya ha dit que no complirà la decisió estatal) i instaurar a casa nostra el copagament farmacèutic (en realitat un repagament), que ataca els col·lectius més vulnerables.

Des del 15M també reclamen que les ajudes públiques no serveixin per salvar la banca, sinó per ajudar els que ho estan passant més malament, però s'acaba d'evitar la fallida de Bankia amb diners de tots. Pel que fa als treballadors, la reforma laboral aniquila drets adquirits a còpia d'anys de lluita i s'apuja l'IRPF i l'IVA, impostos que afecten les rendes modestes, mentre que s'aprova una amnistia fiscal que beneficia les grans fortunes.

De moment, tal com remarca Josep Maria Antentas, professor de sociologia de la UAB, "el moviment no ha tingut encara prou força per generar un canvi de polítiques perquè són processos de llarga durada i els dos focus tenen una força molt desigual, ja que la resistència s'aplica sobre el poder financer mundial, que té molt poder". "Per contra –assenyala el coautor del llibre Planeta indignado–, es dona la paradoxa que les polítiques són cada cop més agressives però tenen menys legitimitat social, ja que el 15M va servir per desgastar encara més els polítics i la banca."

És aquí on rau, al seu parer, la contribució més important dels "indignats" en el terreny econòmic: "A la societat hi havia malestar abans de les acampades, però calia donar-hi forma i, com a mínim, el 15-M va ser capaç de formular i marcar molt bé la idea que les polítiques que s'estan impulsant en aquest marc de crisi beneficien una minoria, que, a més, és qui l'ha provocat."

Constata l'efecte dòmino, des del Centre d'Estudis sobre Moviments Socials, Esther Vivas: "S'ha transcendit el nucli dur de la protesta, ja que als moviments socials, s'hi ha afegit una nova generació militant." "I no només gent que va participar en les acampades", puntualitza l'altra autora de Planeta indignado.

Creix l'interès per vies alternatives de produir i consumir

Pot ser que, per falta de temps i per l'enrocament de l'establishment, aquesta constatació no hagi estat capaç de modificar visiblement l'agenda política, però sí que ha canviat moltes dinàmiques personals. En l'últim any, els activistes vinculats des de fa temps a fórmules alternatives de produir i consumir han vist com s'hi acostaven persones que abans no sabien que existien o les consideraven marginals. La indignació col·lectiva ha enfortit les bases de moviments com ara el cooperativisme, l'ecologisme i la banca ètica. El primer any de vida dels "indignats" també ha generat altres propostes concretes com ara la Cooperativa d'Autofinançament Social en Xarxa, una banca que s'autodefineix com a "cooperativa assembleària, autogestionada i sense interessos". També s'han consolidat diverses xarxes de

monedes alternatives.

Obrint nous fronts

Abans de la crisi i del 15M, els crítics amb el neoliberalisme passaven la meitat del temps explicant per què calia repensar el sistema i l'altra meitat, explicant les alternatives existents. Avui la primera part ja no és tant necessària; molta gent és conscient que cal un canvi profund. Aquesta consciència –i l'enduriment de la crisi i de les polítiques qüestionades– també ha injectat energia a nombroses protestes com ara les manifestacions antiretallades i les ocupacions de diversos CAP que han tancat.

Malgrat tot, és evident que el moviment engloba molts punts de vista i hi conviuen els que donen per acabat el capitalisme i els que s'accontentarien a introduir-hi canvis per millorar-lo. "És una percepció personal, però m'atreveria a dir que l'any passat a les places, a les assemblees de barri i als col·lectius mobilitzats predomina l'opció més rupturista i llibertària, mentre que per a una àmplia franja de la població que simpatitza amb el moviment té prioritat la visió reformista", assenyala Didac Costa, sociòleg, escriptor i activista. Com en tot procés d'avenç social, posar en comú aquestes dues tendències i trobar els mecanismes per aplicar les propostes són dos dels grans reptes del 15-M.

Propostes que ja caminen: l'auditoria del deute

Una de les propostes que han nascut en les nombroses assemblees i comissions que va posar en marxa el 15-M és l'Auditoria Ciutadana del Deute. Fruit de la col·laboració d'activistes del moviment amb organitzacions que històricament havien treballat el tema del deute extern al Tercer Món i ara analitzen com s'ha estès la problemàtica al sud d'Europa, s'ha creat una plataforma per sotmetre a l'escrutini de la ciutadania què deu l'Estat espanyol, a qui i, sobretot, per què. Els impulsors denuncien que la crisi del deute es fa servir com a excusa per retallar drets i serveis bàsics i es plantegen que tot el deute contret per motius especulatiu o que simplement no ha revertit en la ciutadania és il·legítim.

En el cas de determinar que és il·legítim, sostenen els promotors, els diners no s'haurien de tornar, de manera que les arques públiques tindrien menys tensions i també menys motius per passar la tisora.

15M: Un any de petits i grans assoliments des de les places

Marta T. Franco

Reactivació del teixit associatiu i més agitació social: El 15 de maig de 2011 va ser l'inici de la multiplicació de l'activitat dels moviments socials en els últims mesos. Mentre la democràcia i la cultura política han estat desbordades, els partits governants no han recollit el malestar dels carrers, creix el seu descrèdit i s'estenen les iniciatives d'autoorganització.

Un any després de les manifestacions del 15 de maig de 2011, aparentment no s'ha aconseguit cap de les reivindicacions. Però una mirada més atenta serveix per a comprovar que el moviment 15M està assolint canvis en diversos àmbits.

Habitatge: Desnonaments i ocupacions

Les accions més constants, visibles i reeixides portades a terme per activistes del 15M són els bloquejos de desnonaments. Encara que la Plataforma d'Afectats per la Hipoteca (PAH) existia abans, en els últims onze mesos ha multiplicat la seva activitat i, amb el suport d'assemblees populars, ha pogut frenar unes 250 execucions en tot l'Estat. Mitjançant pressió popular i assessorament jurídic, la PAH presta ajuda efectiva als afectats per a negociar el deute i aconseguir lloguer social.

Aquesta plataforma se centra en habitatges hipotecats, però altres col·lectius també eviten desnonaments d'inquilins. Per exemple, la Associació 500x20, de Barcelona. El 15M ha trobat en l'habitatge una manera més pràctica que en altres fronts, evitar desnonaments són petits triomfs que ajuden a gent.

Algunes persones desnonades estan optant per ocupar habitatges. Des del

15M s'ha facilitat aquest procés amb iniciatives com l'Edifici 150 a Barcelona, que contribueixen contribuir a millorar la percepció que l'opinió pública i certs mitjans de comunicació tenen de l'ocupació i s'ha generat una xarxa que segueix alliberant pisos. D'altra banda, des de tardor, les assemblees sorgides en les places han ocupat edificis buits en els quals celebrar les seves activitats.

Xarxes de suport: Veïnat a peu de carrer

A l'aixecar les acampades, el 15M va voler expandir les seves assemblees cap als barris. Amb això, en alguns llocs, la vida dels barris s'ha revitalitzat. De les assemblees multitudinàries de les primeres setmanes, que van aconseguir recordar que les places no són només un lloc de trànsit, s'ha passat a trobades més operatives: s'està treballant en petits grups d'afinitat i hi ha més gent activa que fa un any, encara que no es percebi. El teixit associatiu estava dormit i el 15M va ser una injecció per a fer coses diferents, més atractives i dinàmiques.

Experiències com la de les Brigades d'Observació de Drets Humans a Madrid documentant controls policials racistes o les campanyes de denúncia dels Centres d'Internament d'Estrangers (CIE) exigint-ne el seu tancament, també han rebut el suport de grups provinents del 15M.

Economia social: No és la crisi, és el sistema

A la calor d'assemblees que posen en qüestió el model econòmic en crisi, es busquen alternatives de consum i s'estan fomentant projectes d'economia social. Per exemple, la Cooperativa Integral Catalana, que satisfà totes les necessitats econòmiques (productes, serveis i moneda so-

cial) de manera autogestionada, duia un any gestant-se quan va començar el 15M, però ha acabat d'arrencar en aquests mesos. El seu model s'està reproduint a Madrid, Andalusia, València, Cabo de Gata, La Rioja, València i Aragó.

La crítica al sistema financer ha suposat un bon any per a la banca ètica (Tirodos, Fiare, Coop57), que com menys compleix el principi de transparència, augmentant el nombre de clients, el volum de dipòsits i de crèdits substancialment, i atenent una demanda incessant de xerrades, tallers i seminaris per part de col·lectius del 15M.

A menor escala, les assemblees populars estan replicant formes de consum responsable: bancs de temps, mercats d'intercanvi, recollida d'aliments, tallers d'autoformació, oci autogestionat, etc.

Política de partits: Els límits de la democràcia

Des del 15M mai s'ha fomentat massivament cap opció de vot, però sí ha tingut influència en les dues eleccions en les quals ha estat present. Segons el CIS, un 18,8% dels votants ho va tenir en compte el 22 de maig i els partits minoritaris es van veure reforçats; és a dir, va contribuir a reduir el vot bipartidista. Un estudi de Manuel Jiménez Sánchez, de la Universitat Pablo de Olavide de Sevilla, va detectar que es va produir el major augment de vots nuls i en blanc des de 1987, amb major incidència en les ciutats on va haver-hi acampades. En les generals de novembre van tornar a pujar aquests vots i la suma del PP i el PSOE va seguir decreixent.

El 15M no ha contribuït a l'abstenció, segons Carolina Galais, de la Universitat Autònoma de Barcelona. Al contrari, la seva aportació és donar-li un matis de protesta al vot: "DRY, #nolesvotes, #aritmética20N i altres campanyes relacionades han animat a votar des de l'apartidisme, recomanant el vot crític, com expressió de desacord amb el sistema actual".

Per a frenar la sagnia, des de PSOE i PP s'han fet picades d'ullet a les reivindicacions del 15M. Al juny de 2011, Rubalcaba va anunciar que la Llei de Transparència, després d'anys d'oblit, arribaria al Parlament. No ha estat fins a abril però quan s'ha

MAIG 2012
TORNEM AL CARRER!

12M 15M
NO SOM MERCADERIA
EN MANS DE POLÍTICS
I BANQUERS

publicat el projecte. Organitzacions com X.net han assenyalat moltes deficiències, però almenys s'ha obert el debat. En la mateixa línia, la dació en pagament ha arribat al Parlament en diverses ocasions, però el codi de bones pràctiques del PP servirà per a pocs casos. Anteriorment, si va haver-hi un petit avanç legislatiu: es va pujar el topall de sou que no es pot embargar per impagament d'hipoteques.

Està per veure la sort de la Iniciativa Legislativa Popular (ILP) per la dació en pagament retroactiva, la moratòria de desnonaments i el lloguer social, per a la qual s'està en procés de recollida de signatures. Paral·lelament, continua el descrèdit de la classe política i la resposta en els carrers. El CIS confirma la percepció dels partits polítics i el Govern com un dels majors problemes i especifica que des de maig hi ha un 4,7% més de participants en manifestacions, i el 2012 va camí de batre rècords amb unes 60 protestes diàries.

Canvi cultural: Descrèdit i col·laboració

El descrèdit esquitxa als mitjans de comunicació. Al molt comentat ús de xarxes socials (també xarxes lliures: N-1.cc ha passat de 3.600 a 40.500

habitants des de maig), cal sumar la proliferació de mitjans alternatius. Alguns reconeixen la influència del 15M, com Mas-público, un grup de extreballadors de Público que vol reflotar la capçalera. Fora d'internet, el periòdic Madrid15M és editat per les pròpies assemblees, va pel seu tercer número i ha arribat a 40.000 exemplars; Rebel·leu-vos, publicació per a l'autogestió, va imprimir-ne 500.000. Floreixen projectes culturals col·laboratius que recullen les formes de fer del 15M, com el documental 15M.cc, la factoria musical de la Fundació Robo o la biblioteca Bookcamping.

Luis Moreno-Caballud, professor de la Universitat de Penn que participa a Occupy Wall Street, descriu el 15M com "màquina de difusió de sabers" i lloa la seva capacitat de "producció anònima i col·lectiva del sentit; discursos apropiables, inclusivament i potents pel seu difícil encasellament". L'aportació del 15M, en la seva opinió, té a veure amb un canvi cultural: "la principal victòria és justament l'haver-nos proporcionat una forma de veure la vida en la qual l'important no són les victòries o les derrotes, ha reforçat una forma d'estar en el món basada en la col·laboració i no en la competició".

* Article publicat en el núm. 172 de la revista Diagonal

Cròniques del 12M-15M

La indignació va tornar a ocupar els carrers de Catalunya i les Illes Balears

El 12 de maig, amb motiu del primer aniversari del moviment del 15M, es van realitzar manifestacions a Girona, Barcelona, Reus, Tarragona, Lleida, Tortosa i Palma. Els eixos reivindicatius de les protestes: Un major repartiment de la riquesa. No al rescat dels bancs amb diners públics. No a les retallades de la despesa pública i a les privatitzacions. La retirada de la reforma laboral.

Girona

Un miler de persones sortien al carrer el 12M, després d'un any de les primeres mobilitzacions, convocades per l'Assemblea Popular de Girona sota el lema "Capitalisme és crisi". En acabar un grup de persones decideixen acampar a la plaça de la Independència malgrat l'oposició de l'Ajuntament, i es van portar a terme diverses xerrades i activitats els dies 13 i 14 de maig.

Durant el transcurs d'aquest últim any, el moviment ha experimentat canvis i evolucions. Poc a poc, arran de les primeres assemblees l'Assemblea Popular de Girona (hereva de l'Acampada de Girona), ja desvinculada de DRY, ha anat agafant cos gràcies a l'esforç personal i la suma de sinèrgies globals. Un treball que durant tots aquests mesos s'ha vist reflectit en la capacitat de mobilització en convocatòries diverses i a través de la pressió de la Plataforma d'Afectats per la Hipoteca per aturar desnonaments.

Barcelona

El 15M va omplir el passeig de Gràcia amb una manifestació d'unes 150.000 persones la tarda del 12M. La marxa s'obria amb el lema "#12m15m El poble som la solució" i en ella destacaven els grups de les assemblees de barri, les plataformes contra les retallades a la sanitat i l'educació, els iaioflautes, la PAH, la CGT exigint la llibertat de Laura Gómez, i moviments socials, organitzacions i associacions de tot tipus. La multitudinària marxa indignada a Barcelona va tornar a mostrar-se com un enorme formiguer que anava aportant manifestants des de tots els punts de l'àrea metropolitana.

La mobilització va començar a primera hora del matí a Montcada i Reixac, on la marxa del Vallès iniciava l'última etapa d'una setmana de caminada en direcció a Barcelona. A migdia va ser el torn de Badalona, des d'on havia sortit la columna nord, on s'hi van aplegar la gent de Sant Adrià de Besòs, Verneda i Poblenou. En paral·lel caminava la columna que havia arrencat de Santa Coloma de Gramanet i va sumar manifestants a Sant Andreu de Palomar. Gent de Nou Barris, Clot i Horta-Guinardó també s'hi van sumar a la plaça de les Glòries. La columna sud havia sortit des de Cornellà de Llobregat amb parada al dinar popular del 15è aniversari de Can Vies, a Sants. Allí s'hi sumava el bloc de l'Hospitalet de Llobregat i el bloc reflectant, un peculiar

grup de performance disfressat amb paper i roba d'alumini que va protagonitzar divertides accions contra entitats bancàries i destacaments policials ubicats al llarg del recorregut. A la plaça d'Espanya s'hi afegia gent d'El Prat de Llobregat i la Zona Franca. A mesura que les marxes s'apropaven a la plaça de Catalunya per participar en la manifestació central es visibilitzava la gran dimensió de la protesta, amb nombroses petites columnes i blocs impossibles d'enumerar.

En acabar la manifestació es va fer una assemblea multitudinària a plaça de Catalunya. on es van exposar propostes i opinions, es va organitzar la feina logística i de continguts de les diferents comissions i es van plantar una quarantena de tendes d'acampada, així com les carpes informatives dels diferents eixos de debat. Es fa fer un calendari d'activitats a desenvolupar fins el dia 15.

Reus

Unes cinc-cents persones es van manifestar pels carrers de Reus la tarda del 12M en una mostra més de repulsa a les polítiques de retallades socials i econòmiques de la Generalitat i de l'Estat, convocades per l'Assemblea Popular de Reus. Sota el lema "No som mercaderies en mans de polítics i banquers, som el 99% de la població", els manifestants van cridar contra Mariano Rajoy, Artur Mas, la banca i el capital, i van deixar ben clar que la indignació encara continua.

Tarragona

Unes 4.000 persones es van manifestar pel centre de Tarragona la tarda del 12M amb motiu del primer aniversari del 15M, cridant consignes contra els polítics i la banca. La

manifestació estava convocada per la Plataforma per la Defensa dels Drets Públics. En acabar es va fer una assemblea de 200 persones i es van plantar algunes tendes a la Plaça de la Font, on es van fer activitats diverses fins el dia 15.

Lleida

Els col·lectius que van gestar el 15M van tornar a prendre els carrers de Lleida per a recordar que la seva "indignació" segueix intacta. El 15M ha seguit viu a Lleida, els integrants del moviment han continuat treballant des que es van aixecar els campaments fa un any. A més, molts d'ells han celebrat cada diumenge en la Plaça Ricard Vinyes una assemblea general.

El 12M els manifestants van tornar a ocupar la plaça Ricard Vinyes per la tarda i es van encaminar en una manifestació d'un miler de persones fins a la Subdelegació del Govern, amb la preocupació pel futur de l'educació i de la sanitat públiques com a eixos centrals, i moltes consignes contra els polítics corruptes, els bancs, l'especulació immobiliària, el capitalisme i la falta de representativitat del sistema democràtic actual. Després es va celebrar una assemblea on es va acordar traslladar les activitats programades fins al Rectorat, amb unes jornades obertes fins el dia 15 a tot aquell que vulgués acostar-s'hi.

Palma

Unes 8000 persones es van manifestar des del Passeig del Born de Palma, per a donar suport al moviment social 15M i exigir un canvi global sota el lema "No som mercaderia de polítics ni banquers". La marxa va finalitzar a la Plaça d'Espanya. L'ambient de la concentració va ser similar al que es visqués l'any pas-

sat amb el naixement del moviment, amb persones de totes les edats i procedències ideològiques i associatives diverses.

La mobilització es va caracteritzar per la confluència de les lluites que dia a dia s'articulen davant la política d'austeritat i retallades, amb col·lectius com la plataforma Crida, assemblees del sector sanitari, llaços pel català, nombroses mostres de rebuig al tancament del Hospital General i del Joan March i un bloc crític de caire anticapitalista i propostes per un canvi de sistema, més enllà de les reformes.

En acabar la manifestació unes 150 persones van quedar-se acampades a la plaça, però de matinada van ser desallotjades per la policia nacional.

Jornada d'accions el 15M per tal d'assenyalar els culpables de la crisi

Després de les manifestacions multitudinàries del 12M, la celebració del primer aniversari del moviment 15M culminava el dimarts 15 de

maig amb una jornada d'accions que es van centrar en assenyalar els veritables culpables de la crisi. Dos dels eixos principals de lluita del moviment de la indignació, la lluita per un habitatge digne i la denúncia del sistema financer, es van convertir en l'epicentre de la jornada d'accions descentralitzades del primer aniversari del 15M.

A Barcelona durant el matí la Plataforma Auditoria Ciutadana del Deute, la Plataforma d'Afectats per la Hipoteca, Democràcia real Ja Barcelona i els "Iaioflautes" van portar a terme accions en quatre oficines bancàries pel dret a un habitatge digne i a decidir democràtic i sobiranament què fer amb el deute. També es va fer una concentració en defensa de l'educació pública a la Plaça Catalunya, una acció a la seu de la Fiscalia General de Catalunya per exigir que s'investigui la corrupció política i empresarial en el sector de la sanitat i una marxa a la seu del PP on es va fer un dinar de carmanyola. Un grup de persones van entrar als estudis de RAC-1 i de Catalunya Ràdio on els van deixar llegir en directe un manifest pel primer aniversari del 15M. A les sis de la tarda era l'hora de #OccupyMordor, un judici popular i simbòlic per assenyalar els culpables de la crisi, a les portes de la seu de La Caixa a l'avinguda Diagonal, amb un "judici" contra els seus directius, amb participació de diversos testimonis i persones afectades per les polítiques de la "Banca Criminal" i xoriçada popular per sopar.

Durant els dies següents es van seguir realitzant concentracions-cassolades davant de La Caixa-Mordor, malgrat el fort dispositiu policial de control i malgrat la campanya de La Caixa, amb pressions als mitjans de comunicació incloses, per tal que no informessin de les cassolades.

A Girona una cinquantena de persones van irrompre a una oficina de La Caixa, i un cop dins de l'entitat, dues activistes es van encadenar a una columna, amb els braços dins uns tubs de plàstic i, a més, s'havien lligat les mans entre elles amb dos cadenats.

A Tarragona una trentena de persones van fer una acció en suport de la Plataforma d'Afectats per la Hipoteca en dues oficines bancàries d'Unnim i de Bancaja, per reivindicar la dació en pagament.

TREBALL-ECONOMIA

El que es pretén amb l'empresonament d'activistes és provocar la por entre la ciutadania, perquè no ens mobilitzem i acatem les polítiques econòmiques sense protestar

El 16J a Barcelona contra la Repressió, la Reforma Laboral i les Retallades

12M-15M del maig global i del 29M al 15J: Cal seguir en els carrers

CGT-CNT-SO

Aquest mes de maig es complia un any d'un moviment popular que va aconseguir treure als carrers la indignació de totes i tots en múltiples llocs del planeta, des de la "primavera àrab" passant per la porta del Sol o plaça Catalunya i arribant fins al Occupy Wall Street.

L'explosió popular d'indignació del 15 de Maig de 2011 s'ha anat concretant en diferents Assemblees de Pobles i Barris, Grups de Treball i una extensa xarxa de comunicació, mobilització i acció, que uneix totes les lluites comunes que ens afecten al conjunt de la població i que a través d'aquesta xarxa orgànica s'enfronta de manera col·lectiva. Això ens fa conscients que no estem sols i que units en l'acció podem canviar les coses.

Des de CGT, CNT i SO, hem donat suport amb tots els nostres mitjans a les mobilitzacions convocades en el 12M-15M Global, fent una crida a tota la classe treballadora a sortir als carrers, a les places i a participar activament en totes les accions organitzades per a aquells dies.

Com organitzacions sindicals ens identifiquem amb les signes que aquest moviment llança al carrer: "Ni un euro més per a rescatar als bancs; Educació i sanitat públiques i de qualitat; No a la precarietat ni a la Reforma Laboral; Per un habitatge digne". Per a continuar lluitant pels nostres drets, també hem convocat diferents jornades de mobilitzacions entre el 29 de Maig i el 15 de Juny "Contra la Reforma Laboral, les Retallades i el Pacte Social".

Després de l'èxit de la Vaga General del passat dia 29 de març i comprovant que l'actitud dels governs estatals i autonòmics no ha canviat respecte a la Reforma Laboral, les Retallades i el Pacte Social, considerem absolutament necessari per a la classe treballadora, i especialment per a les i els més desfavorits, continuar de manera immediata amb les mobilitzacions que siguin necessàries per a acabar amb la sagnia de drets a la que estem sent sotmesa el conjunt de la ciutadania.

Per això, del 29M al 15J hem realitzat concentracions, manifestacions, tallers, vagues de consum, jornades de lluita i totes aquelles accions que ens duiguin a denunciar l'atropellament al que ens sotmeten, encaminant-nos cap a altra Vaga General que aconseguixi acabar amb les brutals retallades, la derogació de la Reforma Laboral i la restitució de tots els nostres drets.

Sabem que per a això, hem de confluïr i treballar amb aquelles organitzacions sindicals, socials, etc, que estan patint aquesta situació injusta, i que estan contra el Pacte Social i per la mobilització.

Llibertat per a Laura Gómez sota fiança de 6000 €

Fiscalia li demana fins a 36 anys de presó

CGT Barcelona

El matí del dijous 17 de maig, la jutgessa del jutjat nº 28 de Barcelona va decretar la llibertat amb fiança de 6000 euros de la nostra companya Laura Gómez, Secretària d'Organització de la CGT de Barcelona. Per anar-la a rebre es va convocar a rebre-la per la tarda a les 16:30 hores a la porta de la presó de Wad-Rass, per tal que la Laura ens sentís a prop seu, i als polítics, jutges i policies els arribés el nostre crit de justícia contra el crim que pretenien perpetrar contra la nostra companya. Prèviament s'havia procedit a desconvocar la manifestació prevista per a les 17.30h. amb sortida al davant de la Delegació del Govern fins a la Conselleria d'Interior.

Pel matí, s'havia realitzat una manifestació davant l'Audiència Provincial per a exigir la llibertat de Laura i mostrar la nostra indignació contra l'estat policial que se'ns està imposant, en la que es van aplegar un miler de persones. Informats de la decisió de la jutgessa d'alliberar a Laura sota fiança de 6.000 euros, ens vam dirigir al Parlament català on vam exigir la dimissió de Felip Puig, Conseller d'Interior.

Des de la CGT ens alegrem de la posada en llibertat de la nostra companya i després de 23 dies a la presó amb un empresonament totalment arbitrari i sofrint un càstig absolutament desproporcionat, ja que a pesar d'haver-hi centenars d'imatges que tiren per terra l'argument dels mossos, la fiscalia i la posterior decisió judicial de presó incondicional sense fiança han comportat que passes 23 dies empresonada.

El 24 d'Abril va ser detinguda Laura Gómez i el 25 d'abril ingressava a la presó per participar en una performance on es va cremar una caixa de cartró davant de la Borsa de Barcelona. Quanta mà dura ha volgut demostrar el Conseller Puig, fent caure tots els seus mitjans repressius, cossos armats, fiscalia i jutges contra algú que no s'amaga, que actua a la vista de tots, que no ha provocat dany personal cap i que té una rutina diària que li fa fàcil de localitzar.

Des de CGT considerem que cremar caixes de cartró amb papers en un lloc obert sense risc per a ningú no és un delictes, sinó una forma simbòlica i pacífica de protestar, per tant i si continua el criteri pel qual han dut a Laura a presó, i de la manera que està

sent tractada la resistència passiva davant les actuacions de la policia, s'hauran d'ampliar les presons i molt. Els sindicats d'àmbit estatal: CGT, CCOO, UGT, USO, CNT-AIT, Confederació Intersindical, Solidaritat Obrera, CSC vam signar un manifest exigint la llibertat de Laura i contra la repressió. També la Comissió de Defensa del Col·legi d'Advocats de Barcelona ha realitzat un pronunciament en el qual considera excessiva la presó incondicional, entre altres valoracions d'interès jurídic.

El que si que considerem que hauria de ser un delictes és el trafic de diners públics que es fa des de l'Estat cap als bancs. No oblidem que els bancs són negocis privats i que la seva avarícia per fer negoci en el mercat immobiliari i productes financers més que dubtosos, ha creat aquesta crisi que estem patint, sent tractats de manera privilegiada per part de tots els polítics, potser perquè després els condonin els seus deutes milionaris. No hi ha jutges i fiscals que considerin que pot haver delictes de suborn, suborn i malversació de fons? Quants dels responsables de la crisi estan a la presó?, Quants dels que han creat alarma social en milions de llars duent a la gent a la precarietat i l'exclusió, són detinguts preventivament i enviats a presó a pesar de destruir les il·lusions de milions de persones.

Per això diem que la justícia no és igual per a tots, els fiscals i els jutges actuen de manera molt diferent depenent de la classe social de les persones que tenen davant. La CGT considera que estan donant resultat les pressions

polítiques, tant al jutjat com a la fiscalia, ja que a una persona sense antecedents penals, amb domicili fix, treball fix, una filla que viu amb ella, es diu per la fiscalia que té risc de fugida i de reincidir abans fins i tot de ser jutjada i condemnada. Aquests barems no s'apliquen als banquers, ni als polítics investigats per la fiscalia anticorrupció a qui es deixa en llibertat.

Ens qüestionem l'anomenada "independència judicial" pel que fa a la resta de poders dintre d'un mal anomenat "estat de dret". I si no que se'ns expliqui i que puguem entendre com és que Millet va estar solament 13 dies a la presó i Urdangarín i Torres ni l'han trepitjat. La CGT ens preguntem, per a quan una fiscalia especial que investigui als banquers, polítics corruptes i empresaris que han creat una crisi que estan duent a milions de persones a l'exclusió social i la misèria. Per a quan una web amb totes les fotos dels delinqüents refinats que són tractats com senyors pels poders públics. Per a quan una web amb les fotos dels mossos que han mutilat amb boles de goma i agredit a ciutadans a cops de porra. Això si que és violència i el Sr. Puig sempre la justifica.

Considerem que aquest empresonament és una venjança per part del govern de la Generalitat i el seu cos armat. No han pogut assimilar que el dia de la Vaga General al matí, la CGT amb altres organitzacions, aglutinèssim a més de 15.000 persones recurrent el centre de la ciutat i a la tarda més de 50.000. El que es pretén és provocar la por entre la ciutadania, perquè no ens mobilitzem i acatem

les polítiques econòmiques sense protestar i per a això necessiten crear una imatge de violents totalment fabricada des d'alguna oficina.

La CGT seguirem sortint al carrer i protestant per a defensar la llibertat i una societat més justa, seguirem lluitant contra les injustícies, no permetrem que ens duiguin a les condicions laborals i socials del segle XIX com estan pretenent entre els banquers i els polítics.

L'empresonament de la Laura és un atac directe contra la nostra Organització que a través de la seva afiliació ha demostrat que tots aquests policies, carcellers, jutges i polítics no han pogut fer callar el crit de Laura Llibertat.

Volem agrair tots els actes on aquest crit ha estat dirigit contra els seus segrestadors, en tots els actes on Laura ha estat present en el cor de tots els assistents. Aquesta Organització té molt clar quins són els seus principis, la Solidaritat i el Suport Mutu, i amb la Laura s'ha demostrat que no són paraules buides.

Hem aconseguit el nostre primer objectiu que era treure a Laura de la presó, però això no ha acabat, l'acusació li demana fins a 36 anys de presó pels delictes de desordres públics, incendi, coaccions i el delictes relatiu a l'exercici dels drets fonamentals i les llibertats públiques, pel que seguirem mobilitzant-nos per Laura, per altres empresonats i per la resta de persones que han estat detingudes i posades en llibertat amb càrrecs des de la Vaga General del 29-M.

Prou repressió!

Noves detencions i empresonaments de vaguistes del 29M

Redacció

Felip Puig tenia la intenció de tenir més vaguistes del 29-M i ho va portar a terme. La policia autonòmica va acabar de confeccionar els atestats contra diversos vaguistes que van participar de les mobilitzacions i piquets de la vaga general del 29 de març. Vint-i-dues d'aquestes vaguistes són les que suposadament van ser identificades després de publicar-se la seva fotografia a la web de delacions ideada pel conseller Felip Puig. La resta de futures imputades són altres vaguistes que van ser identificades pocs dies després de la vaga general però que fins ara no havien estat detingudes.

La maquinària engegada el passat 30 de març per part de la Unitat Central d'Informació en Ordre Públic del Departament d'Interior de la Generalitat no s'ha aturat.

Primer va ser la detenció el mateix dia de la vaga del Dani, l'Isma i el Xavi, que van estar empresonats fins que el 4 de maig l'Audiència de Barcelona n'ordenava la seva posada en llibertat. També es va produir una vintena de detencions i citacions a Tarragona.

A mitjans del mes d'abril ja es va filtrar que els agents instructors de la investigació treballaven amb un llistat d'unes 80 vaguistes a qui acusaven de participar a piquets i mobilitzacions, tant als polígons industrials com als carrers de diversos municipis catalans. Aquelles informacions es van concretar pocs dies després amb la detenció de dos veïns de Sants, un de Sant Andreu i un de Sarrià (Barcelona). Tots ells quedaven en llibertat per ordre del jutjat malgrat haver de dipositar fiances de fins a 6.000 euros.

Després va arribar la detenció de la secretària d'organització de CGT Barcelona, Laura Gómez, qui després de 23 dies de reclusió penitenciària sota l'acusació d'haver participat a una performance a les portes de la Borsa a poder abandonar la presó de Wad-Ras.

Un cop s'ha decidit tancar temporalment la web de delacions, els agents de la UCIOP s'han dedicat a

concloure tots els atestats, treballant amb dos llistats de manifestants. En primer lloc les 22 persones suposadament identificades a través de la web de delacions. D'aquestes, no totes seran detingudes, només aquelles que a criteri de Manel Prat i Josep Milan (màxims responsables de la Direcció General de la Policia) hagin protagonitzat els fets més greus. La resta seran citades a declarar com a imputades per delictes lleus o faltes.

Les persones que apareixen a la segona llista de futurs imputats ja havien estat identificades pocs dies després de la vaga general, però no han estat detingudes i/o imputades per raons operatives de manca d'efectius arrel de l'intens calendari de mobilitzacions des del Primer de Maig i fins a les cassolades davant la seu de La Caixa passant per les grans manifestacions del primer aniversari del 15-M.

De moment, per la Vaga del 29M ja s'han detingut unes de 100 persones i han estat imputades unes 40.

La nova onada de detencions per la vaga del 29M deixa dos activistes empresonats mentre augmenta la mobilització social contra la repressió

El 29 i 30 de maig vam viure un nou episodi de l'espiral repressiva que el govern català, amb el conseller d'Interior Felip Puig al capdavant, està desenvolupant a comptagotes i seguint una estratègia planificada d'antuvi contra els moviments socials que lluiten des d'una perspectiva clarament anticapitalista contra les retallades, la reforma laboral, la repressió i les polítiques econòmiques dels governs català i espanyol. Una desena de persones van ser detingudes entre els dies 29 i 30 de maig a Barcelona, Reus i La Garriga, de les quals dues d'elles, el Rubén i l'Andreu, activistes del barri de Sants, passaven a presó el 30 de maig després de declarar al jutjat d'instrucció 31 de Barcelona, que

després de rebre les directrius per part de la fiscalia, en va ordenar la presó preventiva sense fiança, i des de l'1 de juny estan a la presó Brians I. La resta de detingudes van ser deixades en llibertat amb càrrecs sense fiança. Per quatre d'ells s'ha decretat la prohibició d'assistència a actes públics com manifestacions i concentracions durant el temps que s'instrueixi la causa.

També es va conèixer els mateixos dies que Eva Sánchez, militant de CGT Barcelona, havia estat citada a declarar el dia 11 de juny sobre els fets a la Borsa de Barcelona el 29M dins del mateix expedient de la Laura Gómez, que va estar empresonada 23 dies i s'enfronta a una petició fiscal de 36 anys de presó. Davant d'això des de CGT Barcelona es va convocar una concentració de suport l'11 de juny a la Ciutat de la Justícia, per exigir el tancament immediat d'aquest expedient que afecta a la Laura i a l'Eva.

Aquestes noves detencions van generar mobilitzacions de protesta a diverses ciutats entre el 29 de maig i el 3 de juny, culminant amb la manifestació d'un miler de persones del diumenge 3 de juny a Sants. L'empresonament de dos veïns és un atac al conjunt del barri, en tant que va ser el conjunt dels moviments socials del barri els que es van mobilitzar durant la jornada de vaga general. Des de la CGT de Catalunya i la CGT de Barcelona s'han fet comunicats públics demanant la llibertat dels dos empresonats i que s'aturi la repressió contra activistes per participar a la vaga del 29M.

El Rubén està vinculat a l'Assemblea de Barri de Sants i al CSA Can Vies. S'ha creat una plataforma de suport "Andreu i Rubén Llibertat!" que després de la roda de premsa del 2 de juny i la manifestació del 3 de juny, segueix mobilitzant-se per la llibertat dels companys i ha obert el bloc <http://llibertatrubeniandreu.blogspot.com/>

També s'ha creat un grup de suport a l'Andreu i el Rubén a les Terres de l'Ebre, ja que l'Andreu és de Tortosa i està vinculat a la Plataforma en Defensa de l'Ebre, el Casal Panxampla i a Maulets. Es va fer una roda de premsa pública a Tortosa, s'han con-

vocat diverses mobilitzacions i s'ha obert el bloc <http://andreullibertat.wordpress.com/>

Es tracta d'un procés repressiu que està afectant als diversos sectors que lluiten de forma clara al carrer i en els terrenys laboral i social: l'anarcosindicalisme, l'esquerra independentista, el moviment estudiantil, les assemblees de barri, ...

En les diverses mobilitzacions de protesta arreu del territori s'ha assenyalat a CiU i el PP com a responsables de la repressió, una cara de la moneda que té en el seu revers les polítiques econòmiques que salvaguarden a la banca i precaritzen àmplies capes de la població.

Cal destacar que els Mossos pretenien convèncer els jutjats de guàrdia de la presumpta comissió d'un delictes d'integració a organització de criminals (en el cas de quatre dels detinguts), així com d'altres d'associació il·lícita, desordres, danys i contra l'exercici de drets fonamentals. La seva aplicació sempre ha estat molt polèmica (recordem els casos de Núria Pòrtulas, els Tres de Gràcia i el Jove de Torà). Finalment, però, la negativa de tots els jutjats de guàrdia a aplicar aquest tipus delictiu ha frustrat la intenció de la policia.

CGT exigeix que s'acabi la repressió i demana la dimissió de Felip Puig i Manel Prats

Una delegació de la CGT de Barcelona va assistir el 31 de maig al Parlament de Catalunya a la compareixença en què Felip Puig, acompanyat per Manel Prats, director general dels Mossos d'Esquadra, va intentar justificar tota l'onada de detencions que s'estan produint i les desproporcionades actuacions policials des de la jornada de vaga general del passat 29 de març. La CGT de Barcelona exigeix al Govern de la Generalitat la immediata dimissió del conseller Felip Puig i de Manel Prats, ja que entre els dos formen un tàndem que està creant crispació entre una part molt important de la ciutadania, especialment amb aquells que pateixen la crisi i les seves conseqüències de manera més salvatge.

La CGT seguirà protestant contra el que considerem la continuació de les línies mestres marcades des de la Conselleria d'Interior de tolerància zero amb les protestes que denunciïn de manera visible als veritables responsables de la crisi, els banquers i especuladors.

Des de la CGT exigim, que la Conselleria d'Interior deixi de perseguir a qui lluitem per impedir que se segueixi precaritzant i augmentant els

afectats per les decisions econòmiques de retallades que estan duent a l'exclusió social, a la pobresa i a la misèria a milions de persones, exigim que es tanquin d'una vegada tots els expedients penals i oberts durant la vaga general, que s'alliberi a Andreu i Rubén i es deixi de perseguir a la dissidència ideològica.

La criminalització de la dissidència i els abusos policials a Catalunya arriba a Europa

Entitats de defensa dels Drets Humans han denunciat davant el Consell d'Europa la política repressiva de Felip Puig i elevat un informe, elaborat per l'OSPDH, al Comitè Europeu per a la Prevenció de la Tortura per a que obri una investigació i realitzi, amb caràcter d'urgència, una visita oficial a Catalunya. La iniciativa "Europa ho ha de saber!" també va organitzar un acte el 6 de juny a l'Aula Magna de la UB Raval, al que van assistir més de 300 persones. L'acte va aplegar diferents sensibilitats socials i hi van prendre part, entre d'altres, August Gil Mata-mala, Josep Maria Terricabras o Carlos Jiménez Villarejo, acompanyats per Laura Gómez i Isma Moreno, que van estar empresonats arran de la passada vaga general del 29-M.

Per altra banda, associacions de drets humans, entitats civils i col·lectius socials també han presentat davant el Comitè per a la Prevenció de la Tortura i Altres Maltractes o Penes Inhumanes o Degradants (CPT) del Consell d'Europa, un extens informe que detalla la deriva penal, policial i repressiva que es viu a Catalunya des de 2011, que ha estat admès a tràmit per l'organisme europeu. L'Informe "Criminalització de la dissidència, expansió del sistema penal i situacions d'abús policial com a respostes davant la situació de crisi econòmica a Catalunya" ha estat elaborat per l'Observatori del Sistema Penal i els Drets Humans (OSPDH) de la Universitat de Barcelona, i va ser presentat públicament el 6 de juny al Col·legi de Periodistes de Catalunya pel professor Iñaki Rivera, l'economista Miren Etxezarreta i el periodista David Fernández.

L'informe clou amb una demanda explícita per a que l'organisme del Consell d'Europa dels Drets Humans obri una investigació oficial, requereixi informació addicional a tots els agents implicats i implementi una visita oficial a Catalunya que analitzi i abordi les respostes policials davant les protestes contra la crisi.

Nou conveni del telemàrqueting: menys drets i menys diners

Coordinadora de Telemàrqueting de la CGT
<http://cgt-telemarketing.es>

Després de més de dos anys i mig de negociació i més de trenta reunions sobre el nostre Conveni, ja s'ha produït el vergonyós i aberrant acord entre CCOO-UGT i la patronal ACCE, que permet i aconsegueix que el nostre sector segueixi sent un sector molt precari, amb unes condicions laborals pèssimes i que no elimina per res l'esclavitud laboral a la qual estem sotmesos. Com si no en tinguessin suficient amb la pèssima reforma laboral, i amb les males pràctiques que habitualment utilitzen les empreses del sector per a eliminar, coartar i acoquinat a tot el personal del Telemàrqueting, ara després d'aquesta signatura vergonyosa s'impedeix que drets que podríem reclamar com nostres es facin efectius, com per exemple el canvi a contracte indefinit, que aquest "nou" conveni amplia de tres a quatre anys.

I és que sembla ser que CCOO-UGT no tenen accés o no volen saber que el nostre sector és només precari per a les i els treballadors, ja que els beneficis de la nostra patronal estan arribant a xifres de guanys històrics, que per descomptat no repercuteixen en res a la classe treballadora, és més només reben sancions, acomiadaments, ERO, canvis de torn, canvis de campanya, eliminació d'incentius, baixades unilaterals en les hores de contracte, etc. Des de CGT hem insistit que la millora de les condicions laborals del sector era fàcilment assumible per la patronal, però davant la inacció i la permissivitat dels "sindicats signants" la patronal ha imposat les seves cruels intencions. I a canvi de què, CCOO-UGT, han signat el Conveni?, doncs molt senzill, permetent una signatura còmplice per...18 alliberats per a, com en l'anterior Conveni, no fer absolutament RES a favor dels drets de les i els treballadors als quals representen o diuen representar. Ens sembla lamentable que els "sindicats signants" vinguin a la classe treballadora per unes prebendes personals que no faran que el treball diari de les més de 60.000 persones que treballem en el sector del Telemàrqueting no només no millorin, sinó que damunt perdem una gran oportunitat per a professionalitzar el sector, ja que fins a dintre de tres anys, totes les nostres condicions laborals es "congelen" així com el nostre compte bancari, que (per molt que esmenten que no és veritat) perdrà en quatre anys més del 10% de poder adquisitiu, ja que si la nostra pujada serà del 0,5%, 0,6% i 0,7% i els IPC dels següents anys es mantinguessin constants no "aixecariem cap" fins a dintre de 30 anys. Des de CGT us animem a que en les vostres empreses mostreu el rebuig a les i els delegats de CCOO-UGT que tenen la culpa que seguim en un sector precari exposats a l'arbitri d'una patronal cada dia més exigent.

Tercera tanda de retallades

El govern de la Generalitat continua amb la tisorada...

Redacció

El nou pla de xoc del govern d'Artur Mas aprofundeix en les retallades ja previstes. La tercera onada de retallades presentada el passat dimarts 15 de maig pel president de la Generalitat de Catalunya, es basarà en la bateria de mesures en salut, ensenyament i universitats dictada des de Madrid. Sumaria, en total, 735 milions d'estalvi pel 2012 repartits entre la rebaixa sobre empreses públiques (300), subvencions (200), alentiment d'inversions en infraestructures (100) i aportacions als ajuntaments a través del fons de cooperació local (45). Aquí s'hi haurien d'afegir els 90 milions que representa la rebaixa salarial del 5% que també afectarà una part dels funcionaris de l'Estat a Catalunya. El total de la retallada és de 729 milions. Entre el paquet de mesures, a banda del 5% de tisorada en el sou, destaquen la modificació de la bonificació de reducció de la jornada per cura d'un fill o per incapacitat laboral transitòria. A més, el pla d'ajust consolidaria ara per ara la disminució salarial del 5% fins al 2014. Fins ara la Generalitat només havia parlat d'una rebaixa de sous aquest any com a mesura excepcional.

El president de la Generalitat obeeirà les directrius del govern espanyol per intentar arribar a l'1,5% del dèficit a final d'any estalviant 1.500 milions i elaborant un pla econòmic i financer pensat per passar l'examen al Consell de Política Fiscal i Financera. El govern català preveu pel 2012 un ajustament de 4.300 milions d'euros: un 62% es rebaixa de la despesa i un 38% són nous tributs i venda d'immobles. El pressupost d'aquest any, que representa un estalvi global de 2.491 milions, és, segons el govern, "un important ajust". La despesa corrent en els comptes caurà un 11% el 2012 respecte del ja retallat 2011 i un 3% més pel 2013. Pel contrari, es preveu un lleuger augment d'un 0,5% el 2014. El govern subratlla en l'informe que haurà de fer un gran esforç a causa de "l'augment de la pressió del context financer". La Generalitat calcula que el 2014 haurà de pagar en interessos un 63% més del que estava previst pagar per l'any 2011.

Les tres retallades

La primera retallada del govern català va ser de 2.680 milions d'euros -pressupost 2011 respecte a pressupost 2010- comportant una retallada del 10% en la despesa no financera i no finalista. La segona retallada fou anunciada el 22 de novembre 2011, dos dies després de les eleccions generals, i suposà una retallada de 1.000 milions d'euros.

La tercera retallada ha estat anunciada el passat 15 de maig: 1.500 milions d'euros ampliat a 219 milions d'euros més en cas d'impagament per part de l'Estat. Sumant les tres retallades, el total és de 5.180 milions d'euros. El PIB de Catalunya al 2011, dades d'IDESCAT, va ser de 210.150 milions d'euros, s'ha retallat, per tant, l'equivalent a un 2,38% del PIB en any i mig.

El govern de Mas confiarà el gruix de la tercera onada de retallades a les mesures especials de Rajoy en Educació i Sanitat. El nou pla de xoc aprofundeix en retallades catalanes ja previstes -amb l'única excepció de l'augment del cost de l'FP-, però per arribar als 1.500 milions d'estalvi el govern confia en els decretazos del PP que va criticar fa quinze dies. Les retallades -sense xifres concretes- sobre funcionaris, empresa pública i subvencions ja eren conegudes; l'objectiu de privatitzar Aigües del Ter-Llobregat o les autopistes també s'havien insinuat.

Tanmateix, Mas ja sembla preveure que no li quadraran els números i, per això, va encarregar a la conselleria d'Economia un estudi sobre l'aplicació el 2013 de "noves taxes i tributs o l'augment dels preus públics" per fer créixer els ingressos de la Generalitat. L'impost de successions, per exemple, podria tornar l'any vinent, segons va admetre Mas. De moment, però, bàsicament es toca l'apartat de despeses (i poc el d'ingressos).

Els apartats de la tercera retallada

- Funcionaris: reducció salarial del 5%
 L'executiu consolida la retallada del

5% als funcionaris fins al 2014. El govern confirma la reducció del 5% del salari dels treballadors públics també pel 2012, ratificant una mesura ja anunciada fa temps per reduir els complements salarials -pagues extres- un 3% aquest juny i un 2% més al desembre. També afectarà alguns funcionaris estatals a Catalunya com ara uns 7.000 empleats de Justícia.

- Menys transferències per a l'empresa pública
 Menor transferència de diners cap a les empreses públiques de la Generalitat. Es desconeix encara el percentatge de la retallada. Algunes empreses públiques, com ara GISA -construeix, conserva i explota obres públiques de tot tipus- o la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, entre d'altres, ja han fet importants ajustos en els seus pressupostos els últims anys. I, de retruc, Mas advertia també de possibles acomiadaments.

- Retallada de subvencions
 Tot i que en els últims dos anys les subvencions de tot tipus que dona la Generalitat ja havien estat retallades -fins a un 55% en Cooperació, per exemple-, Mas va comunicar que reduiran encara més les subvencions que encara no estiguin convocades, en una quantia que fixarà cada departament.

-Aturada i alentiment d'infraestructures
 S'aturaran les grans inversions i, a més, "s'alentiran i reprogramaran les grans inversions d'obres ja en marxa.

- Més privatitzacions i impostos i venda de patrimoni públic
 La previsió per aconseguir nous ingressos passa per: Impostos, l'euro

per recepta i la venda de patrimoni públic, bàsicament immobles de la Generalitat. Els 1.600 milions venuts d'ingressos nous pel 2012 vénen de la venda d'immobles i empreses públiques, com ara Aigües Ter-Llobregat (888), l'impost de patrimoni (242), mantenir l'augment de l'IRPF (73), la taxa per la justícia (60), impost sobre venda d'hidrocarburs (66). De l'euro per recepta s'aconseguirien uns 50 milions. La venda de patrimoni públic no és una idea nova. El govern ja ha intentat vendre edificis durant un any sense fortuna però ara ho intentarà de nou. El govern intentarà privatitzar la concessió d'autopistes públiques (Tabasa) i vendre la companyia pública Aigües Ter-Llobregat, que abasteix d'aigua l'àrea de Barcelona, uns cinc milions de persones.

- Més retallades en Salut i Educació
 El govern espanyol va anunciar, el 20 d'abril, una retallada de 10.000 milions d'euros en els pressupostos destinats a educació i sanitat. CiU no només no votarà en contra dels últims decrets del PP en Sanitat i Educació, sinó que hi confia per reduir el dèficit. Tot i que els volia enviar al Tribunal Constitucional, ara els aplicarà. El govern inclou en el seu pla els decrets del govern espanyol de retallades en sanitat i educació. La rebaixa a Catalunya està calculada en 1.069 milions, però el pes més important recau en sanitat (748 milions). Les mesures són augmentar la ràtio d'alumnes per aula; apujar el preu de les matrícules universitàries, i augmentar el percentatge de pagament dels medicaments o reduir el "turisme sanitari" de la UE i de la resta de territoris de l'Estat. L'única novetat en l'àmbit educatiu és la creació d'una matrícula, de cost "modest" segons Mas, per estudiar

graus superior de FP.

Pressupostos, pla econòmic i altres històries sobre la situació financera

El pressupost consolidat de la Generalitat pel 2012 és de 33.530,5 milions d'euros per tant l'acumulat de les retallades en suposa un 15,45%. Després d'això cal recordar el dèficit fiscal anual reconegut per la mateixa Generalitat, equivalent al 8% del PIB català, 16.812 milions d'euros – anualment cada ciutadà de Catalunya aporta 2.251€ més del que rep, impostos/prestacions, serveis, infraestructures...-. I el deute de la disposició addicional tercera de l'Estatut d'Autonomia que puja a 759 milions d'euros el 2010 i 219 milions d'euros el 2011.

Les xifres del pla econòmic financer de la Generalitat 2012-2014 espanten. La magnitud de la tragèdia representa només aquest any 4.295 milions d'euros d'ajust: un 62%; és a dir, uns 2.680 milions de reducció de la despesa –bàsicament educació, sanitat i infraestructures– i un 38%, uns 1.615 milions, d'augment de taxes, impostos propis i venda d'immobles públics. L'objectiu del pla aprovat ahir és baixar, com sigui, del 3,72% de dèficit del PIB amb què va tancar el 2011 fins a l'1,5% del PIB marcat com a límit pel 2012.

El document de la Comissió Europea -European Economic Forecast, Spring 2012- en les seves conclusions/previsions respecte a l'Estat espanyol, diu que el segon semestre del 2012 entrarem en la fase aguda de la recessió amb una contracció del PIB d'un 1,1%, la previsió del primer trimestre és de -0,3% i la del segon 0,6% del PIB. També ens diu que la caiguda de demanda interna, privada i pública serà del -9,1% al 2012 i del -4,8% al 2013. L'exportació té un bon comportament, suma el 2012 i 2013 un increment del 7,9%, cal recordar però que durant el 2011 l'increment va ser del 9,0% anual. El comportament de l'atur és preocupant, previsió del 2012 del 24,4% de la població activa i del 25,1% el 2013. El dèficit públic pactat pel 2012, 5,3% del PIB, pot enfilar-se

fins al -6,4%. I el del 2013, el 3% del PIB pot arribar fins al 6,3%.

I per acabar de reblar el clau ens diuen que calen 19.000 milions d'euros per sanjar Bankia, diners públics que segurament, malgrat el que se'ns pugui dir, seran a fons perdut, és a dir irrecuperables. A més a més és urgent una reforma financera que pot costar al voltant de 30.000 milions d'euros. Es tractaria d'aprovisionar per preveure una caiguda dels actius un cop comptessin el valor del "totxo" a preu de mercat i no a preus d'abans de l'esclat de la bombolla immobiliària. Els diners sortirien del FROB, 75% diner públic i 25% diner del fons de garantia de dipòsits, fons que ja està exhaurit i pel qual caldria fer una derrama. Per tant hores d'ara ningú garanteix els dipòsits, és a dir els diners que tenim als bancs o caixes.

Caldria fer també una reflexió sobre el que està passant, de manera greu des de 2010, la sortida neta de capital estranger. Si el capital estranger literalment fuig com es finança el dèficit per compte corrent, el que gastem de més sobre el que ingresem? Doncs a través dels "comptes intra-eurosisistema". Aquest mecanisme, conegut

com comptes Target2, funciona de la següent manera: Demano un crèdit al banc, amb garanties, una hipoteca es garanteix amb el mateix be, en aquest cas cal també garantir-lo. El banc amb aquest crèdit meu, conegut com crèdit col·lateral, demana finançament al Banc d'Espanya, el qual al seu torn el repeteix al Banc Central Europeu. I per aquest mètode s'ha convertit deute privat en deute públic. Segons dades del Banc d'Espanya a finals de 2011 el finançament a través d'aquest sistema ascendia a 176.000 milions d'euros, a

30 d'abril d'enguany la quantitat havia pujat a 300.000 milions d'euros. És a dir per aquest mecanisme el deute privat l'hem convertit en deute públic ja que el Banc de Espanya n'és avalador, per tant la crisi del sistema financer passa a ser la crisi de tots i a velocitat de la llum.

Tot plegat fa pensar en la inviabilitat de la reforma financera sense la intervenció directa del fons europeu d'estabilitat. L'Estat espanyol difícilment pot assumir la magnitud de la tragèdia, i la probabilitat d'entrar en situació crítica creix.

L'ALTRA REALITAT

Per què li diuen ajustaments... quan són retallades

Pepe Berlanga

Amb la victòria de CiU, en les eleccions autonòmiques del 28 de novembre de 2010, s'han engegat accions que diuen ser simples ajustaments, quan al que s'estan dedicant és a retallar els nostres drets.

La crisi econòmica global i altra crisi més local, són les excuses que utilitzen per a anar minvant els minso beneficis de l'Estat del benestar que tot just havíem començat a degustar, intimant-nos amb que si aquests no es promouen estem condemnats a emular el caos grec.

La veritat és que ja anem pel tercer pla d'ajustament i tot apunta a que de nou no millorarà la situació econòmica. Les retallades realitzades en serveis sanitaris, educatius i

socials, no estan aconseguint els seus pretesos objectius. Les noves mesures s'encaminen primordialment a la venda d'empreses públiques i de patrimoni, a la implantació de l'anomenat "euro per recepta" i al copagament general de farmàcia.

Sense oblidar que continuen amb les mesures ja iniciades amb les anteriors reduccions de la despesa, utilitzant l'eufemisme "de racionalització de la despesa en educació i sanitat", a més de les retallades de salaris a funcionaris o descens de les aportacions a universitats, ajuntaments i a la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals. Això sí, el conseller d'Economia, Andreu Mas-Colell, està molt satisfet ja que s'envia un missatge a Europa de "determinació, disciplina, rigor i voluntat".

La veritat és que l'empobriment de la població comença a ser evident.

Paral·lelament el govern Rajoy va pel mateix camí i imposa mesures en idèntica o similar direcció, això sí les consideren "un petit esforç" "necessari i imprescindible si Espanya vol tenir un futur segur i estable", quins hipòcrites estan fets tots ells, inclús aquells polítics, que fins a no fa massa temps dirigirien el país en anàlegs termes, es permeten criticar les mesures perquè redueixen el poder adquisitiu i augmenten el nivell de vida, com si ells no s'haguessin plegat plàcidament als dissenys de Brussel·les. La conseqüència de totes aquestes mesures d'ajustament, perdó, volia dir de retallades (anomenem a les coses pel seu nom d'una vegada per sempre) consoliden una dualitat social, on uns pocs acumulen cada vegada més riquesa, fins i tot en època de crisi, i una gran majoria veu precaritzar-se a passos de gegant les seves

circumstàncies.

Continuar en la línia de retallada salarial, de retallar la despesa social, de reduir les pensions, que milers de famílies perden els seus habitatges, que els autònoms i les petites i mitjanes empreses no aconsegueixen finançament... és a dir, més polítiques d'austeritat per a superar aquesta "crisi", en aplicació de l'ortodòxia econòmica, genera sempre pèrdua de qualitat de vida, de llocs de treball... i mentre tant les grans empreses veuen augmentar els seus beneficis. Malament caminem i pitjor acabarem si no es produeix un canvi de rumb i s'apliquen altres mesures, ja que les actuals estan demostrant la seva inutilitat, on el sentit comú i la solidaritat s'imposin a la injustícia i la manipulació, en aquesta línia la mobilització de la societat és un element de transcendental importància.

QUI PAGA MANA

6000 euros és una misèria

Emili Cortavitarte Carral

Aquesta és la frase (no sé si l'eterna) que determinats diaris han atribuït a Carlos Dívar. El senyor Dívar, quan escric aquest article, encara és el President del Tribunal Suprem i el President del Poder Judicial (i poso encara sense esma, sense la mínima esperança que deixi de ser-ho per voluntat pròpia o per ètica i coherència de la majoria dels membres del Tribunal Suprem o del ministre de Justícia)

La frase va ser la resposta a una petició d'investigació, en el si del Tribunal Suprem, d'unes despeses de llargs caps de setmana (de dijous a dimarts) en viatges, hotels i restaurants de luxe de Marbella. No estaven incloses, en aquesta quantitat, les despeses ocasionades pel trasllat fins a la localitat malaguenya de un o dos cotxes oficials i dels guardespallles ni les dietes de xofers i cos de seguretat.

Com ja sabreu, la Fiscalia no ha trobat delictes i a la majoria dels membres de l'Alt Tribunal els sembla que la despesa és pecata minuta i que no cal donar més informació sobre "viatges oficials" (reiteradament a la mateixa localitat) no sigui que els malignes se n'assabentin.

La frase del senyor Dívar, i l'actuació d'una bona part dels seus col·legues i del ministre del ram, no és només un exemple de despotisme i d'hipocresia. Conté també una poderosa càrrega de classisme.

Evidentment, 6000 euros són una misèria comparats amb els 23.500 milions que el Govern central donarà a fons perdut a Bankia i sense investigar als anteriors directius de Bankia, BFA, Caja Madrid, Bancaja... És una misèria comparada amb les comissions que amb absoluta normalitat, indecència i absència d'escrúpols i d'investigació fiscal s'estan donant cada dia entre les direccions de determinades empreses i grups financers i certes cúpules dels partits polítics.

Però, senyor Dívar, resulta que 6000 euros és més del que ingresen anualment les persones que cobren una renda d'inserció social. Són 9 mesos de salari mínim interprofessional. Són pràcticament els ingressos de mig any de la gent jove i no tant jove que té la sort de treballar en aquest "magnífic mercat de treball".

Aquesta misèria és la quantitat que algunes jutgesses han demanat com a fiança per concedir la llibertat provisional a lluitadors socials i sindicals, com la nostra companya Laura, per oposar-se a la reforma laboral i a les retallades socials. I això és miserable!

Bankia: quan l'arbre no ens deixa veure el bosc

Ivan Gordillo

Durant les darreres setmanes el cas Bankia ha monopolitzat les tribunes econòmiques dels mitjans de comunicació convencionals. Aquest debat ha revifat les discussions sobre la insolvència de l'economia espanyola que tant sembla preocupar als mercats. Paul Krugman, l'economista vedet premiat amb el Nobel, va afegir benzina al foc anunciant que es produiria un corralito a l'Estat espanyol. Per acabar-ho d'adobar, el programa Singulars de TV3 va convidar dos assessors de fons d'inversions per explicar un pla de sortida de la crisi catastrofista i lamentable que ens condemnaria a la misèria. Tot plegat una cortina de fum que no ens deixa veure l'arrel del problema. Intentarem destriar el gra de la palla i de passada explicar la darrera reforma financera.

El passat 11 de maig s'aprovava el Real Decreto-Ley sobre saneamiento y venta de los activos inmobiliarios del sector financiero, la segona reforma financera en tres mesos, la quarta en els darrers tres anys. Totes elles havien d'acabar amb els dubtes sobre el valor dels actius del sector financer però sembla que les tres ministres d'economia que s'han succeït en el càrrec han errat. Aquesta reforma exigirà a les entitats financeres comptabilitzar noves provisions respecte els actius immobiliaris que posseeixen, arribant en alguns casos fins al 52% del seu valor. S'obliga així a les entitats a guardar diners en previsió de que el negoci immobiliari provoqui pèrdues, quelcom més que probable veient com aquest mercat ha caigut fortament els darrers anys i que el valor dels immobles estan inflats després de la bombolla dels anys 2000. Es calcula que el valor total de les provisions ascendirà a 28.000 milions d'euros pel conjunt del sector financer. Per altra banda, cada entitat haurà de crear una societat paral·lela, el que s'ha popularitzat amb el nom de "banc dolent", on destinarà tots els "actius tòxics", és a dir, aquells que no es poden vendre i, per tant, el seu valor de mercat és pràcticament zero. El propi Banc d'Espanya calcula que aquests actius poden ascendir a 184.000 milions d'euros, un 18% del PIB!

Aquestes operacions hauran d'estar enllestides abans del 30 de juny. Si alguna entitat tingués problemes de solvència i no pogués comptabilitzar-les perquè entraria en situació de fallida, el govern preveu recolzar l'operació amb diners públics a càrrec del FROB (Fons de Reestructuració Ordenada Bancària), prestats al 10% a 5 anys, període al final del qual, en cas de no retornar-se el préstec, quelcom més que probable, passaria a convertir-se en accions per a l'Estat (bons convertibles en accions com s'ha fet en el cas de BFA-Bankia carregant així la inversió fallida a les arqués públiques). Un altre punt que

no han comentat els mitjans tot i la importància que mereixia, són els nous avantatges fiscals que es donen a les entitats financeres en el negoci immobiliari.

Una vegada més es fa palesa la prioritat del govern amb tantes facilitats i ajudes al sector financer, quelcom que de ben segur farà augmentar el dèficit públic, aquell indicador que diuen voler reduir a costa de retallar en sanitat i educació destruint el minso estat del benestar que ens queda. Ningú amb sentit comú invertiria aquesta quantitat de diners en unes entitats que fa temps que estan en fallida tècnica i que haurien d'haver estat intervingudes, requisant el patrimoni personal dels responsables de la negligència i jutjant-los per mala praxis.

El ministre De Guindos, ex de Lehman Brothers, apèndix dels interessos financers dins del sector públic, declara que "les arqués públiques sortiran beneficiades" i que "només farà falta destinar-hi 15.000 milions". A més a més, s'han assignat dues auditories independents per valorar l'estoc immobiliari a empreses estrangeres vinculades als mercats financers internacionals, com és el cas de Goldman Sachs. Tot plegat és un autèntic despropòsit, on queda en evidència que es premia els negligents i es menysprea els contribuents i les persones que estan patint la crisi. A la cleptocràcia cal sumar-li dosis de cinisme.

Dos dies abans, el 9 de maig, el Banc d'Espanya publicava una nota informativa anunciant la nacionalització de Bankia. L'anunci comunicava que el FROB feia efectiva la convertibilitat en accions dels 4.465 milions d'euros en bons que la matriu de Bankia, BFA, va demanar fa 14 mesos. Al no ser retornats, l'Estat es feia amb la propietat del 45% de

l'entitat, passant, de facto, a controlar-la. Aquest fet acabaria accelerant la segona "reforma de Guindos" explicada més amunt.

Rodrigo Rato, exministre d'economia i antic president del FMI (Fons Monetari Internacional), era cedit del càrrec de president de Bankia. El govern del PP aprofitava l'oportunitat de fer-li pagar la negativa a la fusió de Bankia amb La Caixa el passat mes de gener, operació que va obstaculitzar en no veure clara la seva posició dins del gran grup controlat per Isidre Fainé. L'enllaç idil·lic entre la burgesia madrilenya vinculada al PP i l'entitat catalana de La Caixa i el grup industrial que controla (l'antiga Critería), braç empresarial de les 400 famílies de la burgesia catalana representades al sí de CiU, quedava en no res. El que haguera estat un autèntic cop de puny de classe s'anava a norris per culpa d'un dels seus. Rato però, no marxa amb les mans buides, tot i deixar en situació d'insolvència la tercera entitat bancària més gran de l'Estat espanyol. Com diria Gregorio Morán, fins i tot la màfia es té més respecte.

L'arbre no ens deixa veure el bosc, deia. Només amb un enfocament des de l'economia productiva, allò que popularment es diu economia real,

es pot arribar a un bon diagnòstic. Seguim encaparrats en analitzar el malalt amb ulleres monetàries. La crisi financera no s'arreglarà amb més finances. El forat del capital financer s'està traspasant al sector públic, ja fa temps que ho denunciem, però en aquest trànsit el forat no es fa més petit. Fins que no es repari la maquinària que genera, en primera instància, la riquesa real i de la que se n'aprofita el sistema financer, no sortirem de la crisi. Al cap i a la fi, els 4.465 milions d'euros de Bankia són una part petita dels més de 115.000 milions d'euros que l'Estat ha destinat a rescatar el sector financer. El problema central, del que Bankia n'és una de les conseqüències, és l'ensorrament del sistema productiu. La repercussió important és, i serà si no es posa fre, els acomiadaments i els desnonaments. Aquest continu degoteig de destrucció de capital industrial està empitjorant els balanços dels bancs a través de l'augment de la morositat, tant del totxo com dels crèdits al consum, les hipoteques o les línies de crèdit de les empreses.

La lluita econòmica imprescindible per sortir de la crisi s'ha de centrar en aturar la destrucció del sistema productiu. La primera mesura, però, per la recuperació de l'activitat

econòmica i els llocs de treball, passa per una quitança del deute. El capital financer succiona parasitàriament una proporció molt important de la riquesa creada en l'àmbit productiu. Aquest endeutament és un gran pes que no permet reanimar l'activitat productiva. En segon terme, caldria plantejar una sèrie de polítiques abandonades pels primers governs del PSOE els anys 80. Cal un control de la inversió i una genuïna planificació, començant pel sector energètic i el conjunt de les importacions que generen un important dèficit comercial.

Cal dirigir la inversió cap a sectors intensius en força de treball. De poc serviria posar-se a fer infraestructures que, a part de l'impacte ecològic indesitjable i la poca urgència social i econòmica que tenen, són intensives en capital i no generarien els llocs de treball necessaris. Cal un model industrial adaptat al segle XXI, que en el cas de la nostra societat, més enllà de les noves tecnologies i el coneixement, hauria de potenciar els sectors socials, especialment el referent a les cures, la sanitat i l'educació, els serveis a la població, àmbits on la inversió pública ha estat insuficient, deixats a expenses de la creixent mercantilització.

Per altra banda, la reforma constitucional que anteposava el pagament del deute a qualsevol altra necessitat, les reformes laborals que han posat fi a drets històrics, les retallades a la sanitat i l'educació que han estat el paradigma de la venda de l'estat de benestar i l'expulsió sistemàtica de famílies dels seus habitatges són quatre fronts irrenunciables. Mentre no actuem també d'urgència en l'àmbit públic i polític corregint l'espoli social dels últims anys, seguirem estancats en mig d'una crisi que no fa més que agreujar-se.

Sembla que aquests dies, com en els últims anys, l'àmbit financer sigui el més important. Tant, que són capaços de provocar por a un corralito que faci perillar els estalvis. Aquest arbre no ens deixa veure el bosc del més essencial, com si ja estigués perdut i no mereixes lluitar per defensar el patrimoni de tots els sectors de l'economia, el patrimoni que s'ha construït amb el treball de totes aquelles que no tenen res més per viure que vendre la seva força de treball. Ens pertany. No hi podem renunciar.

Bankia, el gran robatori a la ciutadania

El cost del rescat de Bankia supera totes les expectatives

Federació Sindicats de Banca de la CGT

Fa dos anys, i sobre la base d'un consens-exprès entre Zapatero i Rajoy sobre l'anomenada "Llei de Caixes", es va portar a terme la primera fusió de Caixes d'Estalvi, les anomenades "fusions fredes", i allà van volar 10.189 milions d'euros del FROB (Informe de Situació del Banc d'Espanya, 29-06-10), crèdits amb diners públics que, sumats als 2.300 milions del fons per a sanear Caja Sur (Arquebisbat de Còrdova) i els 3.375 milions destinats pel fons de Garantia de Dipòsits per a tancar el forat de Caja Castilla-La Mancha, van donar un muntant inicial de 16.264 milions d'euros, destinats bàsicament al procés de sanejament de balanços, tancament d'oficines i destrucció massiva d'ocupació en el sector (inicialment, amb un objectiu de supressió de 30.000 llocs de treball).

Aquells 10.189 milions del Fons de Reestructuració Ordenada Bancària (FROB), eren crèdits que en teoria havien de retornar al 7,75% d'interès. D'aquesta quantitat, 4.464 van anar a parar a la fusió que va donar origen a Bankia. La part del lleó, va ser dedicada casualment a la fusió liderada per Caja Madrid i Bancaixa, dues entitats on ja llavors es podia constatar el repartiment de càrrecs amb alts sous, entre polítics del PP i els seus familiars, tot un fabulós exercici de nepotisme i molt poca vergonya, al que cal afegir la gestió delictiva dels gestors, que abans presumíem, però que ara constatem.

El passat 9 de maig, el Banc d'Espanya comunicava que el FROB executava la convertibilitat en accions dels 4.464 milions d'euros, amb el que l'Estat es feia amb la propietat del 45% de l'entitat. Això

suposava, de fet, la nacionalització de Bankia. És a dir: primer, als ciutadans se'ns fa adquirir, de manera tramposa, uns actius altament tòxics, els crèdits FROB, per a després passar a ser directament propietaris d'una empresa privada arruïnada.

Una vegada dimitit Rodrigo Rato i tot el seu equip de sous multimilionaris, ve el nou gestor de Bankia, José Ignacio Goirigolzarri (aquell que té reservats per a la seva jubilació del BBVA, 52 milions i mig d'euros) i ve a reclamar a fons perdut altres 19.000 milions d'euros que, sumats a la quantitat anterior, suposa un desviament de 23.464 milions d'euros de tots els ciutadans i ciutadanes (500 euros per habitant de l'Estat espanyol) per a adquirir una entitat privada enfonsada per la cobdícia, la mala gestió i la presumpció de greus delictes, sense que es tinguin notícies del processament dels responsables, ni de la tornada dels fons sostrets.

Davant aquest robatori escandalós a la ciutadania, que ho està pagant a força d'atur, empobriment, retallades, pèrdua de drets, privatització de serveis i béns públics, que ha servit per a engrossir el botí d'aquesta presumpta banda d'irresponsables instal·lada en la pròpia entitat, i davant la presumpció que el cas de Bankia no serà l'únic (el propi Banc d'Espanya calcula que el total de actius tòxics en les entitats pot arribar als 184.000 milions d'euros, un 18% del PIB, gairebé 4000 euros per habitant), la Federació de Serveis Financers de la Confederació General del Treball (C.G.T.) exigeix:

1. La investigació en profunditat, imparcial i independent dels fets que han provocat els forats negres, de dimensions històriques, en les entitats financeres.

2. El processament dels gestors responsables d'aquests fets, des de

les antigues Caja de Madrid i Bancaixa, i posteriorment de Bankia, amb devolució de les quantitats sotretes, embargament dels béns del seu patrimoni personal per a tal fi, i anul·lació de tots els sous milionaris dels directius.

3. Investigació i, si escau, processament dels responsables de l'organisme supervisor, el Banc d'Espanya, començant per encara governador Miguel Ángel Fernández Ordóñez, per la seva conducta negligent i/o còmplice del fabulós desfalc a l'erari públic que s'ha portat a terme.

4. Dimissió del ministre De Guindos, antic executiu per a Espanya i Portugal de Lehman Brothers (banc nord-americà que va entrar en fallida el 2008 per les hipoteques escombraries), per la seva responsabilitat al traspassar aquest enorme forat de pèrdues privades al sector públic.

5. El cessament de les retallades en serveis socials, educació i sanitat. La crisi de Bankia demostra que ja que és possible, pel que sembla, tancar semblant forat, també és possible mantenir i millorar els serveis públics, especialment en sanitat, edu-

cació i protecció social. Cal dir que el forat que ens tocarà tancar a Bankia suposa més del doble de la suma de les retallades en sanitat i educació, que el Govern de Rajoy està portant a terme.

6. La creació d'uns serveis financers de caràcter públic, pràctiques ètiques i control democràtic, al servei dels drets de la població treballadora, del cooperativisme i de l'economia productiva. Aquesta necessitat social urgent, per a acabar amb la rapinya que caracteritza a la banca privada en règim de monopoli, res té a veure amb les fórmules emprades en la nacionalització de Bankia, aplicades amb la intenció de sanejar l'entitat amb diners públics, per a després vendre-la a la banca privada. La banca pública que reclamem, per contra, és la via imprescindible per a trencar amb les regles de l'especulació capitalista, i dels seus gestors que estan duent, a passos accelerats, al conjunt de la societat cap al precipici.

7. El manteniment de l'ocupació en el Sector, sense pèrdues de drets, i la integració de les oficines de les Caixes d'Estalvis en la xarxa pública de serveis financers.

Bankia: ens prenen per ximples...i potser ho som

Jordi Martí

Per "salvar" Bankia el govern del PP pretén robar-nos a totes i tots una miqueta més del que fins ara ens ha robat. 19.000 milions d'euros valdrà reflotar un mort que ha servit per al que ha servit, fer més ric uns determinats rics, però que va emprendre el camí del cementiri precisament quan unes normatives només al servei dels rics i poderosos (la gran banca aquí) van obligar a fusionar caixes entre elles i després a convertir-les en bancs per poder-les saquejar o tancar. Vull recordar aquí que les caixes eren una forma d'estalvi i finançament popular creada pels nostres avis i àvies per fer-se forts davant dels amos del seu moment. I és clar que aquest origen acceptable no exculpa les entitats actuals ni bona

part de la seva història...

Les mesures encaminades a reflotar Bankia són tot mesures contra la majoria de la gent que no obeeixen a cap dels principis que alguns creiem que han de moure les nostres accions polítiques, és a dir les que condicionen la nostra vida i el nostre entorn i tenen la intenció de millorar-los. Aquí l'únic que "ha millorat" i "millorarà" serà l'estat de comptes de Rato i tota la colla de lladres del seu voltant. I penso, un cop més, que dir les coses pel seu nom és una obligació. Per molta enginyeria financera que gastin, per moltes corbates que es posin, per molt que vulguin fer cara d'honorables... són una colla de lladres. I el que roben ens ho roben a totes i a tots, per tant doblement lladres!

I és aquest un altre dels robatoris que enmig del mullader de la crisi els rics fan i faran si no els aturem. Mentre

volen 19.000 milions d'euros per fer surar Bankia i repartir dividendes entre els accionistes (i els tindran) la setmana passada el mateix govern de l'Estat anunciava a bombo i plateret que destinarà 19.000 milions d'euros menys a la sanitat i a l'educació. La mesura farà créixer el patiment entre milions de persones, però ja sabem el que els importem aquells que no són dels seus (l'1%, no més). Nosaltres, la resta, el 99%, només els importem quan sortim al carrer i aleshores els importem no per lloar-nos per la nostra decisió i valentia sinó per pegar-nos amb tants estris de tortura i d'agressió com són capaços d'imaginar i comprar. O per empresonar-nos. Laura, llibertat!!!

Mentre espero que els Mossos, la Policia Nacional, la Guardia Civil, la Guàrdia Urbana, algun guàrdia de seguretat, els milions de càmeres que ens filmen a tothora, la pàgi-

na web de Felip Puig... o algú amb autoritat dels que ens protegeixen dels lladres faci alguna cosa, encara que sigui simbòlica, per salvar-nos d'aquesta plaga d'encorbatats, no deixo de pensar en com n'és de fàcil robar tants milions malgrat el munt d'universitaris i gent que sap llegir que pobla la nostra societat. I em repregunto per a què serveix tant ensenyament si al final ens roben a la cara i la gent la tomba perquè no s'atreveix a mirar...

Els se'n foten..., i encara volen que callem i no diguem res? Encara volen que els riem les gràcies i els agraim que ens portin a la misèria cada cop més impunement? Encara volen que no ens movem i que ens tanquem a casa mentre per la tele ens diuen que la policia perquè ens allibera dels delinqüents? Encara ens diran "vàndals" i "rates de claveguera" si gosem plantar cara i dir-los el nom del porc?

Aixecar BFA-Bankia sortirà molt car. 19.000 milions d'euros són les necessitats de capital que requereix l'antiga Caja Madrid i Bancaixa, segons els càlculs que el nou president de l'entitat, José Ignacio Goirigolzarri, va presentar el 25 de maig al consell d'administració per a l'aprovació. A aquesta quantia s'hi han de sumar els 4.465 milions d'euros que ja s'han injectat amb la conversió en capital d'un préstec del FROB. En total, doncs, 23.465 milions d'euros, una quantitat que supera les pitjors expectatives.

A tall d'exemple, les ajudes públiques del FROB que han rebut fins ara els bancs i caixes de l'Estat per al seu apuntament s'eleva a 19.000 milions d'euros, una quantitat que inclou els primers 4.465 milions prestats a Bankia. És a dir, la nova petició igualava el que s'havia injectat fins ara en el sistema financer i dinamitava les previsions fetes pel ministre De Guindos, que havia avaluat recentment en 7.500 milions les necessitats addicionals de capital públic de Bankia, i en 15.000 milions d'euros les del conjunt de la banca espanyola.

En tot cas, les ajudes addicionals demanades per Bankia hauran de ser aprovades pel Ministeri d'Economia, el Banc d'Espanya i, finalment, les autoritats europees. Cal recordar que les últimes retallades aprovades pel govern de Rajoy en matèria d'educació i sanitat s'eleva a 10.000 milions.

El nou capital públic arribarà al grup financer a través del FROB, que injectarà els 19.000 milions en la matèria BFA. D'aquesta manera, l'Estat passarà a controlar la totalitat de BFA, que un cop sanejada passarà a rescatar la filial financera Bankia, de la qual ara controla un 45%. La recapitalització es farà mitjançant una ampliació de capital assegurada de 12.000 milions d'euros, amb dret de subscripció preferent pels accionistes. Com a resultat, l'Estat podria controlar prop del 100% de Bankia. Bankia va refer a finals de maig els comptes del 2011, i si al febrer Rodrigo Rato va declarar uns beneficis de 309 milions d'euros, ara el nou equip directiu va apuntar unes pèrdues de 2.979 milions.

La paciència sempre té un límit, fins i tot entre aquells i aquelles que els manaires prenen per ximples. Fins i tot entre les persones resignades a tot... i "salvar" Bankia així, d'aquesta manera, se salta tots els límits, tots!

* Jordi Martí Font és periodista, escriptor, treballador de l'ensenyament i afiliat a la CGT de Tarragona

La banca sempre guanya

Secretariat Permanent del Comitè Confederal de la CGT

Li donem milions d'euros i a més Les queden amb els nostres habitatges. Rescaten a Bancs i Caixes per a socialitzar les pèrdues, premien als seus executius amb indemnitzacions milionàries.

La CGT, davant el nou espoli i robatori de l'erari públic, dut a efecte per la Banca, els seus banquers i executius, de la mà del Govern del PP, denuncia enèrgicament davant l'opinió pública, el que s'està convertint en un model de societat antidemocràtica, autoritària i despòtica, gestionada pel govern a cop de Decretazos tots els "divendres negres" en el Consell de Ministres.

L'estafa al poble és de llibre. Fer reformes i polítiques contràries al programa electoral, rescatar amb "nacionalitzacions" les pèrdues de la banca (per exemple, Bankia), pagar els deutes amb uns interessos d'usura a una banca i uns mercats impunes que exigeixen retallades en els drets fonamentals bàsics: educació, sanitat, pensions, serveis públics, precariat i explotació en el treball, atur...

El Decret últim de rescat "del sector financer", lliurament a la banca tots els milers de milions d'euros que necessitin per a sanejar totes les seves clavegueres, les seves escombraries financeres, els seus comptes de pèrdues, la seva especulació del sòl, el "ladrillazo", el balafament... Aquest Decretazo no obliga que el rescat es pagui amb els milers i milers i milers de milions d'euros de beneficis obtinguts pel sector financer i els seus executius des de 1995.

Tots aquests diners públics robats al poble, a les i els treballadors, ho estan retallant de l'educació pública, la nostra salut, el nostre dret a ser cuidats en situacions de dependència, els nostres treballs, la nostra llibertat.

Els dos anteriors Decrets del govern del PP, de Retallada de drets socials fonamentals, l'Educació i la Sanitat, sostreuen 10.000 milions d'euros i, neguen la igualtat d'oportunitats en l'accés a l'educació per a les classes populars, eliminen llocs de treball del professorat, reduïxen la qualitat de l'ensenyament, converteix l'ensenyament en mera mercaderia al servei d'un mercat de treball precari, desqualificat i explotador i neguen l'assistència sanitària universal, gratuïta i de qualitat, per a una població molt nombrosa (migrants), alhora que ens fan re-pagar medicines, tractaments ortopèdics... posant en greu risc la salut de tota la població.

La CGT torna a requerir, ara més que mai, que sortim al carrer, i fem possible amb la nostra mobilització, en desobediència civil, que banquers, financers, executius, rics i la classe empresarial, igual que la classe política, siguin duts davant la justícia perquè se'ls faci pagar la crisi, les conseqüències de la qual tan negatives estan sent per a la societat en general i per a les classes populars en particular.

Rescatem els deutes del poble. Impedim els desnonaments. Les seves crisis no les hem de pagar.

Un maig en defensa de l'ensenyament públic

Redacció

Les retallades en educació, tant les portades a terme pel govern espanyol en el conjunt dels Països Catalans com les que desenvolupa el govern català, suposen l'atac més greu al sistema educatiu en la història recent del nostre país. Això ha desencadenat un ampli procés de mobilitzacions tant per part de professors i estudiants com per un ampli sector de la societat que ja està fart de que mentre s'aboquen quantitats de diners ingents a rescatar la banca i es tolera la corrupció a tots nivells, s'eliminen recursos destinats a l'educació i la sanitat públiques.

A continuació un resum de les mobilitzacions del mes de maig.

Vaga estudiantil el 3 de maig

La PUDUP, que agrupa professors, estudiants i membres del PAS, va convocar vaga estudiantil el 3 de maig en defensa de la universitat pública.

Les universitats catalanes durant l'últim any estan patint fortes retallades, que es materialitzen amb centenars d'acomiadaments (directes i indirectes) i la precarització de les condicions laborals dels professors i membres del PAS, amb el tancament d'espais universitaris, amb la consegüent massificació de les aules, la supressió d'oferta acadèmica (desenes de màsters, postgraus i assignatures han estat eliminades) i una important manca de materials educatius. Totes aquestes mesures han estat contestades per la comunitat universitària amb nombroses mobilitzacions al carrer i a les aules, i amb dues exitoses vagues generals universitàries (17-N i 29-F).

A aquestes mesures cal sumar-hi l'aprovació, per part del govern espanyol, que els governs autonòmics puguin augmentar un 66% les taxes universitàries de cara a l'any vinent, fet que suposa un atac frontal al dret a l'educació, ja que suposarà l'exclusió de milers de persones de la universitat pública, per la impossibilitat de pagar la matrícula i l'endeutament de moltes famílies. La Generalitat ja fa mesos que reclamava aquesta mesura i s'ha posicionat plenament favorable a aplicar aquest augment. Aquest augment suposarà, com a mínim, un increment d'entre 600 i 900 euros en les primeres matrícules. En el cas de les segones i terceres matrícules seran preus molt més elevats, arribant a duplicar-se i triplicar-se els preus de la primera matriculació.

El seguiment de la vaga va ser important en diverses facultats però hi va haver una disminució de participació respecte la protesta del 29 de febrer, malgrat això la manifestació de Barcelona va ser massiva. En un context enrarit per l'ocupació poli-

cial de la ciutat de Barcelona arran de la reunió de la cúpula bancària europea, més de 15.000 estudiants, però també membres del professorat i del personal administratiu dels campus de l'àrea metropolitana van participar a la manifestació.

A Girona més de 400 persones de la comunitat universitària es van concentrar davant l'edifici del rectorat de l'UdG i van entrar al despatx del rectorat per demanar la insubmissió de la universitat com a forma de protesta per l'augment de les taxes universitàries i la política de retallades del govern. Posteriorment es van manifestar pels carrers de la ciutat. A Tarragona les mobilitzacions es van posposar per al 8 de maig. Mentre en els dies previs i posteriors es van portar a terme diverses xerrades, activitats i assemblees a la URV, el dia 8 unes 250 persones es van manifestar pel centre de Tarragona i durant quatre dies es va portar una ocupació dins les dependències universitàries.

Vaga a escoles bressol de Barcelona el 8, 9 i 10 de maig

Les Escoles Bressol Públiques de Barcelona estan en lluita contra les retallades i la privatització: l'Ajuntament vol augmentar les ràtios de nens/es per aula, retallar la plantilla de suport educatiu i vol privatitzar (externalitzar, li diuen) 3 escoles noves. Les educadores amb el suport de les famílies porten sis mesos de lluita: 25.000 signatures, concentracions diverses... i finalment van decidir anar tres dies a la vaga, el 8, 9 i 10 de maig, per la retirada de les tres mesures que canvien el model educatiu de les escoles bressol públiques de Barcelona:

- No a la disminució del suport educatiu: No menys personal a les aules. Si a l'atenció de qualitat i atenció individualitzada al màxim en els moments de cura.

- No a la gestió externa: No a

l'empresa privada dins la xarxa pública. Si a la gestió pública. Si a la igualtat d'oportunitats davant del dret fonamental a l'educació.

- No a l'augment de ràtios: No més infants per adult. Si a la relació individualitzada amb els infants i les seves famílies.

Un terç de les escoles bressol municipals de Barcelona (31 de 92) i un terç de la plantilla d'educadors dels centres (225 treballadors d'uns 800) es van sumar a la vaga convocada per protestar contra els canvis anunciats per l'Ajuntament per al curs vinent, segons xifres del col·lectiu d'educadors que va convocar l'aturada. CGT Ensenyament va donar suport a la vaga.

Vaga de l'ensenyament públic el 22 de maig

Vaga històrica el 22 de maig a l'ensenyament públic de tot l'estat espanyol (excepte Balears, La Rioja i País Basc) de totes les etapes, des d'Infantil fins a Universitat, en contra de les retallades. Sindicats de mestres, professors i estudiants, associacions de pares i moviments de renovació pedagògica es van posar d'acord per paralitzar tots els nivells educatius des de les escoles bressol fins a les universitats, passant per les escoles oficials d'idiomes.

A Catalunya el seguiment de la vaga va ser del 50%, amb un seguiment irregular en funció del centre. Al conjunt de l'estat espanyol, els sindicats van xifrar-lo en un 70% de mitjana.

En qualsevol cas, milers de persones es van manifestar a Catalunya contra la tisorada a l'ensenyament. L'èxit de la vaga va omplir Barcelona amb una veritable marea groga, i també es van fer manifestacions a Lleida, Girona, Tortosa i Tarragona. Unes 50.000 persones es van manifestar a Barcelona pel matí, i en les manifestacions de la tarda unes 5000 a Tarragona, més de 2000 a Lleida,

unes 2000 a Girona i més de 200 a Tortosa. Pel matí ja s'havien realitzat manifestacions a Tarragona, Lleida i Girona, amb una participació d'unes 500 persones, bàsicament estudiants, a cadascuna d'elles.

Des de la CGT es va vincular l'èxit de la Vaga en el sector de l'Ensenyament amb el fastig de la societat davant les Retallades Socials que estem patint en diferents àmbits de les nostres vides, com en Sanitat, Serveis Públics, drets i llibertats. Per tot això, i per la participació massiva en les manifestacions de les principals ciutats al llarg del dia, des de CGT es defensa la necessitat de seguir convocant mobilitzacions en defensa de l'Educació Pública.

Ocupació de la Conselleria d'Educació a Palma

Balears era un dels pocs territoris de l'Estat espanyol on el 22 de maig no s'havia convocat vaga de l'ensenyament públic. Però un nombre grup d'estudiants convocats per l'Assemblea de la Comunitat Universitària va ocupar la Conselleria d'Educació a Palma en defensa de l'ensenyament públic, contra les retallades i privatitzacions tant del govern estatal com el de Bauzá a les Illes, contra mercantilització i elitització de l'ensenyament, contra els atacs al català,.... La ocupació, que va acabar amb la intervenció de la policia, va patir un desmesurat intent de criminalització per part del PP i dels mitjans de comunicació afins, titllant els estudiants de violents, quan la única violència registrada va ser l'agressió de la Cap de gabinet d'en Bosch, Ana María Rodríguez Arbona, contra els estudiants. Una mostra més dels potents llaços existents entre el poder i la majoria dels mitjans de comunicació. CGT Balears va fer públic un comunicat de suport i contra la criminalització dels estudiants.

Breus sindicals

Declarat nul l'acomiadament de Charo Luchena

El jutjat social nº 3 de Sabadell va estimar nul l'acomiadament de la nostra companya Charo Luchena, que haurà de ser readmesa per part de Nidec Motors (Santa Perpètua de la Mogoda), empresa dedicada a la fabricació de components elèctrics i electrònics per a la indústria de l'automòbil. La sentència confirma la repressió i persecució sindical com a motius del seu acomiadament.

Els fets van ocórrer el passat 17 d'Octubre de 2011, a les 5.30h, quan es van presentar el Director de Producció i la Directora de RRHH per a lliurar-li la carta d'acomiadament. La Direcció va trucar als Mossos d'Esquadra perquè "convidessin" a la companya a abandonar l'empresa sota amenaça de posar-li una denúncia pel penal.

Els motius que va al·legar l'empresa eren "baixa productivitat", "desobediència", "indisciplina". Mentida, mentida i mentida. L'acomiadament va ser a causa de l'enèrgica activitat sindical i social desenvolupada tant en el si de l'empresa, com en els moviments socials, que ha exercit des de la legalitat, el respecte i l'interès de tots i totes les treballadores. La companya no només està en la Secretaria d'Acció Social de la CGT del Vallès Oriental, també està implicada en el 15M.

Volem expressar la nostra indignació, malestar i rebuig al terrorisme empresarial i institucional creixent, que intenta fer callar qualsevol veu crítica davant l'actual situació de reculada en drets socials i laborals que estem vivint la classe treballadora, i ens comprometem a seguir lluitant per aconseguir un repartiment més equitatiu del treball i de la riquesa, per una societat més justa.

Durant més de 200 s'han portat a terme accions de suport en forma de manifestacions, performance i concentracions. Charo ens ha demostrat a totes que lluitant es pot aconseguir, Charo ens ha demostrat que amb la unió i el suport mutu es pot, però Charo ens ha ensenyat, sobre totes les coses, a no resignar-nos...

Volem agrair a totes i tots la solidaritat mostrada amb la companya, reconèixer a tothom el suport mostrat i fer-la vostra aquesta sentència.

Federació Comarcal CGT Vallès Oriental

Multa de 3126 euros a Parcs i Jardins de Barcelona per no informar sobre les hores extres i prolongacions de jornada

Al gener del 2009 després de múltiples sol·licituds de peticions d'informació i davant l'actitud obscurantista de la Direcció de l'Institut que es nega a informar de les hores extres i prolongacions de jornada que es realitzen des de l'any 2007 la CGT presentava una denúncia a Inspecció de Treball.

La Inspecció de Treball una vegada investigats els fets denunciats per CGT resol aixecar Acta d'Infracció i sancionar amb una multa de 6250€ a l'Institut per no informar a la representació sindical des de l'any 2007 de les hores extraordinàries realitzades.

La Direcció de l'Institut, recorre l'Acta de Infracció al Departament de Treball que a l'abril del 2010 resol confirmar l'Acta d'Infracció reduint això si la sanció a 3126€. De nou l'Institut a través del gabinet jurídic Cuatrecasas (sobre el qual es desconeix el cost econòmic del mateix, encara que és dels més cars de l'estat) interposa recurs contenciós-administratiu. El jutjat Contenciós-Administratiu núm. 9 en sentència ferma confirmava el passat mes de maig la sanció imposada de 3126€ a l'Institut.

Més de 3 anys ha trigat la justícia a sancionar a la política d'obscurantisme que realitzen els gestors de Parcs i Jardins. El procés judicial per l'incompliment de la llei suposarà un cost de 3126€ dels pressupostos de Parcs i Jardins en una multa i un sens fi de diners més en el cost del supergabinet jurídic, Cuatrecasas, que Parcs i Jardins utilitza per a defensar els seus incompliments de les lleis.

Secció Sindical CGT Parcs i Jardins de Barcelona

Vaga als Ferrocarrils de la Generalitat

Les assemblees de treballadors /es dels FGC van decidir anar a la vaga els dies 10, 11, 23, 24 i 25 de maig, i els dies 11, 12 i 13 de juny, en defensa del conveni col·lectiu i en contra de les retallades socials i salarials, convocada per CGT, CCOO, UGT i SEMAF. Els sindicats denunciaven que l'administració catalana no tenia cap voluntat negociadora davant la negociació del conveni col·lectiu i l'aplicació de les mesures de retallades previstes al Parlament de Catalunya, que són les causes de l'actual conflicte laboral. Rebutjaven la nova retallada del 3% del salari de la plantilla plantejada pel govern de la Generalitat i que, com a empresa pública, també els afecta. Una retallada salarial que se sumava al 5% que l'empresa ja els va aplicar el 2010 més la congelació dels sous que se'ls aplica també aquest

darrers dos anys. També denunciaven que en aquestes "retallades" la direcció de FGC hagi eliminat millores socials destacades que s'inclouen al conveni col·lectiu com les ajudes als treballadors amb discapacitat física o psíquica.

Finalment però, després de les jornades de vaga del 10 i 11 de maig, es va arribar a un preacord entre els sindicats i l'empresa, ratificat en referèndum per la plantilla, i es va desconvocar finalment la convocatòria de vaga per a la resta de dies, així com la manifestació prevista per al 24 de maig. El preacord va ser signat per tots els sindicats que formen part del Comitè i permetia retornar la negociació a la mesa del conveni, amb la garantia de que els acords a que s'arribi en aquest marc entre empresa i treballadors seran respectats. A més, destaca que s'ha pactat fer un pla de millora /estalvi conjunt que permeti ajustar els pressupostos de 2012 perquè quan el marc legal ho permeti es pugui parlar de factors retributius.

Vaga indefinida dels treballadors de Derbi

Els treballadors de la fàbrica de Derbi de Martorelles (Vallès Oriental) van iniciar el 17 de maig una vaga indefinida després que la direcció no ha informat sobre els possibles inversors industrials a la planta i tampoc ha obert les negociacions per resoldre el futur de la plantilla. La vaga va començar sent de 5 hores per torn, per passar a ser total al cap d'una setmana, fins que la direcció s'assegui a parlar amb els treballadors. També s'han portat a terme diverses accions de protesta.

A la fàbrica vallesana hi treballen més de 150 persones. Ja fa un any que Piaggio, la multinacional italiana propietària de Derbi, va anunciar la intenció de marxar del Principat i es va donar de marge fins al proper juliol per trobar una sortida a les instal·lacions i els treballadors. La plantilla denuncia que Piaggio portarà la producció de Martorelles a una planta italiana, malgrat que la fàbrica catalana és econòmicament viable, té un bon nivell de producció i compta amb uns costos de mà d'obra "més continguts" que els italians. El comitè insisteix també que els plans de deslocalització de Derbi,

que aquest any compleix 90 anys, vulneren els pactes i acords signats amb els treballadors i davant la Generalitat al desembre de 2009 i juliol de 2011.

770 professors interins no tindran plaça el curs vinent

El Departament d'Ensenyament de la Generalitat va ampliar fins a 770 la xifra de professors interins que hauran d'esperar a cobrir alguna substitució per tenir feina. La consellera d'Ensenyament, Irene Rigau, justifica la retallada en professorat per la disminució de població.

Una xifra més que ha irritat els sindicats del sector, que lamenten que l'educació pública vagi perdent recursos per totes bandes, tot i que hi haurà 15.000 alumnes nous. Amb aquestes noves retallades el pròxim curs escolar hi haurà entre 2.270 i 3.000 professors menys en els centres públics i de nou es carrega el pes de la crisi en el professorat, a base de retallades i de desmantellar l'ensenyament públic".

A causa de les retallades, en el cas d'infantil i de primària, les escoles d'una línia tindran el curs vinent un professor menys; els de dues línies, 1,5 menys i els de tres línies, dos professors menys.

La Generalitat també va anunciar que no es cobriran les 1.480 jubilacions que es preveuen durant tot el 2012, a més d'aquests 770 interins que no tindran plaça. A tot això, els sindicats hi afegixen que l'arribada de 15.000 alumnes faria necessària l'entrada de 1.450 professors. Els seus càlculs són, per tant, que el govern, al·legant motius econòmics, s'estalviarà 3.700 professors.

Bons resultats de CGT a les eleccions sindicals de Cacaolat, Diputació de Lleida, Universitat de Barcelona i CLH Tarragona

CGT, que no s'havia presentat en les últimes eleccions, ha guanyat els comitès sindicals que s'han celebrat per

a decidir el nou comitè d'empresa de Cacaolat i ha desbancat a UGT. La CGT ha aconseguit quatre membres, mentre que UGT i CCOO han aconseguit altres tres representants cadascun i els tres membres restants són independents. Fins al moment, UGT tenia la majoria en el comitè amb set representants, mentre que CC.OO. comptava amb quatre i els dos membres restants eren independents.

En les eleccions sindicals realitzades a la Diputació de Lleida, la CGT ha estat el sindicat més votat i ha posat fi a l'anterior majoria absoluta de CCOO. La CGT ha passat de 3 a 5 delegats, CCOO n'ha tret 5, UGT 2 i CSIF 1.

A la Companyia Logística d'Hidrocarburs (CLH) de Tarragona, la CGT ha obtingut els tres delegats que s'escollien.

CGT guanya les eleccions al Comitè d'Empresa de PDI laboral de la Universitat de Barcelona, aconseguint 9 delegades. La resta del comitè queda repartit així: CCOO 6, UGT 5, CSI-F 5 i CSC 2.

Si a això hi afegim els resultats de les eleccions al PAS laboral i funcionari i PDI funcionari realitzades al maig/juny de 2011, la representativitat actual a la Universitat de Barcelona és la següent, en funció de la composició de tots els òrgans de representació sindical a la UB:

Comitè PAS: CAU 7, CCOO 8, CGT 5, UGT 3. Total 23.

Comitè PDI: CCOO 6, CGT 9, CSC 2, CSIF 5, UGT 5. Total 27

Junta PAS: CCOO 11, CGT 4, UGT 8. Total 23

Junta PDI: CCOO 12, CSC 3, CSIF 7, UGT 3. Total 25

Total membres a 23 maig 2012: CAU 7 (7,14%), CCOO 37 (37,76%), CGT 18 (18,37%), CSC 5 (5,10%), CSIF 12 (12,24%), UGT 19 (19,39%). Total 98.

Protestes per l'acomiadament de 5 treballadors del Club Natació Terrassa

El passat 17 de maig l'empresa va fer efectiu l'acomiadament de 5 treballadors al·legant raons econòmiques, pel mòdic preu de 20 dies per any treballat fins a un màxim de 12 mensualitats, agafant-se a la nova reforma laboral.

El Club Natació Terrassa va anunciar al comitè d'empresa diverses mesures a aplicar: No renovació del Pacte d'Empresa (Pacte de Millora); tornar al Conveni de Clubs de Natació de Catalunya en tots els aspectes; incomplir el document addicional al Pacte d'Empresa 2010-2011 que obligava a afegir un 0,4% a les taules definitives del 2011; acords individuals amb 5 treballadors majors de 60 anys mitjançant prejubilacions pactades; i reducció de la plantilla en un 5%, fet que comporta. A més ha de fer front a una despesa de 200.000 € a la Seguretat Social, fruit d'una Inspecció que varen tenir l'any passat.

Per fer front a aquest conjunt d'imposicions el comitè d'empresa va convocar concentracions a les portes de les instal·lacions del club els dies 20 i 26 de maig.

Els aturats que no signin a l'INEM estan en risc de perdre l'assistència sanitària

Àlex Tisminetzky, advocat laboralista especialitzat en Seguretat Social

Que no escandalitzi quasi a ningú només s'explica perquè l'estómac dels ciutadans s'està acostumant a les contínues polítiques de retallades de l'executiu espanyol. I és que, enmig dels milionaris rescats bancaris, el proper 1 de setembre entrarà en vigor el Real Decret-Lley 16/2012, capgirant un dret que semblava fins ara tant nostre com intocable, l'assistència sanitària gratuïta i universal, i que era reconeguda legalment fins ara al conjunt de la societat. Però passat el proper estiu un nombre col·lectiu de persones es poden veure fora d'aquesta assistència sanitària. A la premsa s'ha remarcat el greu cas dels treballadors immigrants sense permís de residència, però del redactat de la nova norma es desprèn que molts altres col·lectius de ciutadans de l'Estat espanyol poden perdre aquest dret que fins ara era universal.

El món torna a girar-se al revés, quan més i més persones tenen menys diners, el govern espanyol imposa la salut per uns pocs, obrint la veda a deixar cada vegada més i més col·lectius fora d'una assistència, fins ara pública, i cada vegada menys universal. En aquesta primera reforma n'exclouran uns quants, en les properes de ben segur que en seran més. Així ho denuncia, entre d'altres experts, el darrer i contundent informe de l'Associació per a les Nacions Unides de l'Estat espanyol (ANUE).

Ciutadans de l'Estat espanyol aturats majors de 26 anys

Semblava impossible, però el govern del Partit Popular ha trencat el principi d'assistència sanitària i salut per a tots els ciutadans de l'Estat espanyol, fins i tot pels "nacionals del Regne". Els col·lectius que es poden veure afectats són variats, però amb l'element comú de la precarietat laboral.

Els primers afectats serien els estudiants universitaris majors de 26 anys, que no s'hagin incorporat encara al mercat laboral, i en conjunt tots els joves que en aquesta edat no hagin encara aconseguit el seu primer

treball. Amb un atur juvenil que supera en les xifres oficials el 50%, salta a la vista que els afectats són molts, i en seran encara més, si no canvien molt les coses.

Alhora, la reforma pot afectar l'ampli col·lectiu de treballadors aturats, que si no signen cada vegada que els citi l'INEM (a pesar de no percebre cap prestació) es considera que no estan

ni en situació "assimilada a l'alta", i per tant podrien restar fora de l'assistència sanitària universal. En resum, si un treballador aturat ja ha

esgotat la seva prestació i tots els possibles subsidis, i desesperat per la manca de cap possibilitat de trobar feina per la via de l'INEM, deixa d'anar a "firmar" cada vegada que és requerit per l'administració, podria perdre fins i tot l'assistència sanitària. Aquesta situació no és gens hipotètica, en un context de més d'1 milió d'aturats als Països Catalans, mentre que a l'Estat espanyol prop de 2,5 milions de persones estan aturades sense percebre cap prestació ni subsidi.

Finalment, aquesta reforma pot afectar (com és dramàtic costum en les darreres reformes) especialment a les dones, no només per ser les més precàries entre les precàries, i les que compten amb les taxes més altes d'atur, sinó que a

més amb la nova normativa podrien restar fora si no treballen, i tenien assistència sanitària només per ser les esposes d'un treballador i s'han divorciat sense cap compensació per part del seu ex marit.

Treballadors immigrants sense permís de residència

Un cas més publicitat mediàtica, tot i no menys escandalós, és l'exclusió dels estrangers procedents de països no comunitaris, persones que si han complert 18 anys i resten en situació administrativa irregular deixen de tenir el dret a l'assistència sanitària.

Aquesta dràstica exclusió afectarà també a aquelles persones que patint aquesta situació irregular fins ara tenien tarja sanitària, o a persones que tot i estar en situació regular fins al moment vegin denegat el permís de residència, normalment per haver esgotat les prestacions d'atur i no haver trobat feina.

Dret únicament en cas d'urgència

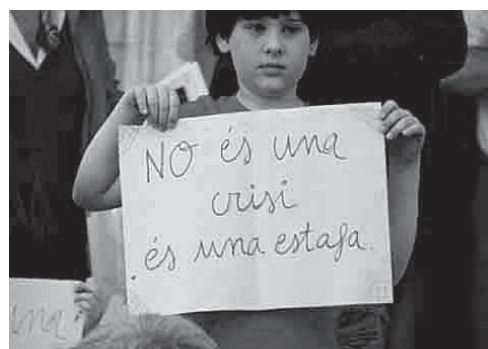
Per a tots aquests col·lectius la llei únicament preveu la possibilitat d'assistència sanitària en cas d'urgència per malaltia greu o accident, sense poder accedir a cap seguiment mèdic regular que no es consideri "urgent". Es deixa doncs

ran de mostrar la seva documentació administrativa com a requisit previ per a poder accedir a l'assistència sanitària.

Aplicació en debat per les competències autonòmiques

L'aplicació als Països Catalans de la norma estatal aprovada per l'executiu de Rajoy compta encara amb un grau d'incertesa a causa de les competències d'algunes Comunitats Autònomes, sobretot al Principat. Així, el propi Estatut de Catalunya estableix literalment el dret a l'assistència sanitària universal i gratuïta, i s'ha desenvolupat amb una normativa que faria impossible teòricament cap exclusió com les determinades en la normativa espanyola, fet que ha causat algunes declaracions públiques de dirigents convergents en aquest sentit.

Però aquest fet en cap cas pot assumir-se com a obstacle per a la normativa espanyola. Primerament perquè serà aplicable probablement de forma directa pels governs autonòmics "populars" de les Illes Balears i el País Valencià (a pesar de comptar amb competències en la matèria). I en segon lloc s'ha de recordar que és l'Estat espanyol el que aporta els ingressos per a poder

fora l'assistència, per exemple, en casos tan dramàtics de tuberculosi, SIDA, diabetis o anèmia, entre molts d'altres.

Els analistes ja han destacat que un primer efecte de la norma serà el col·lapse de les urgències, atenent a que un col·lectiu important de persones només podran accedir a l'assistència sanitària per aquesta via, a pesar de patir patologies cròniques o necessitar revisions mèdiques regulars. Alhora, tots els ciutadans podran comprovar com a partir de l'aplicació de la norma, totes les persones hau-

portar a terme les despeses en assistència sanitària, també a Catalunya, i la quantia de les aportacions es calculen segons els beneficiaris que calcula l'Estat que atindrà la Comunitat Autònoma. Si l'executiu espanyol cada vegada aporta menys ingressos a l'executiu d'en Mas, argumentant que està prestant assistència a més persones de les que li correspon, es pot arribar fàcilment a concloure que el govern de CiU en poc temps "assumirà" les ordres de Madrid, i es veurà "obligat" (oh, un cop més, contra el seu esperit tant "social") a aplicar una nova i dràstica retallada.

Més informació:

Informe de l'Associació per a les Nacions Unides de l'Estat espanyol (ANUE): <http://www.anue.org/castellano/index.htm>

BOE: Real Decreto-ley 16/2012 de 20 de Abril, "de medidas urgentes para garantizar la sostenibilidad del Sistema Nacional de Salud y mejorar la calidad y seguridad de sus prestaciones"

Tema del mes

Protesta i excepció

Llibertat, legitimitat, estat i violència

Gerardo Pisarello i
Jaume Asens

El desenvolupament de pràctiques i mesures legislatives criminalitzadores de la protesta apuntala l'aposta punitiva del règim. Malgrat les retallades, el múscul policial i judicial no sembla reduir-se. Quin serà l'espai del dret, quin model d'Estat en resultarà, com recuperar els drets socials i polítics arravassats i assolir nous espais per a la política dels i les de baix?

L'exageració i distorsió dels disturbis produïts durant la vaga general del 29M tenia un objectiu clar: deixar lliure el camp per a exigir mesures d'excepció en defensa de la "pau social". La gravetat dels fets es va exaltar al màxim perquè d'això depenia el grau de perill de l'emergència i el corresponent poder del repressor. En efecte, el Govern del PP en el conjunt de l'Estat espanyol i el de CiU a Catalunya van reaccionar, de forma fulminant, amb una bateria de mesures per a elevar el llistó repressiu enfront de la creixent resistència ciutadana a les retallades de drets. Entre elles s'inclouen l'exigència de major contundència policial i judicial,

la restricció del dret de reunió, la prohibició d'ocultar-se el rostre en manifestacions, el foment de la delació ciutadana dels "antisistema" mitjançant webs, l'ampliació de conductes constitutives d'atemptat contra l'autoritat, l'assimilació de les protestes a conductes terroristes o prototerroristes i el mo-

nitoratge policial de les xarxes socials. Aquesta deriva autoritària no és del tot nova. Forma part d'un populisme punitiu que ha acompanyat el desmantellament de l'anomenat Estat de benestar i que s'ha intensificat amb l'esclat de la crisi financera actual. A menor Estat social, major Estat policial. Tampoc és innocent. Com diferents organitzacions judicials han assenyalat, si en veritat el Govern volgués fer front al fenomen de la violència urbana, ja compta amb instruments suficients per a fer-ho. D'una severitat sens dubte excessiva i sense parangó a Europa. De fet, part de les mesures exigides ja van ser aprovades en l'any 2000, de la mà del ministre Acebes, i posades en pràctica de forma especialment intensa a Euskadi.

El propòsit de fons sembla un altre: reinstal·lar, com ha declarat el conseller Puig, "la por al sistema" a través de mitjans punitius que permetin plantar cara a les noves formes de protesta aparegudes en l'últim any. No és altre el sentit que cap atribuir a la pretensió d'incloure

la resistència pacífica i passiva –característica del 15M– en el delictes d'atemptat contra l'autoritat amb elevades penes de presó. El comissari antidisturbis dels Mossos ho reconeixia sense dissimular en el recent programa Salvados a La Sexta: "La resistència pacífica és violència" i si ara "Ghandi estigués a plaça Catalunya hagués estat detingut". Un avís a navegants. Des d'aquesta òptica de la por, tampoc resulta estrany que s'assenyali a grups antisistema integrats cada vegada més per "estrangers". O s'arremeti, sota l'acusació de "connivència amb la violència", contra intel·lectuals, polítics o qualsevol que els vegi amb "simpatia" i s'atreveixi a dubtar de la professionalitat policial. Aquesta caracterització de "l'enemic" i els seus còmplices sembla inspirada en les pràctiques inquisitorials de McCarthy en els anys 50. Llavors, com ara amb la violència, la "connivència amb el règim soviètic" i la identificació amb un "enemic exterior de la pàtria" era la consigna utilitzada contra els opositors per a instaurar un clima de caça "de bruixes". Els discursos tenen idèntica estructura: s'al·lega una "emergència", com una amenaça, per a eliminar qualsevol obstacle al poder punitiu que es presenta com l'única solució per a neutralitzar-lo. Existeixen altres raons. Sobredimensionar un tipus determinat de violència resulta una estratègia eficaç per a minimitzar o ocultar altres que estan en l'origen de protestes com la de la vaga general. La valoració dels fets s'inverteix per complet i serveix de coartada per a encobrir els propis excessos. Bona part de la violència produïda el 29M, per exemple, va tenir a veure amb actuacions contra els treballadors i les persones que es manifestaven. Només a Barcelona es van recollir desenes de denúncies per coaccions empresarials, que bé podrien ser constitutives de delictes contra la llibertat sindical. La brutalitat policial, per la seva banda, va deixar un saldo de més de cent ferits, algunes de gravetat. En canvi, s'han utilitzat de manera abusiva tipus penals com els desordres públics o

els atemptats a l'autoritat per a inculpar a prop de 200 persones que van participar en les protestes. I no només això. Els diversos detinguts durant els piquets del matí a Barcelona van ser empresonats com bocs expiatoris, en una decisió més mediàtica que judicial, pels incidents ocorreguts durant la tarda. I això en aplicació d'una doctrina preventiva insòlita: la seva hipotètica reincidència en altres cites de risc.

En el fons, la nova croada punitiva tanca una bona dosi de cinisme. Intensificar la vigilància sobre manifestants i exigir-los anar a cara descoberta resulta una proposta hipòcrita en boca de qui han boicotejat de forma constant els controls garantistes sobre les forces de seguretat, des de l'existència de càmeres en les commissaries, fins al deure dels antidisturbis a anar identificats durant les manifestacions. O de qui emparen i, fins i tot, indulten els actes de violència policial o es neguen a prohibir, en totes les circumstàncies, l'ús de bales de goma contra ciutadans. I més quan, amb la recent mort d'un jove a Bilbao pel tret de bala de goma d'un ertaintza, s'ha comprovat, altra vegada, la seva evident perillositat i la dificultat per a investigar quin agent prem, o quan, el gallet.

Tractats com enemics

En aquest context, les propostes de mà "dura" estan condemnades a crear major tensió social, en un camí creixent cap a la militarització de l'espai públic. I cap a l'expansió d'un dret penal polític per als activistes, tractats ja directament com "enemics", tal com els va qualificar el cap de la Policia a València. Escenaris i llenguatge de conflicte bèl·lic que poden evocar situacions normals fa 40 anys, en ple règim franquista, però haurien d'estar bandejats de qualsevol règim que es pretengui mínimament democràtic. És més, en un context d'exclusió i precarització galopant, els poders públics haurien d'anar en la direcció contrària. Ser respectuosos amb el dret de crítica i de manifestació de la ciutadania, sobretot d'aquells grups que menys veu tenen en l'espai públic. I amb més raó respecte de drets específics com el de vaga, que no en va gaudir de major protecció constitucional que la llibertat d'empresa o, en algunes circumstàncies, la llibertat de circulació.

Les propostes del PP i de CiU expressen un intent clar de criminalitzar el malestar en temps de crisi i s'emmarquen en una lògica d'excepció, pròpia del dret penal de l'enemic. De dur-se endavant, només deslegitimaran més les seves polítiques, amenaçaran la cohesió social i augmentaran la sensació de bloqueig de les vies institucionals de crítica. Enfront de l'ús demagògic del discurs securitari només hi ha una resposta: guanyar el carrer, contra la por, i exigir la seguretat en el respecte als drets civils, polítics i socials de tota la població. Per la llibertat.

* Gerardo Pisarello i Jaume Asens són advocats i autors del llibre "No hay derecho(s): la ilegalidad del poder en tiempo de crisis"

Parlem

Bernat Muniesa, histor

"Estem vivim sota un

Txema Bofill,
txemabo@gmail.com
Amb la col·laboració de Pep Cara

Bernat Muniesa (Barcelona, 1942). Historiador, sociòleg i escriptor. Especialista en la nostra història dels segles XIX i XX. Ha publicat catorze llibres i n'ha prologat molts d'altres, tant d'història com de literatura. És un gran difusor de les idees i les gestes anarquistes arreu de l'Estat espanyol en ateneus, sindicats i universitats.

Bernat és un membre destacat de l'Ateneu Enciclopèdic Popular. Ha perseverat en la lluita per tal d'obtenir un local digne per aquest ateneu i el seu centre de documentació, junt amb en Toni Castells, el Manel Aisa, l'Adolf Castaños, i d'altres. En l'entrevista ens assabentem del motiu pel qual dedica els seus llibres als seus familiars: formen part dels milers d'herois anònims, de les víctimes del genocidi franquista, dels grans oblidats pels historiadors del poder i per la memòria democràtica.

- D'on prové el nom Muniesa?
- De l'Aragó. A Terol hi ha dos pobles amb aquest nom: Muniesa i Casas de Muniesa. El meus avis paters eren aragonesos.

- Quins són els fets importants, formatius en la teva vida?

- Sóc membre d'una família anarquista. El meu avi, ferroviari aragonès, fou de la CNT. També el meu pare i els seus germans. Després de la Guerra Civil, l'avi fou condemnat a mort per haver requisat aliments d'estraperlo per distribuir-los a través de la CNT a gent necessitada. Va romandre dotze anys a la presó. El meu pare va anar a parar al camp de concentració d'Argelers (França). Per mi va ser important poder estudiar el batxillerat en temps molt difícils, i després fer sociologia (licenciatura a Deusto-Bilbao) i el doctorat en Història Contemporània a la Universitat de Barcelona. Altres fets importants ja aniran sortint. Vivíem aleshores al Raval, carrer Ferlandina, on vaig tenir notícia, per primera vegada, de la personalitat del Quico Sabaté, el qual actuava com guerriller anarquista a Barcelona i precisament s'amagava al Raval (carrer de la Lluna, etc.). El meu pare va explicar-me qui era Sabaté, i també Josep Lluís Facerias i, després, Ramon

Vila Capdevila.

- Quina ha estat la teva evolució i la teva militància política?

- Als anys seixanta, quan vaig acabar el servei militar, l'espai anarquista era molt difícil de trobar. Dos amics i jo vam ingressar al PSUC, clandestí naturalment, en una cèl·lula d'una quinzena de persones. L'estància al PSUC va durar poc, dos anys, i va finalitzar quan, un dia, a la cèl·lula va esclatar la indignació davant l'ordre de Santiago Carrillo de lluitar per la «reconciliació nacional». Jo era molt jove, però hi havia gent més gran. Recordo a l'advocat August Gil Matamala indignat dient: «Reconciliació nacional? Però si les presons estan plenes i ens torturen i afusellen!» Poc després van fer una purga i alguns vam ser expulsats per trotskistes (jo, sincerament, aleshores no sabia que era el trotskisme).

- Com vas esdevenir anarquista?

- Vaig començar a estudiar la primera carrera, enginyeria industrial, que no vaig acabar. Aleshores militava al Sindicat Democràtic d'Estudiants (SDEUB), clandestí. Vaig anar a Madrid diverses vegades per reunions clandestines amb sindicalistes antifranquistes. En aquest espai coincidíem estudiants anarquistes, comunistes i catòlics del FOC (Front Obrer Català). Jo ja estava en l'àmbit llibertari dins del sindicat. A més, feia, amb altres dos companys, de corresponsal estudiantil de l'editorial anarquista Ruedo Ibérico: recollíem material clandestí que després portàvem a París, a l'editorial dirigida per Pepe Martínez Guerricabeitia. En aquest lloc vam conèixer personalment el Joan Garcia Oliver i l'Enrique Lister. El primer ens va causar una notable impressió; el segon, no: va intentar manipular-nos perquè li muntéssim a Barcelona una cèl·lula del PCOE, dissidència del PCE-PSUC, del qual havia estat expulsat per Santiago Carrillo. Nosaltres vam continuar anant a Ruedo i el 1973, jo anava sol amb una cartera amb documents quan la Guàrdia civil de la duana va obrir l'esmentada cartera. Vaig anar a parar a la caserna de la Guàrdia civil, on vaig romandre tres dies. Em van torturar i vaig sortir amb el cos «negre» dels cops (a la cara no). I d'allà, al Palau de Justícia, on el jutge va dictaminar presó a la Model. Entre deu i onze mesos vaig ser-hi.

- Com valeres les lluites estudiantils contra la Dictadura?

- Durant aquells anys el moviment estudiantil fou la primera trinxera contra la dictadura franquista: manifestacions, ocupacions de l'Edifici Històric de la plaça Universitat, abans que el moviment obrer iniciés la seva marxa. Recordo que es va llançar un bust de Fran-

co des del rectorat al carrer. Polícies dins les aules, professors negant-se a fer classe, estudiants manifestant-se per la Gran Via. El 1966 es va anunciar la projecció d'un film de Luís Buñuel a la Facultat de Ciències Econòmiques (Viridiana, em sembla recordar). Fou prohibit a darrera hora pel governador: aleshores un mínim de mil estudiants ens vam manifestar des de Pedralbes fins la Gran Via.

- Quan et vas afiliar a la CNT?

- El 1977, al setembre, em vaig afiliar a la CNT del carrer Princesa (Barcelona), llavors ja era professor ajudant a la Universitat. Vaig entrar a través del professor Antoni Jutglar, jo era deixeble seu. Després hi va haver els problemes interns de la CNT ja en la Transacció política i la meua filiació es va perdre, però no la meua adscripció als moviments llibertaris.

- Quins són els llibres, professors, persones, que més t'han marcat?

- Al marge de l'ambient familiar, en l'àmbit de les persones voldria destacar les següents: els esmentats Antoni Jutglar (mort) i Pepe Martínez Guerricabeitia (mort), l'August Gil Matamala (advocat), el Luis Andrés Edo (mort), el Francesc Espinet (company de lluites, àcrata), el Josep de Cabo (mort, un àcrata «natural», stimeà, gravador de professió), el Tew Bunag (taoïsta taielandés), la Isabel de Cabo (professora i iniciada en el taoïsme). En quant als autors de llibres: d'Homer especialment l'Odissea, de Montaigne, els Assajos, de La Boétie, La servitud voluntària, de Maquiavel, El Príncep, de Kropotkin, La conquesta del pa, de Proudhon, ¿Què és la propietat?, de Dostoievski, Els germans Karamazov, de Tolstoi, Guerra i Pau, de Miguel de Unamuno, Del sentimiento trágico de la vida, de Pío Baroja, La busca, de León Felipe, Poemas, d'Albert Camus, L'home Rebel, La peste, etc., d'Stefan Zweig, Noticias de nuestro tiempo. En l'àmbit del cine, Chaplin —el més gran— també els films de Sica, de Monicelli, de Germi, de Visconti, de Pasolini, d'Eisenstein, d'Huston, de Kazan, de Kurosawa, de Redford, d'Scorsesse, de Fernán-Gómez i de Berlanga. De persones de la meua generació, voldria citar dos amics artistes de la pintura, el Carlos Mensa (mort) i el Miquel Vilà.

- Què escrius o investigues ara?

- Actualment finalitzo una biografia novel·lada, Mujer rota, sobre una lluitadora antifranquista en la Guerra Civil: Matilde Landa, que va dirigir el Socorro Rojo a Madrid. També faig un volum de relats breus, el tinc quasi acabat. I, unes memòries (Disturbios), on acumulo da-

des sobre l'ateneisme, amb la idea de fer un llibre sobre el seu significat historocultural.

- A quines revistes o mass media participes?

- A la Solidaridad Obrera de la CNT-Joaquim Costa, a les publicacions que ha fet l'Ateneu Enciclopèdic Popular. Jo havia estat cridat a TV3 diverses vegades amb Manuel Delgado, Baltasar Porcel, Ainaud de Lasarte, José Agustín Goytiso, etc. Finalment, fa uns quatre anys vaig ser vetat, ja que a Catalunya Ràdio vaig fer unes crítiques a la Televisió de Catalunya, en fi. Tant se me'n dona. Ara ni tinc televisor. La revista Catalunya, la conec de les vegades que he estat a la CGT a Via Laietana i a Cornellà, podria ser aviat un punt de referència per revitalitzar l'anarcosindicalisme i col·laborar en la reconstrucció del moviment obrer.

- Des de quan estàs implicat en la lluita per aconseguir la restitució històrica del local espoliat a l'Ateneu Enciclopèdic Popular?

- Sí, ja fa temps, quan era a la Casa de Caritat, amb aquell amic que li deien el Chato, i que després va deixar-ho estar. I més tard amb els companys actuals: es van recollir signatures a la Universitat i a les xarxes socials, i vam enviar la petició a l'aleshores conseller Joan Manel Tresserras (Esquerra Republicana).

No va funcionar. En el procés actual hem mogut a diverses persones, entre ells, el director general de Cultura, Alay. La situació està com està.

- A la Universitat, com està la situació dels historiadors llibertaris i crítics amb el poder? Us tenen marginats?

- Això ha quedat enrere. Després del franquisme, els «comunistes», és a dir, els carrillistes i companyia van intentar controlar la Universitat, ocupant càrrecs de poder, com sempre, i després fent purgues. Jo mateix, entre altres, vaig sofrir les seves pressions de «comissaris polítics» que van intentar àdhuc suprimir la «llibertat de càtedra», especialment a Barcelona i Madrid. Avui la universitat està individualitzada i cadascú s'ocupa de les seves classes i investigacions. El descrèdit dels «comunistes» ha estat total i a les classes no hi ha cap problema, ni marginacions. Cadascú va a la seva. Respecte els àcrates, hi ha un parell de companys dins la Facultat.

- Com és la teva relació amb els estudiants?

- Extraordinària. Per les meves aules han passat uns deu mil estudiants. En diverses enquestes em van escollir com un dels millors professors. Alguns d'ells m'han enregistrat en diverses entrevistes.

amb...

ador, sociòleg i escriptor

feixisme postmodern”

- Quants llibres has publicat? Et sents reconegut socialment?

- He publicat onze llibres en solitari i de les editorials no em queixo. El que més s'ha venut ha estat el darrer La España lampedusiana: tres mil exemplars entre Espanya i Amèrica Llatina. Els altres estan esgotats: Dictadura y Monarquia, Los límites de la libertad (novel·la), Sociología de la Utopía. En fi, els mass media els han silenciats absolutament. Hi ha una censura pròpia del feixisme postmodern.

- Qui controla actualment els mass media, descarament al servei dels poders?

- Avui dia els mass media (premsa) són sota el control dels diversos segments del poder polític i financer. La Vanguardia, el País, ABC, el Mundo. Darrere sempre trobem grups com el Godó, el Cebrian i els seus amics, la família Luca de Tena, poders financers amagats o semiamagats. Manipulació, falsejament de notícies. I no diguem ja de les televisions, on els «vetos» estan a l'ordre del dia. Jo i alguns amics meus som vetats a Catalunya. El rol que juguen els mass media (televisió especialment) és fonamental pel sistema. Guy Debord ja ho va dir: 8 hores de treball + 8 hores de dormir + 8 hores de televisió. El resultat d'això és allò que Marcuse afirmava: «l'home unidimensional», és a dir, l'home pla, domesticat.

- Com veus la situació actual del moviment obrer: retallades de drets, de llibertats, de salaris

- El moviment obrer entès en el sentit històric i sociològic no existeix. Les anomenades CCOO i la UGT són dos instruments de la pancràcia (el poder), que diu el meu amic poeta Lizano de Berceo. La Transacció el va destruir: les provocacions contra la CNT (cas Scala, etc.). La CGT actual és l'avantguarda de la reactivació del moviment obrer de fonament anarcosindicalista. Vivim sota un feixisme postmodern. No hi ha ni

camises blaves, ni negres, ni marrons. Però el control dels mass media (premsa, televisió, ràdio), és, com hem dit, ferotge. La classe obrera, doncs, no sé. L'obrer industrial està pràcticament en declivi: Espanya està desindustrialitzada. És un país de serveis que viu del turisme. Caldria parlar potser d'un nou tipus de proletariat que va augmentar en nombre i que inclou, com deia, a sectors de la classe mitjana que han perdut el tren i s'han quedat a terra.

- Com veus el moviment 15-M, que reuneix amplis sectors

- El principi d'una reactivació de la protesta i la lluita contra aquest feixisme emboscat que ens governa, amb personatges tan repugnats com el conseller Puig, per esmentar-ne un.

- Ens podries desemascarar els falsificadors oficials de la guerra civil, de la transició i de l'actual monarquia?

- Els falsificadors de la Transició (jo li dic Transacció) han estat especialment historiadors vinculats al felipisme, gent com Santos Julià, Fusi, etc. Hi ha però precedents. En Gabriel Jackson, en la seva obra La II República española y la Guerra Civil, escriu passant per alt el fet de la revolució anarcosindicalista. Jo vaig tenir un enfrontament amb ell a l'Ateneu Barcelonès, ja fa molts anys.

- Valora l'estratègia llibertària: «guanyar la guerra fent la revolució»

- Aquesta fou la consigna de l'anarcosindicalisme a la Guerra Civil. La República, que era burgesa (sense burgesos) i liberal va tenir paralitzada la Reforma Agrària als despatxos, Casas Viejas! Tot plegat va ser vergonyós... Ho va dir Durruti: «Al campesino hay que proporcionarle algo para que lo defienda». D'aquí surt la consigna «la tierra para quien la trabaja». Compte, no «la tierra de quien la trabaja». Els camperols andalusos què havien de defensar? Aquella República temerosa? Aquí a Catalunya el moviment obrer llibertari va derrotar al feixisme als carrers. La

batalla de Barcelona. L'inici d'una revolució que després, el 1937, els comunistes-estalinistes van destruir. Aquests feien tres guerres durant la Guerra Civil espanyola: contra els feixistes, d'acord; contra la revolució anarcosindicalista, que van destruir; i un extermini de la dissidència que deien trotskista, encara que no ho era del tot, sinó una heterodòxia marxista: el POUM. I després Stalin pispa l'or de la República: unes set-centes tones. Escandalós!

- Competir o cooperar? La base de la Llei d'Educació Catalana (LEC) és la competició.

- El món que hem viscut i vivim a Occident és fonamentalment competitiu, és a dir, «darwinisme social». El liberalisme trasllada a la societat la tesi que Darwin va aplicar a la Natura, on deia que sobreviuen els més aptes. El luteranisme és l'expressió més clara d'aquesta lluita de tots contra tots i la victòria dels més poderosos. Luter deia que l'èxit a la vida és precursor de l'èxit al cel. Qui no triomfa, no va al cel. El món anglosaxó ha estat la punta de llança del capitalisme o liberalisme. Davant d'això un món cooperatiu seria absolutament contrari al qual tenim: la tècnica, per exemple, seria al servei de les persones, i no al revés. Ja al segle XIX, Robert Owen ho va veure clar: ell és el fundador del cooperativisme contemporani en la primera meitat del segle XIX, heretat per l'anarquisme durant la segona meitat del mateix segle. El món competitiu desconeix la fraternitat i, de fet, al segle XX tenim tres exemples brutals de la dictadura competitiva: la Primera Guerra Mundial, la II Guerra Mundial i ara la guerra econòmica. Sense comptar les guerres «subsidiàries», petites com el Vietnam, l'Afganistan, o el Pakistan.

- Com veus el retorn al cooperativisme, les xarxes paral·leles

- El retorn al cooperativisme hauria de ser impulsat de nou pels moviments llibertaris. Així com l'intercanvi de materials, és a dir, una economia sense diners. En alguns llocs de l'Empordà hi ha persones que practiquen l'intercanvi.

- Has fet la tesis sobre la burgesia catalana, i per tan ets especialista en el tema. Com veus les actuacions de CiU traint al poble català, aliant-se amb el PP i aplicant les retallades imposades per l'oligarquia d'Europa.

- Les retallades de CiU són lògiques: és la dreta, el braç polític d'una burgesia reaccionària que va tenir en el pujolisme una nefasta expressió, precursora de l'actual CiU. Però se senten recolzats per unes urnes. A vegades hi ha gent

que, com deia Lenin, «Vota als seus opressors». El Mas i sobretot el Mas-Collell són l'expressió d'aquesta màfia catalana que manipula els mass media amb la seva omertà... el Mas-Collell hauria d'explicar on militava quan era estudiant, abans d'anar a embrutir-se de les idees de Friedman i companyia als USA (Minnesota).

- Dius que la monarquia va néixer de les entranyes de la dictadura franquista. Segueix franquista? O fins a quin punt s'ha transformat?

- La monarquia instaurada per Franco no ha canviat. A veure, la transició va ser, com he dit moltes vegades, «Borbón y cuenta nueva». Franco no va pervertir als Borbón perquè ja eren perversos de sempre, històricament. Va actualitzar la perversió. «Todo atado y bien atado», va dir. I així va quedar. Torno a dir, allò què he escrit a La España lampedusiana: «tot va canviar i tot ha seguit igual». La Constitució és un exemple de la perversió de la democràcia franquitzada. Articles que situen al Rei al marge de la Constitució, d'altres que fan el mateix amb l'Exèrcit, legitimació del genocidi franquista, una llei d'Hondt per imposar el bipartidisme. Recordo que un dia, en una visita a Washington, el Juan Carlos Borbón va dir: «Davant meu, mai toleraré que es parli malament de Franco».

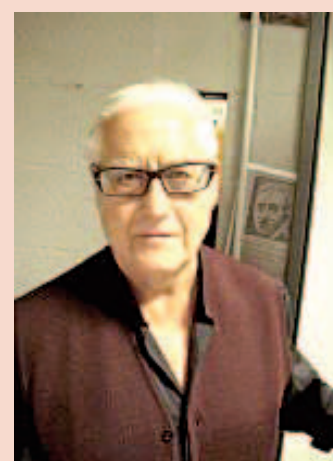
- El Borbón ha demanat perdó pel delictiu malversament de 37.000 en un viatge de plaer i poc ecològic en temps de retallades.

- El Borbó demanant perdó pels seus disbarats forma part de l'esperpent. Però, clar, ha de defensar el seu negoci. Quin és? El tron. Per tapar tot l'aldarull al voltant de l'aventura africana del rei i els seus embolics familiars, etc. potser especularan amb el tema «Urdangarin» i fer-li pagar en aquest totes les culpes. El que passa és que ara sembla que el mateix Rei està involucrat en els negocis de l'altre...; més esperpent.

- És esperpèntic, exacte, l'Urdangarin no va recordar cap dels seus delictes, robaris, estafes. Va patir amnèsia total davant una justícia que no s'atreveix a imputar-lo. Sols va recordar que el Rei no estava involucrat en res!

- Però atenció: esperpent —i Valle-Inclán ho va deixar ben explicat— és a la vegada còmic i tràgic. La setmana passada vaig anar a Madrid a fer un parell de conferències. Em van explicar que hi ha un moviment pro III República, impulsat per diaris com el Mundo i La Razón, d'extracció falangista i antimonàrquics al màxim.

> LES FRASES...

“Els mass media són sota el control dels diversos segments del poder polític i financer”

“La revista Catalunya podria ser aviat un punt de referència per revitalitzar l'anarcosindicalisme”

Manifestació 16-J contra la Repressió, la Reforma Laboral i les Retallades

Per al 16 de juny la CGT a nivell confederal ha convocat aquesta important mobilització a Barcelona, una ciutat on s'està patint amb especial duresa la maquinària repressiva de l'Estat contra els moviments socials i organitzacions anticapitalistes que lluiten contra la crisi, contra la pèrdua de drets socials i laborals, contra les retallades i contra els seus responsables. A la manifestació, que sortirà a les 11.30h. de l'encreuament del carrer Diputació amb Passeig de Sant Joan, també s'han afegit altres organitzacions i moviments socials com la CNT, Assemblees de Barri, Grups de Suport a les persones empresonades, l'Esquerra Independentista,...

Comunicat del Secretariat Permanent de la CGT de Catalunya

El 29M va ser una data molt important ja que la classe treballadora i les classes populars van sortir enfortides. L'endemà, la CGT reafirmem el nostre compromís de seguir treballant per futures mobilitzacions unitàries i per realitzar una nova Vaga General, al nostre país i a Europa, fins a aconseguir l'objectiu de retirar la reforma laboral i la resta de lleis econòmiques i antisocials que fomenten l'atur, la precarietat, la temporalitat, la sinistralitat laboral, la retallada de drets socials i individuals que impedeixen un repartiment just del treball, la riquesa i el benestar. Durant aquests mesos s'han realitzat diverses detencions de treballadors i

treballadores, entre ells la nostra companya Laura Gómez, amb l'objectiu d'atorar a tot aquell o aquella que qüestionin i s'oposi als poders econòmics i polítics. Si creuen que així ens faran callar estan molt equivocats.

Davant les injustícies i l'opressió dels governs de torn, PP a Espanya i CiU a Catalunya, la CGT està sempre enfront del caciquisme i construint els fonaments d'una societat més justa i llibertària, així s'ha escrit la nostra història i així continuarem, amb les mobilitzacions iniciades, de rebuig a la repressió cap a la classe treballadora i moviments socials, d'oposició a les retallades socials i contra la reforma laboral que el PP i els seus acòlits rebutgen retirar.

El 16 de Juny la CGT surt al carrer, a Barcelona, convocada pel Comitè Confederal. Aquest dia les afiliades i afiliats de Catalunya tenim una cita ineludible, des de tot l'estat vindran companyes i companys a manifestar-se. Per això us animem a treballar, entre totes i tots, perquè la manifestació sigui nombrosa i anem avançant cap a una CGT forta, que sigui un instrument útil per a les aspiracions de les treballadores i els treballadors.

Comunicat de la Federació Local de CGT Barcelona

Les retallades socials aplicades pels diferents governs i administracions públiques en tot l'Estat espanyol i la reforma laboral aplicada pel govern del PP i donat suport amb entusiasme pels seus socis catalans de CIU, han vingut contextualitzades per un clima general de repressió a tots els nivells, que ha suposat en molts llocs de la nostra geografia,

i molt especialment en la ciutat de Barcelona, la detenció, arrest, i empresonament d'estudiants, sindicalistes i activistes socials des de la jornada de vaga general del 29 de març. Al costat d'això s'han produït centenars d'identificacions i nombrosos ferits en les diverses manifestacions, per no parlar del penós episodi de la pàgina Web dissenyada per la Conselleria d'Interior.

Al mateix temps que se cita a desenes d'activistes a personar-se en comissaria i jutjats. Xavi, Dani, Isma, i la nostra companya Laura, són noms propis que concreten una actuació policial i fiscal que suposa que, en aquests moments, i encara estant tots ells en llibertat provisional, pesi sobre ells la possibilitat de la seva tornada a presó si surten endavant les absurdes i desmesurades peticions d'acusació i fiscalia. Al moment de redactar aquest comunicat, noves detencions es produeixen amb el resultat final de que els companys Rubén i Andreu són empresonats.

La repressió i la violència tenen moltes formes d'encarnar-se. Des de CGT entenem que la lluita sindical i social ha de ser una, perquè som treballadors i treballadores i també ciutadans i ciutadanes. Les retallades en quiròfans i llits dels hospitals, reduccions de plantilla en els hospitals i la consegüent degradació de l'atenció i la cura de la gent gran i els nostres malalts, el tancament d'escoles públiques, l'amuntegament d'alumnes en les aules, la pujada dels preus i taxes de les universitats, etc, ens afecten a tots i totes com a persones, i la pèrdua dels nostres drets laborals i especialment dels nostres llocs de treball no fan sinó agreujar i fer més dramàtiques i doloroses aquestes retallades, empobrint cada vegada més a la classe treballadora en benefici de banquers,

especuladors i lladres. Per això, la CGT ha convocat a nivell estatal a tota la seva afiliació i sindicats a una manifestació a Barcelona el 16 de juny contra la repressió, la reforma laboral i les retallades socials. La CGT de Barcelona, convençut/des

que en aquests moments la lluita és de tots i totes, fem una crida als moviments socials, acampades i assemblees de barri, organitzacions i sindicats d'estudiants, i a la resta de sindicats alternatius a participar en aquesta manifestació.

Manifestació a Vic contra el racisme

Unes 1500 persones es van manifestar el dissabte 26 de maig a Vic contra el racisme. La marxa, convocada per una iniciativa popular vigatana, va comptar amb el suport de més d'un centenar d'entitats, com associacions de veïns de la capital d'Osona, la CUP, Òmnium Osona, SOS Racisme, Unitat contra el Racisme i el Feixisme, la CAL, la CGT, la COS, la UGT, USTEC, la Intersindical-CSC, assemblees del 15M, Associacions culturals, colles de cultura popular, i organitzacions de l'esquerra independentista com Endavant, Maulets, el SEPC, o CA-JEI entre altres.

Els manifestants van cridar consignes com "Convivència sí, racisme no!", "Tots som vigatans", "Tots som catalans", o "Fora racistes de l'Ajuntament". També van denunciar tant la presència racista a la ciutat, on el grup ultradretà de Josep Anglada té presència al consistori i protagonitza sovint agressions de caire racista amb total impunitat, com la complicitat de l'alcalde, Vila d'Abadal (CiU), que sen diverses ocasions ha mostrat la seva proximitat amb les polítiques defensades per PxC i ha criticat durament els qui planten cara al racisme a la ciutat, ajudant així a normalitzar el seu discurs i la seva presència.

A continuació la crònica de la manifestació feta per Àlex Vila i publicada al setmanari Directa:

Èxit de la manifestació que va recórrer Vic en contra del racisme

Com una prova més de la capacitat de convocatòria de moltes organitzacions que es van desentendre de les crides a la responsabilitat de tots els partits polítics amb representació a l'ajuntament de Vic (exceptuant la CUP), la manifestació realitzada el 26 de maig a Vic per la cohesió social i contra el racisme va ser un èxit de convocatòria, en un lloc, la capital osonenca, on és difícil, que es vegin desfilar manifestacions així. La guàrdia urbana va xifrar la concurrència en 800 persones, mentre que les organitzadores van parlar d'haver superat les 2000. Donant per bona la xifra de 1500, que han tractat altres mitjans, els comentaris estimatius que més se sentien a peu de carrer és que "hi ha més gent que a la última vaga general", almenys aquesta era la percepció encara que hi hagués menys

densitat de manifestants per metre quadrat, el conjunt feia "patxoca". El recorregut va partir de la plaça Major a quarts de set de la tarda, va fer una volta per les Rambles fins que al cap d'una hora i quart va tornar a la plaça on es van llegir el llistat de les organitzacions que s'hi havien adherit i es van fer alguns parlaments. Els dies previs a la manifestació s'havien generat diverses controvèrsies davant aquesta manifestació, des de qüestionar-ne la motivació —considerada per alguns partidista per afavorir la CUP—, fins a l'adequació o no de fer aquest ti-

pus d'actes per frenar el racisme en una ciutat on PxC fa condicionar l'agenda política. Així, des del principi, l'organització va insistir molt que aquesta fos una manifestació pacífica i positiva, que no es cridessin consignes contra ningú (o sigui contra Anglada). Al començament

de la manifestació quasi no se sentia cap consigna, de tan ben educada que havia de ser. Ja havent deixat la proximitat de la plaça però, la gent es va deixar anar i tímidament es van entonar clàssics com "Fóra feixistes de l'ajuntament!" o el més seguit "Convivència sí, racisme no".

SENSE FRONTERES

A Grècia està en joc la correlació de forces entre el poble i la classe dominant, que aprofita la crisi que ha creat per a fer-nos perdre els drets aconseguits

El repte a Egipte és aconseguir canvis econòmics i socials importants

A Grècia ens hi juguem el futur

Daniel Gómez-Olivé Casas,
Investigador de l'Observatori del Deute en la Globalització

D'on surt el deute grec? L'autor explica com la pressió del FMI, el Banc Central i la Comissió Europea han suspès el sistema democràtic a Grècia.

Els líders europeus han estat esprement al màxim la pell de taronja grega, per a assegurar-se que tot el suc s'aboqui en els seus gots, assetegats com estan de recobrar els deutes grecs. Les exigències de la Troica (Comissió Europea, Banc Central Europeu i FMI) al Govern grec ens mostren cuán cruel és la falta de solidaritat entre socis quan del que es tracta és del reclam de deutes impagables. De la mateixa manera, veiem com la democràcia i la garantia de drets socials es dilueixen, en la justa mesura que la pressió internacional exigeix al Govern grec que prioritzi el pagament dels deutes al pagament social que tot Estat té l'obligació constitucional d'atendre. Però què és el que deu Grècia? A qui l'hi deu? Per què es deu? I el més important: què s'ha de fer davant aquest xantatge?

El deute públic de Grècia a la fi del 2011 s'estima que hauria arribat als

355.000 milions d'euros, xifra que suposa el 165% del seu PIB. Gairebé un 75% del total (uns 260.000 milions) són bons que es negocien –amb quantiosos marges de beneficis– en els mercats secundaris de valors, i que estan en mans d'agents privats (fons, asseguradores i bancs posseeixen gairebé el 70% dels mateixos), del BCE (que ostenta un altre 20%) i de la seguretat social grega (10% restant). D'altra banda, poc més del 25% del reclamat (95.000 milions) són crèdits que li han atorgat –amb sucosos interessos– països socis de la mateixa UE (53.000

milions), amb Alemanya i França al capdavant; altres països de la comunitat internacional (22.000 milions), i el propi FMI (20.000 milions), arran del primer paquet de rescat –ja fallit–, aprovat tot just fa dos anys, al maig de 2010. Sent així, el primer que cal denunciar és el paper que ha jugat la Troica en les negociacions, ja que a pesar que es presenta com un negociador neutre per a salvar a Grècia de la tragèdia de l'impagament, en realitat el que pretén és assegurar-se el pagament dels deutes que reclamen per a ells i per al capital privat al que

representen.

Algú dirà que el deute ha de pagar-se. En tot cas això dependrà de com i qui la va originar i per a quin benefici. En el cas grec, el poble està denunciant que el deute es va quadruplicar amb la dictadura dels Coronels, que després va augmentar vertiginosament arran dels Jocs Olímpics de 2004, amb projectes megalòmans en els quals empreses alemanyes com Siemens van treure quantiosos beneficis subornant a polítics; o amb la compra sistemàtica d'armament a França, Alemanya i EE UU, que fan que Grècia sigui el primer país de la UE en despesa militar en relació al seu PIB. En aquest sentit, és significatiu comprovar com mentre es retallen pensions, sous i prestacions socials, la Troica no exigeix retallades en la despesa militar. Per tot això, la societat grega està reclamant la suspensió unilateral de pagaments, acompanyada d'una auditoria del deute que permeti conèixer el seu origen, repudiar tot el deute il·legítim i encausar als responsables, tant nacionals com estrangers, que han dut al país a la fallida. Tal com estan les coses, aquesta sembla l'única sortida raonable i realment democràtica; és a dir, l'única que permetrà al poble grec recuperar el poder de la seva sobirania econòmica, social i política.

Amb el segon rescat portat a terme s'ha defensat que és necessari ajustar encara més l'economia i aprofundir les reformes estructurals per a garantir, diuen, la salut econòmica de Grècia (que no de la seva població, és clar). Això, per a poder arribar a un nivell 'sostenible' de deute del 120% del PIB en el 2020. Si aquesta xifra és sostenible, per què no ho va ser a la fi de 2009, just abans del primer rescat, quan el deute 'tan sols' era del 125%? Tot aquest costós recorregut, en termes socials, per a arribar al mateix lloc de partida? No serà que l'interessant per als creditors no sigui tant el cobrament del deute, que també, sinó el que el seu pagament comporta en el seu propi benefici: ajustar les condicions perquè la classe treballadora estigui encara més indefensa? No debades hi ha qui afirma que Grècia és el nou laboratori de proves del neoliberalisme, com ho va ser en el seu moment Amèrica del Sud en els anys 70.

A Grècia s'està jugant més del que ens creiem. El que està en joc és la correlació de forces entre el poble i la classe dominant mundial, que està aprofitant la crisi, que ella mateixa ha provocat, per a fer-nos perdre els drets aconseguits durant decennis. Davant això, ens quedarem impassibles?

Un any de revolució a Egipte

Josep Maria Antentas i Esther Vivas

“Mai imaginàrem que anàvem a fer una revolució. Esperàvem només uns quants milers de persones”. Així expliquen unànimement les i els activistes egipcis les seves expectatives sobre la protesta del 25 de gener del 2010 que va iniciar el principi de la fi de l'era Mubarak, la dimissió del qual arribà l'11 de febrer. Seguint l'espurna encesa a Tunísia, la flama revolucionària havia pres a Egipte.

“Sempre anacrònica, inactual, intempestiva, la revolució arriba entre el 'ja no' i l' 'encara no', mai a punt, mai a temps. La puntualitat no és el seu fort. Li agraden la improvisació i les sorpreses. Només pot arribar, i aquesta no és la seva menor paradoxa, si (ja) no se l'espera”, ens recordava encertadament Daniel Bensaïd.

Encara que imprevista en la seva magnitud, la rebel·lió no va néixer del no-res. Va ser la culminació d'un llarg període de renaixement de les lluites socials com a conseqüència de l'impacte de les polítiques neoliberals del règim que van comportar una forta polarització social, la generalització de l'atur i la subocupació,

i l'extensió de la pobresa absoluta fins al 40% de la població, la precària situació de la qual quedà patent amb la pujada dels preus dels aliments el 2008 i els anys subsegüents.

La joventut, amb un pes destacat de les dones joves, va ser la protagonista de la revolució del 25 de gener. Sense la seva empena, el dictador encara romandria al seu lloc. Però contràriament a alguns relats interessats, no va ser l'egípcia una revolució només de la joventut i de les classes mitjanes, ja que els treballadors van ser decisius en les jornades de febrer de 2011.

Si bé la caiguda de Mubàrak no fou una “facebook (o twitter) revolution”, com de vegades superficialment se l'ha presentat, les noves tecnologies van jugar un paper determinant, en conjunció amb un mitjà tradicional com la televisió a través d'Al-Jazira. Les xarxes socials i la telefonia mòbil van tenir un rol d'acceleradors i precipitadors, van afavorir el treball horitzontal i en xarxa, i van actuar com a espais de politització.

Des del derrocament del dictador, el Consell Suprem de les Forces Armades (CSFA), que regeix els destins del país, ha intentat pilotar una “transició ordenada” en què “tot ha de canviar perquè no canviï res”. La desautorització de qualsevol protesta, i en particular de les vagues, s'ha

combinat amb la repressió política, amb més de 12.000 ciutadans jutjats per tribunals militars en l'últim any. En aquesta estratègia de canvi limitat i controlat des de dalt, el CSFA ha establert una aliança de conveniència amb els Germans Musulmans, principals beneficiaris d'una transició per vies institucionals. La junta militar ha estat còmplice també de la violència salafista cap a la minoria cristiana copta, per desviar les reivindicacions democràtiques, socials i de classe cap a enfrontaments sectaris.

Les eleccions del novembre passat van mostrar, com era previsible, la fortalesa electoral i social dels Germans Musulmans, l'única organització política amb arrelament real i amb legitimitat històrica com a força opositora. El seu projecte, no exempt de contradiccions i de dificultats per articular els interessos d'una base social heterogènia, combina un programa econòmic neoliberal amb una política reaccionària en el terreny dels valors, la família i la religió.

Tot i que l'islamisme és la principal força organitzada i el beneficiari immediat del canvi de règim, per primera vegada en dècades ha emergit un corrent significatiu de radicalització social al marge d'aquest, que no satisfà les aspiracions de llibertat i justícia social de part de la joventut.

S'ha obert així la base per a la reconstrucció, des d'un nivell molt baix, de l'esquerra política i social i per posar fi al seu declivi des de finals dels setanta.

Les protestes a Tahrir i la repressió al novembre i desembre van suposar l'entrada en una segona fase de la revolució en la qual la Junta Militar és ja el blanc de la crítica. Tot i que els sectors activistes mai van tenir confiança en l'Exèrcit, gran part de la població el veia al febrer com un aliat i un garant del canvi. Aquest segon esclat social representa un salt endavant en la consciència política d'un sector ampli del poble egipci i de la seva comprensió dels mecanismes de poder i de la naturalesa de les forces armades.

Ara mateix, en un context de deteriorament econòmic, la revolució egípcia té un desenllaç obert i viu esquinçada entre les forces que volen donar-la per acabada i les que volen continuar-la. La seva gran victòria ha estat la recuperació de la confiança en la capacitat col·lectiva per transformar el món, després d'anys de frustració i descomposició social i d'absència de perspectives. Però les conquestes democràtiques són encara fràgils. Les socials són escasses i la situació de les dones està plena d'incerteses i núvols.

Els processos revolucionaris no són lineals ni rectilinis i estan poblats de frenades, accelerades i corbes imprevistes. El repte ara és anar fins al final, completar la revolució i aconseguir canvis econòmics i socials de calat. Revolució i contrarevolució lliuren al país dels faraons un pols permanent en què cadascuna apel·la respectivament a la solidaritat i la il·lusió, i a l'egoisme i la por. En altres paraules, la contrarevolució busca aflorar el pitjor de l'ésser humà. La revolució, el millor.

* Josep Maria Antentas, professor de sociologia a la Universitat Autònoma de Barcelona. Esther Vivas, membre del Centre d'Estudis sobre Moviments Socials a la Universitat Pompeu Fabra.

SOCIAL

Els governs català i espanyol han apostat per un programa d'ajustaments estructurals que implica un enduriment de les condicions de vida de tota la població

Escalada de violència econòmica, institucional, judicial i policial

BALA PERDUDA

Professionals del disturbi

Toni Alvarez

Falses boles de gomes perdudes a l'horitzó de manifestacions, llençades per professionals del disturbi i la dispersió. Tornem a un altre cicle repressiu punyent, el govern del millors ha tirat la línia vermella que el tripartit havia dibuixat de forma esbiaixada. Totes les persones que no pensem com ells ni acatem les seves retallades som enemigues. Tornem les detencions preventives, continuen les falses denúncies i els empresonaments selectius. De detencions polítiques sumariíssimes ja n'havíem vist, al igual que la criminalització de moviments socials i l'encausament de persones que són absoltes després de comprovar als judicis la manca total i absoluta de proves. Tant és el que passa després, l'opinió pública ja està convençuda i els moviments socials perduts fent mogudes antirepressives per pagar multes i serveis jurídics. Ho deia Goobles, repeteix mil vegades una mentida i veuràs com es torna veritat, i ho apliquen aquests experts goobellians de pa sucant amb tomàquet. Ho hem tornat a comprovar amb els mitjans de comunicació del règim, preparats per elevar a la categoria de crim organitzat i terrorisme fets vandàlics que succeeixen molts diumenges de futbol a qualsevol ciutat de l'estat. Que monos queden fent els coros a tota una classe dirigent que es veu atrapada entre les seves mentides i delictes, cada vegada més evidents. El cas de Josep Prat i el holding Innova són el penúltim cas que els tocarà defensar públicament. Així, mentre els mateixos governants s'autoindulten (recordem que el govern Zapatero va indultar a un banquer condemnat i el de Rajoy ja ha indultat a dos condemnats de CIU) la població ha d'aguantar com es concullen els nostres drets, a cridar-los, a prendre el carrer, a protestar. Proveu-lo, sortiu al carrer un grup més gran de vint persones amb alguna consigna, no cal tallar el carrer, simplement fer-se notar. En menys de cinc minuts tindreu una patrulla policial demanant permisos i convidant a dissoldre's si no existeix aquest tràmit. També us passarà que, tot i haver comunicat la trobada, aquesta patrulla demanarà un document identificatiu d'una, i només d'una, persona per aixecar una acta policial. Torna a haver-hi volta de clau als moviments socials, mentre el poder veu amb espant com hi ha més gent al carrer, com la comunicació entre nosaltres és més ràpida, com les seves mentides, per molt que les repeteixin, cauen amb més velocitat. No ho poden permetre i defensaran el seu xiringuito de robatoris amb cops de pal, amb bales de metall recobertes de goma perdudes, amb gasos, amb acusacions i denúncies falses. En aquesta partida toca treure's la màscara i dir a cara descoberta el que són, uns lladres, sense la por que generen els seus disturbis i paraules, les seves acusacions i la seva degeneració del carrer. Tenen molt interès en tapar tant d'espoli amb uns contenidors cremats. Tenen molt a amagar, millor si es cremen.

Desallotgen la Universitat Lliure La Rimaia de Barcelona

Els Mossos aprofiten una greu irregularitat judicial

Jesús Rodríguez - Setmanari Directa

Des de les 6:45h del matí del dimecres 9 de maig, dues unitats de la Brigada Mòbil dels Mossos d'esquadra (catorze furgonetes) van desallotjar l'edifici de la Universitat Lliure La Rimaia, a la ronda de Sant Pau 12, a Barcelona. Els agents van entrar amb escales pels balcons i van reventar la porta de l'edifici davant la sorpresa de la gent que hi vivia, ja que el jutjat d'instrucció 22 de Barcelona va ordenar l'arxiu de la causa penal ara fa dos anys entenen que es tractava d'un edifici abandonat des de fa dues dècades i, per tant, no s'estava cometent cap il·lícit penal contra la promotora immobiliària Camat, titular de la finca. Els Mossos van tallar els carrers d'accés a l'edifici i desenes de persones es van concentrar al límit del cordó policial en solidaritat amb el projecte social. Cal recordar que La Rimaia compta amb el suport de nombroses entitats del barri i que la mateixa Federació d'Associacions de Veïns i Veïnes de Barcelona ha defensat el projecte i les activitats socials que s'hi desenvolupen. Fonts oficials de la policia catalana van informar que es tractava d'un desallotjament per ordre judicial però no van aclarir quin jutge havia signat l'ordre. Els agents tampoc van mostrar l'ordre en cap moment a les persones que es trobaven dins de l'edifici. La policia va impedir que les integrants de La Rimaia retinguessin dins de l'edifici utilitzessin el seu telèfon mòbil. La gent concentrada a l'exterior va tallar el trànsit de la ronda de Sant Pau. Tres de les desallotjades, a més, van denunciar que els agents durant el desallotjament

havien robat diners que hi havia a les habitacions.

"Si vostè és advocat ja sap qui mana aquí"

Hibai Arbide, advocat en representació del centre social, va intentar dialogar amb els agents actuants però, la resposta, va ser aquesta: "si vostè és advocat ja sap qui mana aquí". El lletrat, indignat, va manifestar que "qualsevol similitud del que està passant amb un Estat democràtic i de dret és pura coincidència". Cap a les 8h del matí un nombrós grup d'antivalots va iniciar l'encapsulament d'una trentena de manifestants solidaris que es concentraven al carrer. La retenció policial es va perllongar durant dues hores. La tensió va pujar de to i els agents van identificar una per una a la gent retinguda davant de l'edifici. A dins de La Rimaia hi havia 14 persones quan va arribar la policia, totes van ser identificades, imputades i van quedar en llibertat.

Una actuació judicial del tot irregular

A mig matí es va saber que l'ordre judicial s'havia aconseguit mit-

jançant un engany. L'ordre havia estat signada pel jutjat d'instrucció 27 de Barcelona, però en aquest procediment es feia referència a uns ocupants que eren a la finca durant l'any 2009 i que la van abandonar voluntàriament davant del requeriment judicial el mes de maig de 2010. Aquell procés va quedar tancat i la promotora Camat va recuperar la possessió de la finca, malgrat continuar amb l'estat d'abandonament. Va ser a finals d'agost d'aquell any 2010 quan la Universitat Lliure La Rimaia va okupar l'edifici de nou i el jutjat d'instrucció 22 va inadmetre

manté sense cap ús després d'haver acollit la segona Rimaia ara fa un any. Finalment, la marxa va acabar a la última La Rimaia desallotjada amb el passí amb un projector a la façana de l'edifici de la Ronda de Sant Pau 12, del vídeo 'Nosaltres', tota una declaració d'intencions del moviment de les indignades.

Història d'un centre social emblemàtic

El projecte Universitat Lliure La Rimaia va nèixer ara fa tres anys,

la denúncia de la promotora Camat respecte aquesta nova acció entenen que la usurpació d'edificis abandonats no és un delictes.

Ara, els Mossos han utilitzat l'antic procediment del jutjat d'instrucció 27 que fa referència a unes persones i uns fets que no tenen cap relació amb La Rimaia per tal d'efectuar el desallotjament d'aquest projecte social. Per tot això, des de l'assemblea del centre social es va convocar a mig matí una concentració a les portes de l'edifici i una manifestació a les 20h a la confluència de la Ronda de Sant Pau i la Ronda de Sant Antoni.

La marxa va aplegar un miler de persones que van recórrer el barri de Sant Antoni passant per totes les seus de La Rimaia. En primer lloc es va desplegar una gran pancarta al carrer Casanova 17, que després de ser desallotjat ara fa 2 anys, encara continua buit i abandonat. Tot seguit, davant de l'edifici de Gran Via 550 també es va desplegar una pancarta i llançat petards. L'immoble també es

després de les càrregues contra els estudiants que s'oposaven al pla Bologny. La seva primera seu va ser al carrer Casanova, i posteriorment es va traslladar a un gran edifici situat a la Gran Via de les Corts Catalanes. Totes dues finques van ser desallotjades, però a l'actualitat segueixen sense cap mena d'ús. El mes d'agost de 2010 es va efectuar l'okupació de l'actual finca a la Ronda de Sant Pau, que és titularitat d'una promotora immobiliària amb llargs litigis i conflictes amb l'ajuntament.

L'edifici, on en un principi s'hi havien allotjat famílies d'alt poder adquisitiu s'ha mantingut del tot abandonat des de l'endemà de la seva construcció als anys 90. En comptes d'estar tapiat, al llarg d'aquests dos anys de renovada activitat a La Rimaia s'hi han fet tot tipus d'activitats culturals, reivindicatives i socials, esdevenint un punt de trobada de les entitats del barri i en general de molts veïns i veïnes que ho veien com un lloc on trobar solidaritat per les més variades problemàtiques.

El desallotjament de la Rimaia criminalitza iniciatives pacífiques

Lluís Rabell (FAVB)

El centre social la Rimaia no era un centre d'activitats socials i prou, també era un element crític de la situació escandalosa de la ciutat de Barcelona. Després d'uns quants anys es pot dir que ja tenia una certa tradició a la ciutat. Actualment ocupava un edifici de pisos de luxe que feia quinze anys que era buit. Són situacions que clamen al cel, en una ciutat on hi ha molts desnonaments cada dia, d'un caire dramàtic per a moltes famílies. Desallotjar el centre és certificar l'ordre establert, que és ple d'injustícies per a la majoria de la gent. Es perd un espai de contestació obert on, al marge de protocols, es podia fer una vida social oberta.

La Rimaia sempre ha tingut força relació amb les associacions de veïns, ara amb la de Sant Antoni, i també amb molts col·lectius. El centre participava en activitats culturals i reivindicatives del moviment veïnal, a més d'organitzar reunions, debats i actes amb els moviments socials de tota la ciutat. També era coneguda com a universitat lliure, perquè s'hi feien activitats acadèmiques i culturals obertes a tothom.

Amb accions com el desallotjament de la Rimaia es criminalitzen iniciatives i activitats pacífiques, esfondrant-les de la vida del barri. Cal insistir en aquest aspecte: hi ha una criminalitza-

ció de la dissidència social focalitzada en aquesta mena d'ocupacions, de caire simbòlic i que tenen el valor d'assenyalar els déficits de justícia social de la ciutat. Evacuar aquests centres, reprimir d'aquesta manera les manifestacions de dissidència social, és extremadament negatiu i pretén transmetre un missatge atemoridor.

És difícil no veure-hi la proximitat amb les manifestacions del següent

cap de setmana. La Rimaia facilitava l'aplec entre activistes, moviments socials i col·lectius de tota la ciutat. El desallotjament és una manera d'enviar un missatge d'intimidació amb vista al 12-M, insistint en una política sostinguda per la Conselleria d'Interior —i que nosaltres hem criticat obertament— d'atemorir la gent. S'inscriu en la continuïtat dels operatius repressius de la vaga del 29 de març i del desplegament extraordinari

del BCE. Tot plegat, un intent de demostrar a la gent que l'administració té una força i uns recursos capaços de dissuadir tota manifestació ciutadana, tota contestació. I el desallotjament de la Rimaia s'inscriu en aquesta campanya de criminalització de la contestació social.

* Lluís Rabell, vice-president de la Federació d'Associacions de Veïns de Barcelona (FAVB). Escrit publicat a Vilaweb

Manual de Desobediència Econòmica

Autogestió.cat

El Manual de Desobediència Econòmica vol ser una eina pràctica per a derivar els nostres recursos a la construcció d'alternatives al sistema econòmic actual. S'ha demorat la finalització de l'edició d'aquest manual a causa de l'interès d'actualitzar la informació segons els pressupostos generals d'aquest 2012, pensem que ha valgut la pena l'espera!

Aquest manual va dirigit a totes aquelles persones que vulguin fer passos per fer de la seva vida un exemple de la seva forma de pensar i sentir. En concret a qui vulgui deixar d'actuar forçades per la pressió econòmica i vulguin dedicar el seu temps a una activitat que realment les faci realitzar-se. També a aquelles persones que desitgin que els seus diners com a fruit del seu treball, vagi destinat a allò en el que creguin i no als bancs, ni sous de polítics, ni armament, ni grans infraestructures ... entre d'altres mals usos que se'ns ocorren. Podeu descarregar-lo per llegir, compartir i desobeir anant a <http://www.autogestio.cat/manualdesobedienciaeconomica>

A través del Manual participem de la crida per iniciar i estendre una acció d'insubmissió fiscal a l'Estat espanyol i cap a aquells que el controlen, com a acció conseqüent per demostrar que no pagarem els seus deutes, perquè no reconeixem l'actual Constitució, ni l'actual govern de titelles del capitalisme financer global, ni als Pressupostos de l'Estat 2012. En lloc d'això, apostem per l'autogestió fiscal. Per a això promouem que els recursos que no volem pagar a l'Estat, es derivin a projectes autogestionats que siguin útils per cobrir les necessitats de la població.

Podeu trobar el primer llistat de projectes autogestionats per derivar els impostos de la insubmissió fiscal, aquí: <http://www.derechoderebelion.net/lista-de-proyectos-autogestionados-para-la-autogestion-fiscal/>

També s'han activat Oficines de Desobediència Econòmica en diferents territoris, com a espais on les persones es puguin trobar per compartir dubtes i coneixements. A més també es pot consultar i col·lectivitzar el coneixement sobre la Desobediència Econòmica a través de l'Oficina Virtual. Podeu veure tota la informació <http://www.derechoderebelion.net/oficinas-desobediencia-economica/> A través del web <http://derechoderebelion.net> s'anirà actualitzant la informació, tant de les Oficines de Desobediència Econòmica com del llistat de projectes autogestionats compromesos amb l'autogestió fiscal. Adhereix-te a la campanya d'autogestió fiscal aquí: <http://www.autogestio.cat/autogestionfiscal>

Moltes gràcies i seguim rebels i insubmisses,

Pd: De moment només hem estat capaces d'editar la versió en castellà. Si voleu contribuir a traduir la versió en català, contacteu amb nosaltres.

Denunciem la situació de la població immigrant davant les retallades a la sanitat pública

Secretaries d'Immigració i Acció Social CGT Balears

La CGT de les Illes Balears, davant la nova onada de retallades de drets a la població immigrant per a accedir a les prestacions sanitàries denuncia:

Sense previ avís el govern del PP mitjançant el RDL 16 /2012, a través de la ministra Ana Mato notificava les noves mesures que tenen previst posar en marxa el govern per a continuar amb "l'estalvi", atacant així a un dels drets bàsics de l'Estat de Benestar; el dret a la salut, i per a això comença amb retallades de prestacions a un dels col·lectius més vulnerables: la població immigrant, que amb les mesures previstes quedaran fora del sistema sanitari.

En la seva compareixença pública la ministra va fer referència a un estalvi de 500 milions, que se suposa és la despesa que sanitat realitza amb els immigrants irregulars i que per aquesta raó se'ls retiraran les targetes sani-

tàries, el padró no servirà (únic tràmit que des del 2000 se'ls exigia per a accedir al sistema sanitari). Només podran accedir-hi els menors i les dones embarassades, tal com estableixen les normatives de drets humans.

Per a la CGT, les retallades de l'atenció sanitària a la població immigrant en "situació administrativa irregular" suposa un atemptat gravíssim contra els drets humans, ja que a partir del 31 de juliol, solament rebran atenció en "cas d'urgència per malaltia greu o accident; assistència a l'embaràs, part i postpart, i en el cas de ser menors de 18 anys".

Les persones immigrants amb residència legal però que no es troben en situació d'alta en la Seguretat Social (treballant o cobrant l'atur) tampoc tindran dret a l'assistència sanitària, (se'ls dona de baixa del sistema als 3 mesos) i no podran renovar la seva targeta mèdica caducada.

Amb aquesta mesura pensem que s'exclou al sector de població més desprotegida de l'assistència sanitària que, entenem és un dret humà bàsic. La major part d'aquests immigrants

sense permís de treball oficial, treballen en l'economia submergida i paguen alguns impostos com és el cas de l'IVA, contribuint en part al finançament dels serveis públics. Retirar i denegar la prestació sanitària a les persones immigrants no regularitzades però empadronades, és una mesura que produeix inseguretat sanitària a totes perquè no es vacunaran, no es detectarà a temps l'aparició de brots epidemiològics i la població començarà a sofrir malalties eradicades després de molts anys de treball seriós i efectiu en salut pública. Gran part de

les persones immigrants que han arribat al nostre país, són joves i sanes. En la majoria dels casos quan acudeixen als serveis sanitaris es deu a malalties concretes en l'estat espanyol, a causa de les situacions de precarietat en les que viuen.

Per tot l'anterior, denunciem que aprofitant-se

El 15M ha multiplicat i diversificat l'activisme dels moviments socials

Jesús Rodríguez

El 15M ha estat una gran gran centrifugadora d'acció col·lectiva a Catalunya que ha consolidat el funcionament horitzontal i assembleari. Ara fa un any, la comissió d'extensió del moviment del 15M a l'acampada de Barcelona va recollir en pocs dies milers i milers de signatures, noms i contactes de persones interessades en el moviment que s'apropaven a l'epicentre mediàtic de la plaça de Catalunya. Des d'allà, però, tot va retornar als barris i, només a la ciutat comtal, es van crear 23 assemblees molt actives que, en alguns casos, han treballat durant tot l'any –fent menys soroll, però amb la mateixa convicció– els eixos temàtics plantejats pel moviment. I això no només ha passat a Barcelona, el 15M ha deixat pòsit a nombroses ciutats i comarques. En alguns casos en què l'impacte ha estat més sòlid i reeixit, ha esdevingut el dinamitzador de la realitat local, com seria el cas de l'Assemblea Popular de Reus. A ciutats com Tarragona, no s'ha consolidat, però ha estat un lloc de pas

d'activistes cap a moviments socials ja existents. A grans ciutats com Terrassa, Sabadell o Mataró, ha ajudat a crear punts de transversalitat generacional i a generar vincles entre sectors socials que, fins ara, no s'implicaven en la vida política local.

Un altre aspecte positiu del moviment ha estat que ha aturat l'extensió social del discurs racista i exclouent. Les assemblees del 15M de l'Hospitalet o Cornellà de Llobregat han frenat la introducció del discurs de la xenòfoba Plataforma per Catalunya als barris. El partit d'Anglada va voler culpar la immigració de l'actual crisi econòmica i social, però les assemblees a les places van facilitar la trobada entre persones migrades de diferents comunitats lingüístiques i culturals. El trencament de l'aïllament als domicilis ha fet créixer la solidaritat entre iguals; afectades per la crisi i per les hipoteques.

A les comarques gironines, s'han consolidat nombroses iniciatives. A Figueres, compten amb l'actiu CSOA El Taller i també amb unes jornades d'alternatives a la crisi titulades En Revolta. L'Assemblea Popular de Girona també és un referent que s'ha mobilitzat a les grans cites dels últims

dotze mesos i ha impulsat activitats al carrer, mercats d'intercanvi i videofòrums. S'han mantingut assemblees a Palamós i Ripoll i també s'ha consolidat el moviment Ter-Brugent. Poblacions com Breda, Arbúcies o Hostalric s'han unit en defensa dels CAP. A La Bisbal d'Empordà, s'hi fan assemblees setmanals i s'han afe-

git a la lluita en defensa de la serrallada de Les Gavarres.

La Universitat Indignada i les Xarxes de Suport Mutu als barris han ajudat a consolidar discursos i coneixements entre les indignades. S'han fet tallers de formació i jornades a places, escoles o centres de salut ocupats. En la pràctica del dia a dia també s'ha cres-

cut. La participació a la resistència davant els desnonaments o les columnes de manifestants des dels barris i pobles per anar a les nombroses convocatòries de protesta viscudes el darrer any n'han estat un clar exemple.

* Article publicat al núm. 272 del setmanari Directa.

Moda espanyola a Tànger: Treball i supervivència de les obreres de la confecció

Campanya Roba Neta

SETEM i Campanya Roba Neta han publicat un informe de 60 pàgines que analitza l'impacte del desenvolupament de la indústria tèxtil i de la confecció a la ciutat de Tànger (Marroc) sobre les condicions de vida de les treballadores i de les seves famílies. L'informe ha comptat amb la col·laboració de l'Associació Attawassol, i porta per títol: "La moda española en Tànger: trabajo y supervivencia de las obreras de la confección". En aquest informe s'analitzen, a partir de les vivències de 118 treballadores del sector, les condicions de vida i

treball de les obreres que treballen en tallers tèxtils de Tànger, alguns d'ells proveïdors de grans firmes de moda espanyola.

L'informe descobreix les dures condicions de les obreres de confecció marroquines: excés d'hores de treball, baixos salaris, abusos verbals i físics, arbitrarietat en la contractació i l'acomiadament, mesures disciplinàries desproporcionades i obstacles a l'acció sindical. Les hores extres són obligatòries i no se solen remunerar. Perllonguen la jornada fins a les 12 hores diàries, sis dies a la setmana per salaris que no superen els 200 euros mensuals, i que, en ocasions, estan per sota dels 100 eur/mes. Les treballadores més joves, sovint menors de 16 anys, són considerades aprenentis i se'ls fa treballar sense contracte les mateixes hores que la resta, però cobrant 0,36 €/hora, tres vegades menys que les seves companyes.

En el Marroc hi ha una forta presència de tallers proveïdors de Inditex (Zara, Bershka, Pull&Bear, Stradivarius, Oysho, Massimo Dutti). La majoria de les obreres entrevistades que treba-

llen confeccionant la roba d'aquestes marques manifesten que no es respecta el límit d'hores, arribant fins a 65 hores setmanals i, encara que en general el salari arriba al Salari Mínim Interprofessional Garantit (SMIG) del Marroc, tot just 178,72 euros mensuals, segueixen vivint en situació de pobresa.

Molts dels tallers proveïdors de Inditex treballen també per a Mango. Les obreres de les fàbriques proveïdores de Mango també revelen que en els seus centres de treball no es respecta el límit d'hores i realitzen fins a 65 hores setmanals. La memòria anual de Mango de 2010 ja advertia que les seves auditories havien detectat situacions no acceptables en alguns proveïdors de Tànger i que s'havia establert un termini de sis mesos per a la correcció d'aquestes problemàtiques. També s'han recollit testimoniatges de treballadores de tallers proveïdors de Mayoral, El Corte Inglés i Dolce&Gabbana amb condicions laborals semblants.

La deslocalització de la confecció en països com Marroc ha permès ampliar els beneficis de les grans marques tèxtils. Segons l'autor de l'informe, Albert Sales, "aquestes empreses tenen en la seva mà la capacitat, tant de generar situacions d'explotació

laboral, com d'evitar-les". Moltes han assumit codis de conducta i compromisos, però a pesar de les mesures de Responsabilitat Social Empresarial, moltes treballadores marroquines segueixen vivint situacions de pobresa alhora que compleixen amb una jornada laboral extremadament llarga.

Els codis de conducta laborals adoptats per les empreses de moda recullen l'obligatorietat de passar auditories en els tallers. Però les metodologies d'auditoria són molt diverses i en moltes ocasions no s'arriben a identificar els problemes laborals reals. Això passa perquè quan hi ha auditoria, les fàbriques realitzen canvis temporals com donar d'alta a treballadores en la Seguretat Social, incrementar la salubritat en l'espai de treball, complir els horaris laborals, acomiadar a les treballadores sense contracte i ocultar a les treballadores menors. Una treballadora d'una fàbrica proveïdora d'una gran empresa tèxtil assegurava que "quan apareixen auditors per sorpresa, els supervisors amaguen a les treballadores menors en el terrat o en caixes de roba buides".

Què poden fer les grans marques? Si volen ser realment responsables amb l'impacte social de la seva activitat econòmica han d'adoptar pràctiques de màxima transparència. Una de les

més rellevants seria publicar la seva llista de proveïdors i compartir-la amb ONGs, sindicats i col·lectius locals de treballadors/es, per a poder contrastar les denúncies sorgides d'aquesta i altres investigacions i iniciar processos de millora. En aquest sentit, la Campanya Roba Neta celebra que Pispò ja comparteixi anualment la seva llista de proveïdors amb alguns actors socials, el que permetrà analitzar els resultats d'aquesta investigació conjuntament i emprendre accions per a resoldre aquests problemes amb la participació de representants de les treballadores.

Enfront de les llacunes dels processos d'auditoria, la Campanya Roba Neta convida a les marques a incorporar-se a iniciatives multistakeholder com la Fair Wear Foundation, que inclouen en els processos de millora de les condicions laborals la perspectiva de les persones treballadores i les seves organitzacions. La Campanya Roba Neta recorda que aquesta investigació se centra al Marroc però que les situacions que es descriuen són desgraciadament freqüents en molts altres països.

Us podeu descarregar l'informe a www.ropalimpia.org/documentos/publicaciones/Moda-espanola-en-Tanger.pdf

Rereguarda en moviment

Plataforma solidària contra la repressió

<http://rereguardaenmoviment.wordpress.com/>

Per sortir de la crisi econòmic-financera, els governs català i espanyol han apostat per un programa d'ajustos estructurals que implica un enduriment de les condicions de vida de tota la població i una escalada de violència econòmica, institucional, judicial i policial. Enlloc de processar els responsables de la crisi, han optat per rescatar els bancs que van generar la bombolla financera, per amnistiar el frau fiscal i per un paquet de reformes i retallades que violenten les nostres vides: la reforma del sistema de pensions; la reforma laboral i de la negociació col·lectiva; la modificació de la Constitució per fixar el dèficit públic i els anuncis de reforma de la llei d'avortament i del codi penal, que instaura un autèntic estat d'excepció en l'exercici dels drets i llibertats. Les retallades pressupostàries a l'educació i sanitàries, als pressupostos de cooperació, d'ajut a les famílies, a dones en situació de violència masclista, a les persones en situació d'exclusió social o de diversitat funcional (dependència), a la promoció de la igualtat de gènere, ens aboquen a un augment de les desigualtats, la pobresa, l'exclusió i la conflictivitat social. Durant els darrers quatre anys milions de persones, organitzacions socials, sindicals i polítiques s'han mobilitzat en contra d'aquestes mesures sense èxit. El 15 de maig de 2011, milions de persones van prendre els carrers i places de tot l'Estat i s'engegà un procés d'organització social des de la base sense precedents, fruit de la indignació generalitzada amb la gestió institucional de la crisi i els privilegis de la classe política i la banca, que re-

clamà un altre model socioeconòmic alternatiu al capitalisme salvatge, i arribà a concertar el suport de prop del 80% de la població d'arreu de l'Estat. La nostra veu no ha estat escoltada i la resposta ha estat l'assetjament i la repressió policial: milers d'identificacions, multes i detencions, i nombrosos episodis de brutalitat policial que, a més, s'han saldat amb total impunitat, tant a nivell judicial com institucional.

Quan s'agregen les desigualtats i es contesta amb la repressió qualsevol forma de protesta o resistència, el conflicte social està servit. Sobren exemples històrics: les revoltes contra els ajustos estructurals durant els anys 80 a Amèrica Llatina: la guerra de l'aigua contra la privatització d'aquest recurs a Bolívia l'any 2000; les revoltes àrabs a Tunísia, Argèlia, Egipte, Iemen i Marroc durant l'any 2011... en són alguns. Aquí i ara, quan ens acostem als sis milions de persones aturades i s'instaura un règim de semiesclavatge al món laboral, s'esmicolen les conquestes socials que han costat segles de lluites i la frustració s'arrela en la població, quan les mobilitzacions contra reformes i retallades no troben resultats tangibles, el desencís està esclatant als carrers.

Contra la retallada de llibertats i la criminalització de la

resistència als ajustos estructurals, justícia social!

Els governs català i espanyol estan promovent una lectura estereotipada del que succeeix, creant enemics públics 'de manual' (violents, estrangers, ciberterroristes...) i generant un clima de terror per legitimar les mesures impopulars i il·legítimes adoptades, fins i tot convidant a la població a denunciar altres persones a través de pàgines web de la policia. Nosaltres diem que és urgent i necessari obrir un procés de reflexió col·lectiva sobre les causes de la creixent conflictivitat social, que assenyali com a origen d'aquestes violències els ajustos estructurals, i no es quedi en donar explicacions estereotipades de les seves conseqüències. No serà amb criminalització i repressió com aturarem l'escalada de violència que han desfermat aquestes polítiques, sinó amb justícia social i processos democràtics des de la base.

Per tot això, exigim:

- Retirada de totes les reformes i retallades pressupostàries.
- Derogació de la Llei d'Estrangeria i tancament dels Centres d'Internament d'Estrangers.
- L'absolució i llibertat immediata de totes les persones represaliades a totes les mobilitzacions de resistència als ajustos estructurals (29 de setembre de 2010, 1 de maig de 2011, 27 de maig de 2011, 15 de juny de 2011, 29 de març de 2012 i resta de processos).
- Prohibició de les bales de goma.
- Dimissió de Felip Puig i Jorge Fernández Díaz.

La nostra millor arma: la solidaritat

- Caixa de Resistència

Aquesta caixa de resistència és una eina solidària més per les que lluiten contra les injustícies que vivim actualment i són reprimides pel govern.

L'hem creat perquè ningú pugui sortir perjudicat per la repressió pel simple fet de no tenir diners o un espai polític de referència que pugui recolzar-lo. És una eina pel moviment en general, i serveix perquè ningú es senti desprotegit a l'hora de participar en una manifestació o mobilització.

Aquesta caixa de resistència s'ha creat per donar suport als processos penals. Aquesta caixa de resistència s'ha creat, també, per pagar les despeses de cobertura judicial que implica la defensa de les nostres companyes: advocades i procuradors.

Aquesta caixa de resistència s'ha creat perquè tots els col·lectius, organitzacions o persones solidàries aportin el seu granet de sorra contra la repressió. Els recursos d'aquesta caixa de resistència també aniran dirigits a recaptar més diners i multiplicar la seva capacitat solidària.

- Compte solidari

Per fer aportacions solidàries hem creat aquest c/c a la Caixa de Crèdit dels Enginyers, S.Coop: 3025 0002 41 1433334966

Considerem companyes a tota persona que participa en la lluita contra les injustícies que patim (a manifestacions, accions, esdeveniments, etc).

Si has estat represaliat, si vols col·laborar, si tens alguna proposta o et vols informar de la rereguarda contacta amb nosaltres a: rereguardaenmoviment@gmail.com

Ens posarem en contacte amb tu tant aviat com sigui possible.

Més informació:

<http://rereguardaenmoviment.wordpress.com/>

100 advocats impulsen un manifest pel dret a manifestar-se sense coaccions

El Triangle

Denuncia l'augment de les mesures repressives, com la web delatora, l'empresonament de vaguistes o l'ús de material perillós per part dels Mossos, davant la "lògica" protesta ciutadana en contra de les retallades dels governs.

Un centenar d'advocats catalans s'han adherit al manifest "Pel dret a manifestar-se sense coaccions", en què recorden que aquest queda recollit en l'actual ordenament jurídic estatal i internacional. En el text, recorden que els governs català i espanyol "estaran realitzant una política de dures retallades en àmbits tan sensibles socialment com l'educació i la salut, que venen a sumar-se a la degradació dels drets laborals en el món del treball i als endèmics problemes de l'habitatge". I que aquestes mesures han provocat "la lògica i necessària mobilització i protesta ciutadana", que han anat acompanyades d'un "preocupant augment d'actuacions repressives i contràries al propi ordenament jurídic per part de la Conselleria d'Interior de la Generalitat de Catalunya".

Per tot plegat, el manifest dels 100 advocats, com el presenten, denuncia "l'empresonament de vaguistes i sindicalistes" arran de la vaga general del 29 de març, perquè s'ha donat un "ús excessiu i mancat de cap criteri legal de la presó preventiva amb la finalitat política d'atemorir els ciutadans i de coaccionar l'acció sindical dels treballadors". També es queixen de l'ús per part dels Mossos de "material perillós per a la integritat de les persones", com pots de fum o piloteres, així com la "coacció policial als manifestants" els propassats 1 de maig, Dia del Treball, i 3 de maig, en la vaga d'estudiants. Finalment, el darrer motiu de denúncia és la web que Interior va posar en funcionament per delatar persones que, sempre segons la seva versió, havien participat en els incidents del 29-M, perquè "vulnera els drets fonamentals a la presumpció d'innocència i a l'honor i ens apropa perillosament a una situació d'Estat anti-democràtic".

El document, signat per advocats coneguts com Francesc Casares, Benet Salellas o Xavier Monge, així com pels membres del Col·lectiu Ronda, conclou que en l'actual situació de pèrdua de drets col·lectius bàsics, "el manifestar-se no només és un dret, sinó una obligació ciutadana, que no pot veure's violentada per actuacions clarament intimidatòries de les autoritats".

* Notícia publicada al web del setmanari El Triangle

ACCDH interposa recurs contra la web d'Interior i exigeix la seva clausura per violació de drets fonamentals

ACCDH
<http://accdh.cat/>

L'Associació Catalana per a la Defensa dels Drets Humans, ha interposat recurs per vulneració dels drets fonamentals de la persona contra la pàgina web de col·laboració ciutadana publicada pel Departament d'Interior i exigeix la seva clausura. Instarem la tramitació del procediment especial de protecció dels drets fonamentals de la persona davant dels Jutjats Contenciós-Administratius de Barcelona contra la pàgina web en la qual el Departament d'Interior demana la col·laboració ciutadana

per obtenir dades de persones sospitoses d'haver comès actes vandàlics o delictius.

L'ACDDH denuncia que la web vulnera drets fonamentals susceptibles d'emparament judicial entre els quals el dret a la presumpció d'innocència, el dret al honor, a la intimitat i a la pròpia imatge. L'exposició pública de les imatges de persones a les quals se'ls atribueixen fets delictius o vandàlics, quan no existeix ni tan sols un procediment judicial obert contra aquestes persones, vulnera clarament, entre d'altres, el dret a la presumpció d'innocència. La crida a la col·laboració ciutadana es fa per facilitar la identificació de pre-

sumptes autors d'actes vandàlics que podrien no revestir caràcter delictiu, la qual cosa es reconeix a la mateixa web.

L'ACDDH fa constar la greu intromissió al dret a l'honor, a la intimitat i a la pròpia imatge que suposa aquesta publicació, en la qual les persones es veuen exposades a la curiositat, difamació i escarni públic amb greus conseqüències per la seva vida personal. La web infringeix també la legislació sobre protecció de dades de caràcter personal i de protecció civil del dret a l'honor, a la intimitat i a la pròpia imatge. L'aparició d'imatges de menors en aquesta web agreuja encara més la il·legimitat de la actuació

del Departament d'Interior.

Han estat molts els juristes que s'han mostrat contundents al establir que la pàgina web conculca drets fonamentals de les persones i que han mostrat els seus dubtes sobre la constitucionalitat de la iniciativa policial. El Departament d'Interior, lluny d'escoltar aquestes crítiques, ja ha anunciat que té la intenció d'afegir més imatges d'altres persones a la web.

Davant d'aquesta situació de greu vulneració de drets fonamentals i de l'imminent perill de que es repeteixin noves lesions de drets en el futur amb noves publicacions, l'ACDDH exigeix el tancament urgent de la web policial.

Dinamita de cervell

La Marató per la pobresa de TV3

Un exemple per entendre la dinàmica present i futura del capitalisme

Josep Manel Busqueta

TV3 celebrava el 27 de maig, un programa especial de recaptació de fons que es destinarà a la lluita contra la pobresa i que seguirà el mateix format de La Marató, que des de fa vint anys recull diners per destinar-los a investigació científica.

El programa, batejat com "La Marató per la pobresa", presentat pels periodistes Antoni Basses i Agnès Marqués, tenia com a objectiu mobilitzar a la ciutadania perquè realitzés aportacions econòmiques que es destinaran a donar suport al treball que realitzen les entitats socials contra l'exclusió social i la pobresa.

Sota el lema "que ningú quedi en fora de joc" la iniciativa volia incidir especialment en la pobresa infantil i en les noves emergències socials derivades de la crisi econòmica.

Penso que una iniciativa com aquesta ens ofereix una molt bona oportunitat per plantejar alguns aspectes de la dinàmica de funcionament del sistema capitalista així com dels seus mecanismes de legitimitació i d'algunes de les seves possibles evolucions futures.

El funcionament estructural del capitalisme: més enllà del "capitalisme legal"

A l'article "Apunts sobre la economia furtiva del capitalisme", inclòs al vuitè informe del Seminari d'economia crítica Taifa "La estratègia del Capital", se'ns explica com la dinàmica de funcionament del capitalisme va més enllà del que representa l'empresarial institucional i legal. Més enllà d'aquesta esfera legal del capitalisme que els autors anomenen "nucli dur" existeix un "nucli tou", conformat per una sèrie d'activitats que se situen en el llindar de la legalitat, la il·legalitat i l'alegalitat, amb l'objectiu de fer més eficient el procés d'explotació i per tant major el benefici que se'n deriva. Així doncs, en un determinat moment, activitats considerades il·legals, poden passar a ser legals segons resulti més apropiat per la lògica del benefici privat, i viceversa. Per exemple, l'activitat de les Empreses de Treball Temporal (ETT) era considerada il·legal fins que la reforma laboral del 1994 la va legalitzar. El conjunt d'activitats que conformarien aquest "nucli tou" el podríem dividir en tres: la zona fosca, la zona gris i la zona blanca.

En la zona fosca hi trobaríem activitats com el tràfic de drogues, el comerç d'armes o la prostitució. Activitats totes elles entre la legalitat i la il·legalitat segons els propis interessos dels inversors capitalistes. Un autora com Saskia Sassen ja fa anys que defensava la tesi que l'anomenada economia submergida o informal -o fins i tot la il·legal- no són

una anomalia del sistema, sinó més aviat elements estructurals del mateix. Segons les dades que es presenten en l'informe del Seminari Taifa, el conjunt del producte criminal brut que conformarien el conjunt d'aquestes activitats se situaria el voltant del 15% del comerç mundial.

En la zona gris, d'aquest nucli tou, es situarien totes aquelles activitats destinades a facilitar l'evasió de capitals. Aquí hi trobaríem des dels paradisos fiscals, activitats financeres legals -malgrat alguns intents infructuosos de situar-les en la il·legalitat- fins a totes aquelles dinàmiques pròpiament legals que faciliten la retirada del capital de la seva contribució fiscal. Aquí hi tindríem tot el que representen les SICAV, les amnisties fiscals -com la de Rajoy- o les suposades reformes excepcionals en la normativa impositiva que històricament s'han realitzat per atreure el capital internacional. També les que caldrien, entre altres, per tal de captar inversions com ara l'Eurovegas.

Finalment dins del "nucli tou" hi trobem un "zona blanca" que inclouria l'activitat perfectament legal de fundacions, determinades Organitzacions No Gubernamentals (ONG), organitzacions sense ànim de lucre, etc. La funció d'aquestes seria legitimar, per activa o per passiva, l'activitat explotadora i agressiva de determinades empreses així com cobrir la funció de legitimitació social reservada a les institucions públiques. Així doncs, determinades empreses transnacionals amb una activitat d'espoli i explotació permanent sobre el medi ambient i les persones, en destinar una certa quantitat de recursos a satisfer les exigències de la Responsabilitat Social Corporativa, poden aparèixer davant l'opinió pública com a mereixedores fins i tot de rebre finançament de la Banca Ètica més naïf. A l'actualitat, el capital, a través dels mecanismes d'extorsió social que representen el deute i les polítiques d'ajust, està aconseguint apropiar-se de tot l'excedent generat socialment. Així doncs, mentre patim una agressió brutal sobre tota la despesa de caire social, sorgeixen de

la societat civil diferents iniciatives que, sense qüestionar en cap moment la perversitat assassina del model causant d'aquesta situació, estan disposades a cercar recursos entre la població per tal d'atendre als més desafavorits. Totes aquestes iniciatives com ara, "La Marató per la pobresa", Càritas o el mateix Banc dels Aliments, sense una denúncia explícita del model econòmic capitalista i de l'assenyalament conscient dels seus agents executors, financers, empresaris i polítics, esdevenen el poli bo de la tortura quotidiana que el funcionament del capitalisme representa per a milions de persones.

No resulta tolerable que, en societats suposadament avançades com la nostra, s'hagi de recórrer, de manera vergonyosa per a la dignitat humana, a un espectacle televisiu que apel·la a la "bona voluntat" de les persones, per tal de resoldre les necessitats socials d'aquelles que es veuen afectades pel funciona-

ment del capitalisme tal i com és. La societat disposa de suficients recursos, així ho demostren el FROB (Fons de reestructuració ordenada de la Banca) o el FAAF (Fons d'adquisició d'actius financers), per tal de creure i caure en aquesta ignomínia. Com diu la dita, "de bones intencions, l'infern n'està empedrat".

La cosificació de la crisi. La crisi com a objecte

El mecanisme és ben senzill, es tracta de generar un objecte i a aquest, atribuir-li tota la responsabilitat dels mals i les penúries que patim. Quantes vegades hem sentit en els darrers temps afirmacions com ara: "Creix el nombre de suïcidis a causa de la CRISI econòmica" o bé, "l'atur generat per la CRISI econòmica". En definitiva la "CRISI" com a responsable de la brutal situació d'agressions

i deteriorament social que patim. I ara veurem com la Marató s'acarnissarà amb la maleïda i terrible crisi que, segons el discurs dominant, és la causant de la pobresa tal i com s'afirmava en la mateixa web de TV3: "Davant l'evolució de la crisi i com està afectant la nostra societat, TV3, Catalunya Radio i la fundació La Marató de TV3, tiren endavant una acció excepcional: La Marató per la pobresa". Aquesta forma de procedir, molt ben explicada per Marx en la teoria del fetixisme de la mercaderia, ens demostra com una de les característiques de la dinàmica de funcionament del capitalisme és atribuir als objectes funcions i responsabilitats causades pel conjunt de les relacions socials que conformen la dinàmica del capitalisme. Així doncs, si aconseguim desfer-nos del fetixisme, veurem que la crisi no és res més que l'expressió del funcionament del capitalisme, no és un cos estrany, fantasmagòric i pervers, que com la Bruja Averia de la "Bola de Cristal" es passa el dia proclamant a dreta i esquerra allò de "Viva el mal, Viva el capital", "Viva la injustícia Social".

Atribuir a la crisi la responsabilitat de la situació social que vivim no es res més que un bonic truc d'escapoliment de tots aquells que defugen dir les coses pel seu nom i acceptar que el model de societat en que vivim és un model injust on cada cop una part major de la població és rebutjada dels mecanismes d'integració, sobretot el treball assalariat, que permeten aconseguir els recursos per satisfer les necessitats materials fonamentals.

En un capitalisme ofegat per les seves contradiccions internes, que l'han portat a una situació de sobreproducció, cal entendre l'agressió social que estem patint com un clar intent d'aconseguir beneficis majors a partir d'apoderar-se de tot l'excedent possible. Mentrestant,

s'avança en la transició cap un capitalisme sense drets socials amb uns menors nivells de creixement i per tant, tenint en compte la capacitat productiva, amb molta menys població integrada en el seu funcionament. Així doncs la societat del futur passa per la reconfiguració d'un capitalisme més agressiu, explotador, sense drets socials i molt més excoent.

La democràcia flexible. Les noves formes de pseudoparticipació

George Soros, aquest filantrop dels mercats financers, ja afirmava al 1996 que els "mercats voten cada dia, obliguen als governs a adoptar mesures certament impopulars però imprescindibles. Són els mercats els que tenen sentit d'Estat". Avui, ni el més incrèdul dubta de l'acompliment, fil per randa, de la sentència del filantrop. En el nostre àmbit més proper hem vist com l'article 135 de la constitució espanyola es modificava, sense cap debat públic, per consagrar al més alt nivell legal, l'obligatorietat del control del dèficit. A dia d'avui el sector

financer dominant, col·loca sense rubor els seus representants en les altes instàncies dels governs europeus. I veiem com cada dia les societats de tots els Estats europeus ballen al compàs de les agències de qualificació i del seu hit la "prima de risc". Ja no hi ha dubte que les decisions rellevants per a la dinàmica del funcionament actual de la societat estan absolutament fora del control de la ciutadania. La democràcia ha mort! (si es que mai havia estat viva). Davant d'una absència tant rellevant i sentida, pel que fa a la legitimitat del funcionament del capitalisme, només queda apel·lar als succedanis per tal de mantenir viu l'esperit de la participació ciutadana. La democràcia queda reduïda a votar cada cert període de temps per consagrar l'alternança en la gestió del mateix model, animar al nostre estimat equip de futbol en un afany esdeveniments d'identificació col·lectiva transclassista i sobretot ens queda participar en esdeveniments com el que ens proposa la Marató per la pobresa. Una proposta d'autorganització de la ciutadania animada per l'star system de l'espectacle televisiu amb un fi social no gens menyspreable i sobretot noble:

ajudar-nos entre nosaltres. Això sí, sense criticar ni gosar denunciar un model de societat fracassada. Espectacles com la Marató de la pobresa serveixen per aixopugar-nos en la falsedat d'un discurs de solidaritat

social que darrera el show televisiu legitima l'ascens d'un model de societat que s'aproxima perillosament al feixisme, i on per exemple es nega l'atenció sanitària a les persones sense papers. Aquesta és la realitat!

* Josep Manel Busqueta és economista i membre del Seminari d'Economia Crítica Taifa.

Article publicat al web del setmanari Directa

El problema és més gran que l'1%. És el 10%

Vicenç Navarro

Aquest article assenyala que l'eslògan utilitzat pel moviment Occupy Wall Street dels Estats Units ("són l'1%"), que correctament assenyala l'enorme concentració de les rendes i la riquesa als Estats Units i altres països inclòs Espanya, és insuficient ja que el domini que tal grup poblacional té sobre la societat es realitza amb la complicitat d'un altre 9% de la població que juga un paper fonamental en la reproducció del sistema. Una conseqüència de les polítiques neoliberals portades a terme en la majoria de països de l'OCDE des de l'època del President Reagan a EEUU i de Margaret Thatcher a Gran Bretanya, ha estat l'enorme concentració de les rendes en aquells països, arribant a nivells desconeguts des de l'època que va precedir a la Gran Depressió a principis del segle XX. Un cas clar és EEUU. En l'any 1929, el 1% de renda superior de la població tenia el 24% de tota la renda del país. Les reformes New Deal introduïdes pel president Franklin Roosevelt (que és encara avui el President més popular que ha tingut EEUU), que van consistir en l'establiment de polítiques redistributives, en la introducció de polítiques socials universals (com la Seguretat Social), a facilitar la sindicalització -que va causar

un gran augment dels salaris-, així com en l'augment de la despesa pública en inversions en la infraestructura del país, -creant gran quantitat d'ocupació- van determinar una reducció molt notable de tal concentració de les rendes i riqueses. Les polítiques redistributives es van mantenir durant el període 1934 a 1978. Fins i tot durant l'administració Republicana del President Eisenhower, el 1% superior de la població (els súper rics) van pagar en impostos pels seus ingressos gairebé un 80% de la seva renda. Tals polítiques van canviar des de l'establiment del neoliberalisme, a partir del President Reagan, introduint-se mesures oposades a les realitzades en l'època anterior. La progressivitat fiscal es va diluir, els programes de caràcter universal es van reduir i els sindicats van ser afeblits com a conseqüència d'intervencions públiques (tals com la desregulació dels mercats laborals) que van determinar, de nou, una enorme concentració de les rendes, arribant al seu màxim de nou en l'any 2008, quan van posseir de nou el 28% de la renda nacional. Aquesta enorme concentració de les rendes va crear un problema econòmic més gran. Aquesta concentració es va aconseguir a força de la reducció de les rendes del treball, creant amb això un problema de demanda de majors proporcions. Com havia ocorregut en els anys vint del segle XX, la polarització de les

rendes en aquell moment va causar la Gran Depressió, d'una manera semblant que ara aquesta concentració ha originat la Gran Recessió. Aquest 1% de la població és el que aconseguix els seus ingressos predominantment de les rendes del capital i té un enorme poder financer, empresarial, mediàtic i polític, doncs controlen els mitjans de finançament, de producció, d'informació i difusió, amb la complicitat de l'Estat, les polítiques del qual han facilitat tal concentració. Per aquest motiu el moviment Occupy Wall Street a EEUU els assenyala, amb raó, com els responsables de la crisi financera i econòmica. (És interessant subratllar que és un indicador de l'enorme influència mediàtica i política dels súper rics que la concentració de les rendes i de les riqueses com causa de la Gran Recessió tot just apareix en els mitjans). Ara bé, cal conscienciar-se que per molt poder que tingui aquest 1% (i ho té, i molt), el seu poder es recolza en una part de la societat (un altre 9%) les rendes del qual depenen de l'existència d'aquest 1%. És a dir, el 1% és part del 10% de renda superior que aconseguix amplis beneficis d'aquesta concentració de la renda. Aquest 10% controla avui el 52% de tota la renda d'EEUU, havent seguit una evolució semblant que la del 1% descrit anteriorment. El 1928 tenia el 52% de la renda. Va baixar fins al 32% el 1978,

per a pujar de nou al 52% en el 2008. El problema, doncs, no es limita al 1%, sinó al topall 10%, que inclou als professionals al servei del sistema financer, econòmic i mediàtic del país i dels serveis del qual obtenen enormes beneficis. Entre aquest 10% estan tots els que dirigeixen les institucions reproductores del sistema financer, econòmic i mediàtic, i que controlen el poder de reproducció de valors i promoció d'imatges (com és la promoció de la postura que no hi ha alternatives a les quals el establishment proposa) que és vital per a la permanència del sistema. Avui tals institucions tenen un domini sobre l'Estat i una hegemonia sobre els aparells culturals i ideològics que faciliten tal control. Per aquest motiu, encara que els que "manen" en la societat són només un 1% de la població, aquest comandament no pot ocórrer sense aquest altre 9%, sumant un 10% que no serà fàcil de canviar. Ara bé, cal ser també conscients que la gran majoria de la població avui sap qui són els responsables i la seva mobilització pot forçar aquest canvi. Segons les últimes enquestes realitzades a EEUU, la majoria de la ciutadania (que varia segons l'enquesta d'un 68% a un 76%) no creu que l'economia funcioni per al bé de tots, i una majoria semblant no creu que el Congrés d'EEUU representi els seus interessos. Una cosa semblant passa en la gran majoria de països de l'OCDE. Concretament, a Espanya, la majoria de la població no creu que l'economia es-

tingui funcionant per al bé de tots o que la classe política respongui als seus interessos. La causa d'aquesta alienació política és fàcil de veure, encara que sigui difícil llegir-lo o escoltar-lo en els principals mitjans d'informació: l'enorme concentració de les rendes i de les riqueses en un sector minoritari de la població (no més d'un 10%) i la seva excessiva influència política i mediàtica en les nostres societats. I la població és conscient d'això. D'aquí l'enorme temor i repressió del sistema cap a aquests moviments socials, com el moviment 15-M a Espanya o el moviment Occupy Wall Street a EEUU que, continuadors de moviments contestataris com els sindicats i altres moviments socials, critiquen al sistema, subratllant la falta de coherència entre discurs i narrativa oficial pro democràtica del establishment polític i mediàtic del país d'una banda, i la realitat profundament antidemocràtica que apareix en les seves pràctiques quotidianes i en les seves polítiques públiques, totes elles portades a terme sense cap suport o mandat popular.

* Vicenç Navarro ha estat Catedràtic d'Economia Aplicada en la Universitat de Barcelona. Actualment és Catedràtic de Ciències Polítiques i Socials, Universitat Pompeu Fabra (Barcelona). És també professor de Polítiques Públiques a The Johns Hopkins University (Baltimore, EUA).

Contraanuncis

TU VOTA!

de tot lo altre ja ens ocuparem nosaltres...

Ningú ens representa

Apunts sobre Bankia: un rescat anomenat nacionalització

Juan Hernández Viguera

“Els sentinelles no estaven en els seus llocs, en gran part a causa de la fe àmpliament acceptada en la naturalesa autocorrectiva dels mercats i en la capacitat de les entitats financeres per a vigilar-se a si mateixes amb efectivitat”, s’afirma en les conclusions de l’informe del Congrés nord-americà sobre la crisi de Wall Street; subratllant clarament el rerefons ideològic neoliberal com principal causa de la crisi financera global, que podem aplicar també a la de Bankia. Però en el cas de les Caixes d’Estalvi cal subratllar que els diners en joc eren i són públics. Per això, hem de destacar abans de res la responsabilitat dels gestors polítics o afins als partits majoritaris.

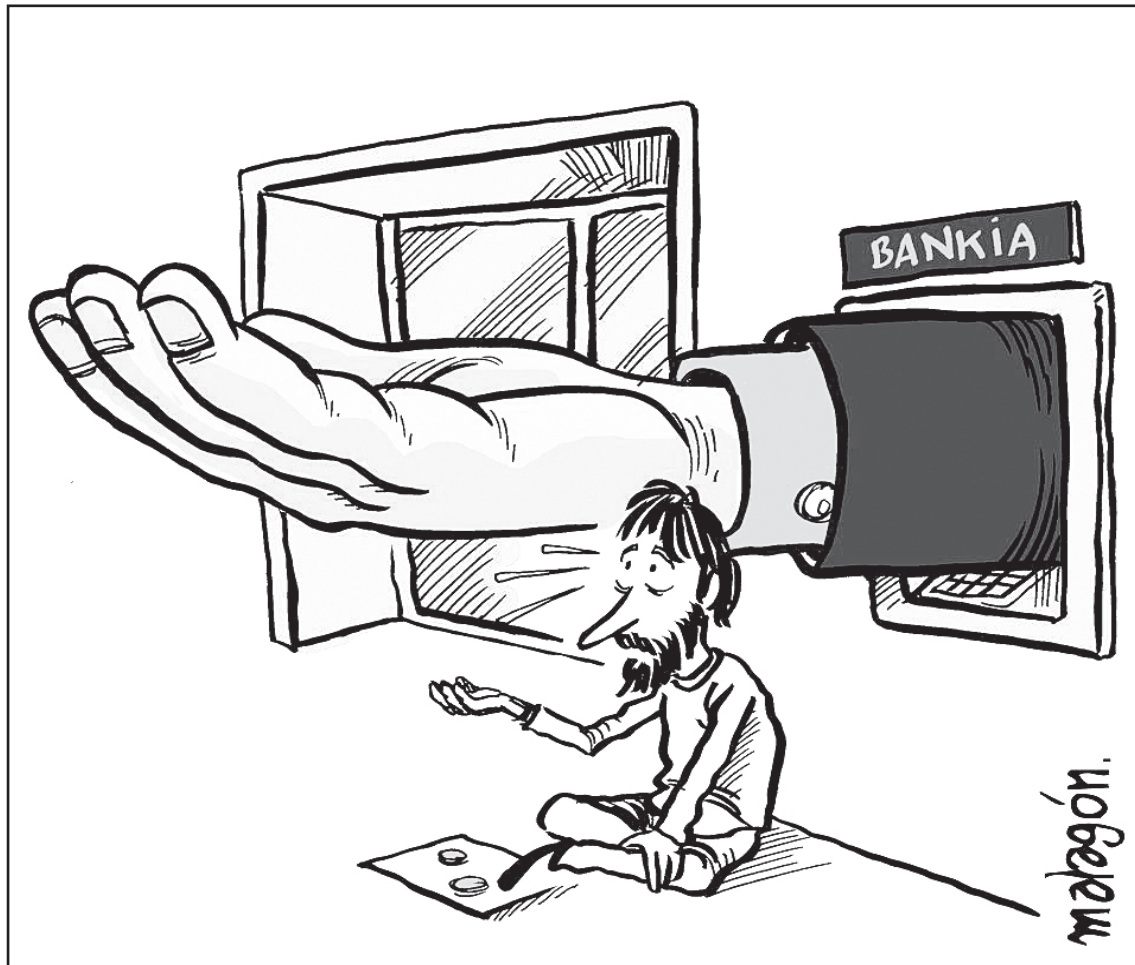
Primer

Calia “salvar als nostres”, pensen els nostres governants. Per a començar, diguem que Bankia representa el fracàs de les reformes financeres del govern actual (la de febrer 2012 era “la definitiva”) i de les anteriors, que no han assolit que la banca serveixi el crèdit que necessita una economia que s’esmorreeix i genera atur. I és que han tingut com objectiu bàsic ocultar la corrupció sistèmica i les responsabilitats de gestió de les oligarquies polítiques regionals, suport de l’elit política, que van impulsar Caixes “engrandides” amb l’especulació immobiliària alimentada pels diners barats de l’exterior i els mecanismes bancaris financers. Més enllà de la responsabilitat dels governs que van posar les bases del batibull financer-immobiliari.

Entre juny i desembre de 2010 sorgiria el Banc Financer i d’Estalvis (BFA) resultat de la suma de Caja Madrid i Bancaixa, primer, i de les caixes de Canarias, Rioja, Àvila, Segòvia i Laietana baix la fórmula jurídica ad hoc del SIP, un esquema legal que integra actius i passius d’aquestes Caixes; consensuat pels dos partits majoritaris per a tancar el desastre de l’especulació immobiliària i de passada les responsabilitats de la gestió bancària nefasta, a costa dels contribuents. Al març de 2011, fa poc més d’un any, es llançava Bankia com filial de BFA, un nou banc privat amb l’aportació de 4.465 milions d’euros del FROB, el fons estatal de rescat bancari. D’aquesta manera es pretenia resoldre els problemes d’insolvència de Bancaixa i altres, en particular de Caja Madrid, “la més danyada per la crisi del totxo”.

Va sorgir així un monstruós banc “massa gran per a deixar-lo caure”, d’un elevat risc per al sistema financer espanyol pels seus 10 milions de clients-dipositants, els seus 22.000 empleats i 400.000 accionistes a més del volum milionari de la cartera de participacions empresarials, un “tinglado” bancari madrileny muntat amb diners públics del contribuent sota un il·lustre polític fracassat com director gerent del FMI i un dels patrocinadors de la legislació que va alliberar el sòl espanyol per a l’especulació immobiliària. Era el quart banc espanyol; la joia del PP des de fa anys.

El fracàs inicial de la sortida de Bankia

a Borsa al juny de 2011 va demostrar la seva fragilitat financera d’origen. Encara que, amb la fe neoliberal en les bondats dels mercats financers, els nostres governants, inclòs el governador del Banc d’Espanya, van creure que seria superada amb la influència en “els mercats” de l’exdirector Gerent del FMI. Això sí: atrets per la imatge històrica de les Caixes una gran part petits estalviadors, jubilats en la seva majoria, van comprar accions del nou banc, ara depreciades en un 40%; o van comprar participacions preferents enganyats per la creença que feien un dipòsit.

Com ha succeït en les restants Caixes d’Estalvi bancaritzades, el President de Bankia i tots els altres gestors bancaris afins al partit governant i els seus barons regionals, es van assegurar retribucions desmesurades mitjançant contractes blindats que van comptar amb el beneplàcit de les autoritats inclòs el supervisor, el Banc d’Espanya. Uns fets denunciats d’una banda de l’opinió pública sense majors conseqüències fins a la data.

Segon

Calia ocultar la crua realitat. En la formació del nou projecte bancari madrileny, l’enginyeria financera va assignar els anomenats actius “tòxics” (llegeixi’s préstecs impagables, habitatges i solars sense mercat previsible) al “banc dolent”, el BFA; i els actius bons i de dubtosa validesa es van assignar a la filial única, Bankia, una complexa operació de manipulació comptable esperant que els guanys futurs de Bankia cobriessin la insolvència de la banca matriu que té ara un capital zero, s’assegura. La resta ho va aportar la comptabilitat financera i els seus experts; amb l’expressió “valors tòxics” posada en circulació a Wall Street

per a denominar aquells actius subprime quan ja mancaven de mercat i ningú sabia el que valien, a Espanya s’ha aplicat interessadament per a evitar esmentar els immobles que tenen existència física real, però el valor comptable de la qual resulta imaginari perquè el valor raonable del mercat (mark to market) ningú ho sap, són actius que ni es venen ni es compren ni ara ni en molt temps. Quins criteris comptables precisos van servir de base per a partionar en els comptes els actius bons i dolents i el seu repartiment entre BFA i Bankia?

Tercer

El finançat context europeu actual va contribuir a la supervivència de Bankia. Més encara, Bankia exemplifica el fracàs de la política del BCE enfront de la crisi del deute sobirà de l’euro, que incentiva el negoci especulatiu financer dels bancs en lloc de generar crèdit; va ser un dels primers bancs europeus a sol·licitar liquiditat (15.000 milions d’euros al desembre de 2011 i 25.000 milions al febrer 2012, al 1%. Com mostra, diguem que aportava al BCE com garantia els bons de renda fixa del Fons d’Actius Corporatius V, que estan protegits per préstecs diversos, com els concedits al Reial Madrid per als fitxatges de Ronaldo i Kaká. I que òbviament han servit per a adquirir deute públic d’elevada rendibilitat, a més de cobrir les seves vergonyoses comptables derivades de l’explosió de la bombolla immobiliària.

Caja Madrid com tantes altres Caixes fa temps que va deixar de ser banca tradicional de dipòsit per a convertir-se en banca financera, nodrida per l’especulació en “els mercats”. I si els governs de la UE volguessin acabar amb aquesta especulació bancària, justificada amb la fal·làcia que els estatuts del BCE no li autoritzen a

prestar diners als governs del Eurogrup, per què no s’ha modificat aquest tractat en tres mesos com s’ha assolit concloure l’aberrant pacte fiscal?

Quart

Els reguladors privats en l’ombra del casino financer s’imposen sobre els supervisors públics. L’auditora Deloitte, una de les quatre grans del món i necessitada de recuperar prestigi, va destapar la crua inviabilitat del projecte bancari privat, advertint ja al febrer passat el desajustament patrimonial de BFA, originat per la pèrdua de valor de la seva filial Bankia. La crisi de Bankia, amb la dimissió del seu President, no va ser decisió dels accionistes ni del supervisor sinó que la va desencadenar la negativa de l’auditora Deloitte a avalar uns comptes considerant que el valor real de BFA ascendeix a 8.500 milions euros enfront dels 12.000 registrats en els seus llibres.

Per tant, l’actuació del Banc d’Espanya ha quedat en dubte perquè al febrer últim afirmava la capacitat de totes les entitats financeres per a plantar cara a les provisions requerides per la reforma financera aprovada pel govern en aquest mes. Així mateix, el Banc d’Espanya no va posar cap objecció al pla de sanejament presentat per Bankia el 31 de març

i el 17 d’abril com queda clar en el seu comunicat, encara que es cobria advertint que si es donés el cas que alguna entitat no assolís arribar al nivell de capital requerit sempre podria acudir al FROB.

Cinquè

El rescat de Bankia, la quantia del qual encara està per determinar en funció de la valoració dels seus actius i que el govern ha volgut denominar “nacionalització transitòria”, no resol tots els problemes perquè els danys col·laterals d’aquesta crisi són ja quantiosos. De moment està clara la pèrdua de confiança exterior en aquest país, els seus bancs i en les polítiques governamentals que ens enfonsen en una profunda recessió econòmica; com prova l’exigència de la UE d’una valoració independent de tots actius bancaris. Al que s’afegixen les negres perspectives per a les activitats culturals, assistencials i socials de l’obra social de Caja Madrid i de les restants Caixes. I per un llarg moment, la pèrdua de confiança inversora es tradueix en depreciació de les accions de les empreses participades per BFA-Bankia, la cartera de les quals abasta, entre altres empreses importants, Indra (20%), Mapfre (15%), NH Hoteles (15,74%), IAG (Iberia-British Airways) (12%) o Iberdrola (5%), amb la dificultat afegida que la liquidació d’aquestes participacions no resulti oportuna en una Borsa a la baixa (Expansión, 11/5/2012).

I, com ha ocorregut en les economies fallides d’alguns països en desenvolupament, ara “els fons voltors volen en cercle sobre Irlanda i Espanya” ens deia el titular d’un reportatge del Financial Times del dimecres 9 de maig. Però, mentre sembla que aquests fons especulatius, que s’aprofiten dels països enfonsats per les crisis financeres, no han trobat les gangues que esperaven a Irlanda, la seva activitat creixent a Espanya s’encamina més que cap a l’atabalat mercat dels préstecs hipotecaris i al consum, a l’aguait d’oportunitats en participacions d’empreses punteres, en “les corporate oportunitats”.

Així podrem contemplar com la dreta espanyola, de tan delicada sensibilitat nacionalista enfront dels guinyols de la TV francesa i a les decisions sobiranes d’Argentina, després d’haver-se després de clubs de futbol populars, anirà venent parcel·les significatives de les antigues empreses espanyoles.

* Juan Hernández Viguera és membre del Consell Científic d’ATTAC Espanya. Article publicat a la revista Sin Permiso.

Respostes amb propostes

Libre Pensamiento

En la nostra societat tot està justificat, ningú és culpable i tot, fins el més aberrant, té explicació. Tant més aberrant es torna la realitat, tant més cínic i impúdic es torna el raonament i el misatge. La participació, en diferent grau de responsabilitat, en el cinisme i aberració queda dintre de la normalitat, perfectament compatible amb el manteniment de la cara d'ingenuïtat benèvola, l'estatus de bon o bona ciutadana, el comportament correcte i sensible dintre dels seus entorns...

Fa tres anys, amb quatre milions de persones aturades, el problema més important de la nostra societat era l'atur, i a resoldre'l es dirigiten reformes laborals i Plans E i Renove tendents a facilitar la contractació, reactivar l'economia i crear ocupació. Tot molt cínic i pervers, però l'atur estava present i constituïa el centre del debat i del discurs. Avui, amb més de cinc milions de persones parades, l'atur no existeix o ha deixat d'ocupar espai central en el debat econòmic. Encara que es mantingui com preocupació de l'opinió pública els nostres problemes, els temes que centren el debat són altres: com plantar cara als mercats, les primes de risc...

Una cosa similar al succeït amb l'atur ve ocorrent amb les condicions de treball, en altre moment assumit de debat i avui perfectament assumit que qualsevol treball, en qualsevol condició i amb qualsevol contracte o sense ell, és millor que l'atur. Ara el que està en qüestió és l'anomenat Estat de Benestar: sanitat, educació, subsidi d'atur, pensions... i enfront de les propostes de retallades s'alça la nostra protesta, de vegades amb gran potència, però sempre impotent.

En aquestes portem molts anys. Potser el nostre problema és que solament donem respostes, i no molt convençudes, als atacs, oblidant-nos de les propostes i amb escassa atenció als problemes de més calat. Darrere de l'atur, de la degradació de les condicions de treball i del desmantellament de l'estat de benestar, està la inviabilitat del nostre model de desenvolupament, amb el capitalisme com protagonista.

No hi ha dubte que la proposta socialdemòcrata, en la qual s'inscriu aquesta defensa de drets i garanties, és una proposta equilibrada i assenyada. El proble-

ma és si avui (en l'actual situació de crisi múltiple, en la qual els límits ecològics tenen un enorme pes i el tindran molt més gran) aquesta proposta és compatible amb aquest model de desenvolupament i amb el capitalisme. Tot sembla indicar que no ho és, que en l'actualitat no existeix espai per a la socialdemocràcia ni, dintre d'ella, per al sindicalisme tal com es ve practicant. Basta veure la celebritat amb la qual el capitalisme respon a qualsevol mesura de privatització o d'ajustaments en el social i laboral (mesures, en definitiva de més capitalisme) considerant-les insuficients i renovant els seus atacs en major grau de virulència.

El capitalisme, sempre competitiu, sempre en guerra, en la situació actual pròxima al límit dels recursos naturals (de manera especial els energètics) incrementa necessàriament la seva belicositat i la traslada contra el societat. Ho ha fet sempre. Fins ara la població damnificada ens era llunyana i això ens permetia enganyar-nos i mirar per a un altre costat, avui està al nostre al voltant i tots ens sentim amenaçats. La declaració de guerra del capitalisme, avui, ens arriba a directament.

No obstant, això no indica que la defensa de l'estat de benestar, de les condicions de treball i de l'ocupació sigui una opció equivocada. El debat entre proposta socialdemòcrata (defensa de l'estat de benestar) i anticapitalisme pot resultar no operatiu ni ser el plantejament adequat. La pregunta pel model de desenvolupament pot venir a clarificar el debat.

Model de desenvolupament i capitalisme no són coses separables, però sí diferents. El primer ens abasta més a tots, molt directament a una majoria de les nostres societats, i a través d'ell ens incorporem al capitalisme, o millor, ell ens incorpora a nosaltres. Els intents d'aixecar una proposta anticapitalista des de l'acceptació del model desrollista han resultat banals i fins i tot els seus resultats han estat contraris. Cal buscar altres camins. La defensa de drets i garanties ha estat inclosa dintre d'aquest model de desenvolupament permanentment expansiu en producció i consum, quedant dintre d'un pacte en el que ambdós es reforçaven i que anava acompanyat d'una generalització, bé que desigual, del consum.

Avui aquest model no es manté i la defensa de drets i garanties cal plantejar-la des d'un altre punt de partida, des d'un plantejament que inclogui l'austeritat,

entesa de forma radicalment distinta a com ens l'estan proposant. El descens dels nivells de consum és una mica que es veu venir. El capitalisme ens l'està plantejant en forma de majors cotes de desigualtat, de desmantellament de drets i garanties, de reculada en les condicions de treball i com estancament d'una elevada taxa d'atur, plantejament que ataca als sectors socials més febles i que equival a una declaració de guerra en la qual els està dient que sobren.

La defensa de drets i garanties des d'una opció que inclogui la imprescindible resistència a deixar-se arrossegar per la lògica consumista capitalista implica posar en primer plànol el repartiment. A una situació de plena ocupació, per exemple, no pot arribar-se a través d'una reactivació econòmica que, a més d'impossible, no és desitjable. Amb l'atur solament pot acabar-se a través del repartiment de l'ocupació existent, posant-lo per sobre del manteniment dels nivells de consum.

Cal donar-li la volta al famós eslògan popularitzat per Sarkozy segons el qual "cal treballar més per a guanyar més" i dir que "cal treballar molt menys encara que sigui guanyant menys" perquè els desocupats i els precaris tinguin treball i sous dignes. Aquesta redistribució de la massa salarial disminuiria en molts ca-

sos salaris individuals, disminució que no tindria perquè ser equivalent a la disminució de la jornada ni afectar de manera similar a tots els nivells salarials. L'enorme engrandiment dels ventalls salarials dona suficient joc perquè els salaris més baixos, els ahir mileuristes i avui vuitcentseuristes, puguin i hagin de seguir creixent.

La proposta de repartiment de l'ocupació incloent aquesta redistribució de la massa salarial no ho és de contentament amb un repartiment intern que s'oblidi de la pugna pel repartiment entre salaris i beneficis. Lluny d'això, és l'única forma de reprendre-la, i de reprendre la confrontació, recuperant simultàniament una paulatina recomposició d'algun grau d'unitat intern als treballadors. Ambdós aspectes, el de la recomposició interna i el de la confrontació pel percentatge de la massa salarial enfront dels beneficis, han d'estar inclosos i lligats.

En l'actualitat ve succeït que ni el percentatge de la massa salarial ni les condicions laborals són defensables amb cinc milions de desocupats a la recerca desesperada d'una ocupació inexistent. Tampoc les garanties i serveis socials

són compatibles amb el malbaratament en altres àrees molt més supèrflues, en les que l'encara majoria social, encara que no siguem els principals agents, no deixem de participar. Necessitem un altre punt de partida.

Encara que la majoria social hem participat en un segon graó d'aquest model productivista-consumista, aquesta participació ens fa part d'ell i no ens separa prou de la seva aberració i cinisme. Podrem seguir cridant que "la crisi la paguin els rics" o reivindicant en els programes la reducció a 35 hores de la jornada, avui clarament insuficient. Són fórmules que no han funcionat, ni funcionaran en el futur perquè no s'enfronten a la nostra participació en el model i acaben incorporades a aquesta zona de justificació-explicació, com part del discurs imperant, com promesa entre altres promeses i com incompliment entre altres incompliments.

El repartiment solament pot exigir-se des de la predisposició a repartir, solament iniciant-lo pot impulsar-se.

* Editorial del número 69 de la revista *Libre Pensamiento*, revista de debat i reflexió de la CGT

> EL FAR

Autogestió: 4) La col·lectivització dels serveis públics de Barcelona

Ferran Aisa

La col·lectivització dels serveis públics com l'electricitat, l'aigua, el gas i empreses com la CAMPSA o la FOCSA, van ser un altre capítol de la creativitat del moviment obrer barceloní. Les empreses d'aigua, gas i electricitat van ser intervingudes pels treballadors, que van ocupar les oficines i els centres principals de distribució en els primers moments de la lluita antifeixista. D'aquesta manera va quedar garantit el servei bàsic d'energia (gas, aigua i electricitat) a la ciutat (habitatges, enllumenat de carrers, hospitals, centres oficials, etc.), tots aquests serveis van quedar sota el control del Comitè d'Empresa format per CNT-UGT. Els treballadors de les diverses empreses que formaven el sector energètic (Unió Elèctrica de Catalunya S. A., "Riegos y Fuerzas del Ebro"; Catalana de Gas i Electricitat; Cooperativa de Fluid Elèctric; Societat Espanyola de Construccions

Elèctriques i Societat Productora de Forces Motrius), d'acord amb les dues federacions sindicals de la CNT i la UGT, van posar en marxa la concentració industrial i van constituir el Comitè Central de Control Obrer de Gas i Electricitat. A finals d'agost de 1936 el Sindicat Únic de Luz y Fuerza de la CNT va expropiar la resta d'empreses del sector, i, aleshores, l'Agrupació col·lectivitzada agrupà, sota el control obrer, la indústria de l'aigua, el gas i l'electricitat. La Societat General d'Aigües de Barcelona i l'Empresa Concessionària d'Aigües Subterrànies del Llobregat, de la qual era propietària l'empresa Gas Lebón, van ser col·lectivitzades també pels treballadors, constituint el Sindicat Obrer d'Aigües de la CNT. El Comitè Obrer de l'empresa va unificar criteris sobre el preu de l'aigua, rebaixant-la, per tant els barcelonins van poder gaudir d'aigua a casa amb un preu més assequible, passant de 0,70 a 1,50 pessetes que es pagava abans de la revolució, estabilitzant-se a 0,40 pessetes. L'empresa de petroli estatal CAMPSA, imprescindible per fer rutilar l'economia

del país, fou col·lectivitzada pels treballadors, que van constituir un Comitè Central de Direcció, format per sis delegats de direcció i sis delegats representant les distintes Seccions de l'empresa. El Comitè, d'acord amb el Sindicat del Petroli de la CNT, va decidir expropiar les factories de Barcelona, Badalona, Manresa i Vic. Constituint a cada una un Comitè d'Administració depenent del de Barcelona. El Comitè Central de Direcció va acordar la pujada dels salaris per a tots els treballadors, així com la jornada de 6 hores diàries. El petroli ja era aleshores un producte energètic important, així que el seu control era fonamental per fer marxar l'economia col·lectivista. La guerra encara havia fet augmentar més el poder de la riquesa d'aquesta energia, doncs, els avions, els tancs, els automòbils de tota mena, els vaixells, els tractors, etc., feien servir la benzina com mitjà de propulsió. L'empresa de construcció i serveis Foment d'Obres i Construccions (FOCSA), va passar a ser controlada i dirigida pels treballadors. Aquesta empresa tenia una

llarga tradició de tasques públiques realitzades a Barcelona, tant en el camp de la construcció, com el de la neteja urbana. El Comitè Obrer de Control passava comptes de la gestió de l'empresa i publicava els sous que guanyaven els consellers i directius i els comparava amb els de misèria que cobraven els treballadors,

a Solidaridad Obrera (3-9-1936), ho explicaven: "Para que el pueblo sepa quienes eran los verdaderos atracadores que operaban en la cajas del Ayuntamiento y del Estado, en complicidad de los políticos de todos los colores, daremos los nombres de los consejeros con sus correspondientes sueldos anuales..."

Com acabarà tot això?

Jordi F. Fernández Figueras

No esteu experimentant aquests últims temps una sensació similar a la que heu sentit quan un remolí d'aigua se us ha endut un objecte valuós pel forat d'un desguàs? Si un alguna cosa important marxa pel forat d'un desguàs, sabem que desapareix per sempre més de la nostra vida i ens sentim dolguts i impotents. Així, sobtadament, en un instant, també han desaparegut de les nostres vides molts serveis, drets i avenços socials que creïem que es mantindrien sempre: la garantia d'un ensenyament de qualitat per a tots, l'assossec de tenir assegurats uns serveis sanitaris eficaços, el gaudi d'unes condicions laborals dignes, la tranquil·litat de saber que tindrem una pensió suficient per a la vellesa, l'equilibri que comporta fruit d'un nivell salarial que ens permeti viure sense angoixes, la segu-

retat que el futur del nostre fills i néts seria millor que el nostre. A sobre, hi ha hagut polítics i titelles mediàtics que amb un to paternalista que put a naftalina ens han acusat a la gent del carrer de ser els culpables de tot aquest desgavell perquè, segons ells, hem viscut per sobre de les nostres possibilitats, i ens han advertit que cal que acceptem els sacrificis amb resignació. Fins i tot, un d'aquests tertulians mediàtics va arribar a dir amb una inflexió recriminària que a Espanya la gent anava massa al metge i que per això vivíem més anys que altres llocs d'Europa. Caram, quin descobriment! Sí, ens agrada viure i gaudir de bona salut, potser això és l'«estirar més el braç que la màniga» que ens han recriminat. Es veu que alguns d'aquests poca-soltes mediàtics no tenen res intel·ligent a dir, així com la majoria dels polítics professionals no mostren cap iniciativa davant la pèrdua de sobirania dels estats i la destrucció del benestar de

les classes populars. L'«austeritat» que ens imposa el Mercat, amb la submissió còmplice o impotent dels governs —i que ens està fent perdre tots aquests serveis, drets i avenços socials—, se suposa que hauria de solucionar la crisi econòmica, però molta gent creu que no fa res més que agreujar-la. Hi ha qui pensa que l'objectiu real d'aquesta crida a l'austeritat és justificar unes retallades destinades a recaptar els bilions d'euros necessaris per «rescatar» la Banca i, de passada, per afavorir la privatització de tota mena de serveis socials. Aquest deu ser l'objectiu dels tecnòcrates que manegen la situació, però... no heu pensat alguna vegada que aquesta gent realment viu al dia, sense programa ni projecte, i que al final se'ls acabarà escapant l'assumpte de les mans i s'ensorrarà tot? Qui pot saber exactament com acabarà tot això? I qui sap si no seria millor que acabés petant d'una vegada aquest sistema de

democràcia extorsionada i capitalisme financer? Però si s'ensorrés de manera brusca, no acabaríem patint un sistema capitalista salvatge i totalitari a la xinesa? Quina alternativa tenim? No ho

sé... El que sí que tinc clar és que no podem resignar-nos i que cal organitzar-se i seguir cercant formes de resistència intel·ligents... encara que sigui passet a passet.

Receptes...

Coca dolça d'albercocs i sobrassada (*)

L'amo en Pep des Vivero (Mallorca)

Ingredients:

10 o 12 albercocs xapats i sense pinyols
300 g de farina
1 quart de quilo de sucre
1 tassó de llet

½ tassó d'oli
Un paquet de llevat ràpid
3 ous
sobrassada sucre fi

Elaboració:

El forn prèviament encalientit a 180°. Mesclam tots els ingredients amb els quals s'obté la pas-

ta: farina, oli, llet, sucre, els tres ous i el llevat. En tenir la pasta ben treballada, omplim el motlo, que prèviament haurem untat amb una mica de saïm i farina. Introduïrem dins el forn i quan el dit no s'aferra a la pasta, és el moment de posar damunt la coca els trossos d'albercocs i una piloteta de sobrassada dins

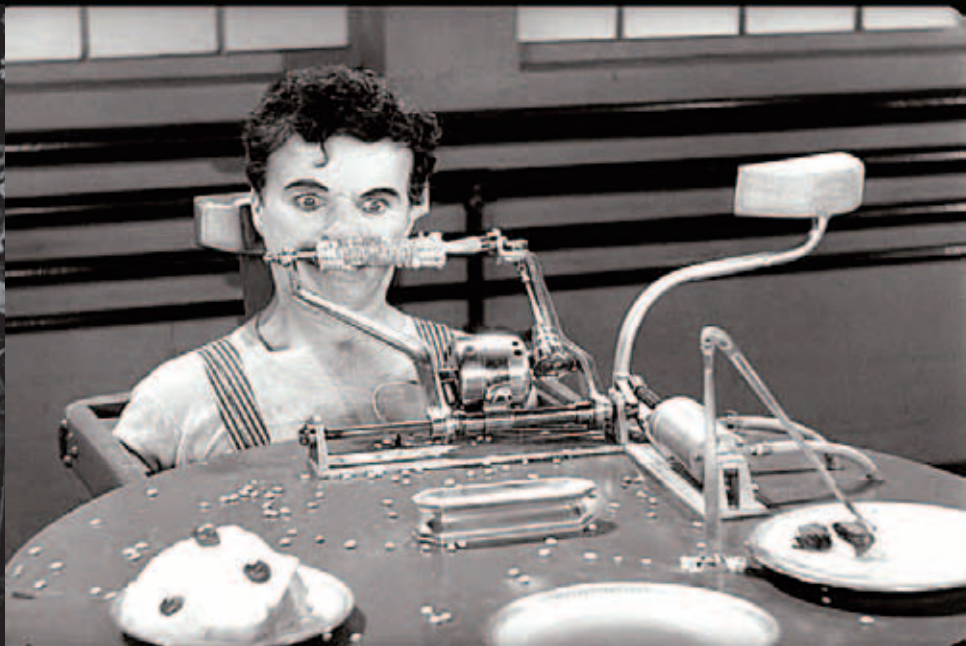
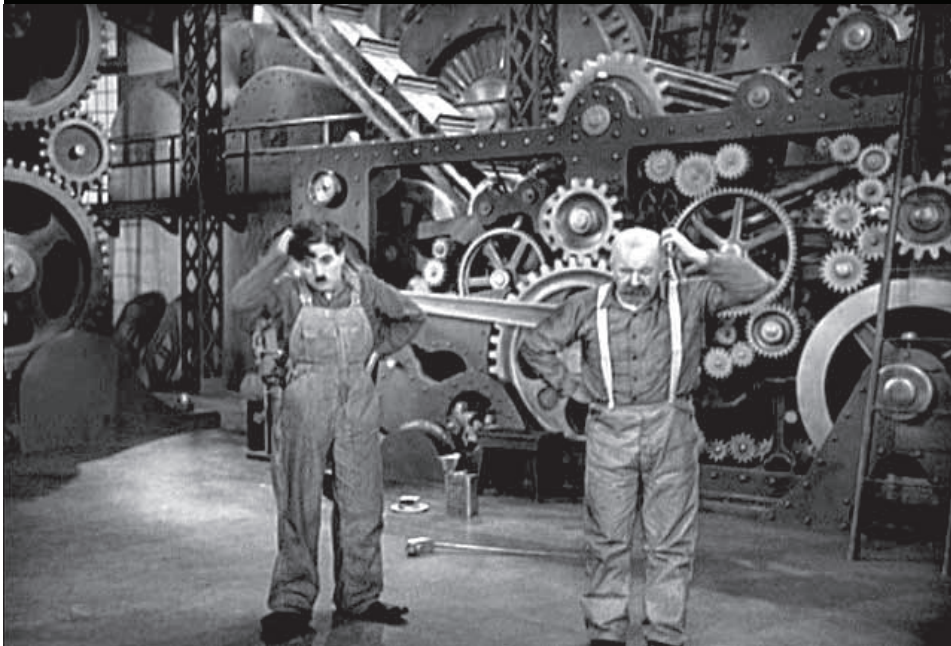
cada mig albercoc. La tornam a enfornar uns minutets mes perquè s'acabi de coure. Més o manco uns 20 m minuts en total. Abans de servir-se s'empolsima de sucre fi tota la coca.

Bon profit!

(*) Aquesta mateixa coca es

pot fer amb una pasta molt més fàcil d'elaborar i sense sobrassada. Un iogurt natural. Una mida d'oli de gira-sol, dues mides de sucre, tres de farina, tres ous, un sobre de llevat ràpid i un pelinó de sal. Tot ben remenat i al forn durant 20 minuts. Ah!! i els albercocs amb fileres per damunt. Sempre surt bona.

> UNA MIRADA CRÍTICA DES DEL CINEMA

Temps moderns

Joan Canyelles Amengual

(Moderns Timne, Charles Chaplin, 1936).

Charlot fa feina a la cadena de muntatge d'una fàbrica. La seva tasca consisteix en estrènyer femelles una darrera l'altra de manera absolutament mecànica. Aquesta alienadora forma de treballar li farà perdre el seny i es ingressat a un manicomí.

En sortir i per un mal entès la policia el deté pensant que lidera una manifestació de treballadors i treballadors. Ingressa a la presó i quan surt coneix a una al·lota orfa que es cercada per la policia. Junts intentaran trobar una vida més decent.

Charles Chaplin tenia cinc anys quan el seu pare va morir alcoholitzat. La seva mare es va haver de fer càrrec d'ell i els seus tres germans sense cap ajuda que no fos el seu treball. Conegueren de ben aprop la misèria i varen ser desnonats dels seus habitatges mes d'una vegada per no poder pagar el lloguer.

De la ma del seu germanastre Sidney entra a la prestigiosa companyia còmica de Fred Karno i després de fer una gira pels Estats Units torna convertit en un recone-

gut actor de vodeville, coneix el director i productor Mack Sennet i roda per a ell la pel·lícula "Charlot periodista" (Making a living, Henry Lehman 1914).

Ha nascut el personatge més universal de la història del cinema. I probablement també el més estimat, especialment per les persones que com ell, ho passaven malament per poder sobreviure. No solament perquè s'identificaven amb ell, sinó perquè tenien els mateixos enemics: la policia, els poderosos, els banquers..., i això, genera unes adhesions gairebé inquebrantables.

Per altra banda, Charlot es immensament humà per la seva polièdrica personalitat. És generós i egoista, orgullós i amb freqüència humiliat, honest i bribó, sentimental i gairebé sempre frustrat en les seves aventures amoroses.

No es de cap manera un revolucionari, però sempre pateix les conseqüències doloroses del capitalisme i aquesta es una potentíssima eina de denúncia de les seves injustícies.

Entre els curtmetratges dirigits per Chaplin, cal destacar "Vida de cans" (A dog's life, 1918), "Armes a l'espatlla" (Shoulder arms, 1918), "Un dia de bauxa" (A day's pleasure, 1919), "Dia de paga" (Pay day, 1922) i "El peregrí" (The Pilgrim, 1922).

El seu primer llargmetratge és "El menut" (The Kid, 1921), que es converteix en un èxit aclaparador. L'any 1923, funda, juntament amb Mary Pickford, Douglas Fairbanks i David W. Griffith la productora Unit Artists per la que dirigirà la resta de la seva filmografia nordamericana.

En aquest mateix any dirigeix "Una dona de París" (A woman of Paris), extraordinari melodrama que ataca la hipòcrita moral burgesa, però que es un fracàs de públic perquè ni actua, ni és la seva habitual pel·lícula còmica.

L'any 1925, "La quimera de l'or" (The Gold rush) el consagra definitivament com un geni. La crítica la reconeix gairebé unànimement com una autèntica obra mestra. A partir de la tragèdia, Chaplin construeix en aquesta pel·lícula alguns dels gags més memorables de la història del cinema.

"Les llums de la ciutat" (City lights, 1930) és una altra indiscutible obra mestra i una de les més belles històries d'amor que s'han vist a una pantalla cinematogràfica. Quan els Estats Units encara no havien entrat en la segona guerra mundial, estrena "El gran dictador" (The Great dictator, 1940), on ridiculitza a Hitler i Musolini. S'ha dit d'ella que és massa simple, sentimental i pamfletària. Amb tota seguretat no es la seva millor pel·lícula, però el discurs final que pronuncia el seu perso-

natge és un crit vibrant contra totes les dictadures i una agitada invitació a les treballadores i treballadors de tot arreu per lluitar junts per un mon millor i més just.

L'any 1947, roda una de les comèdies més fosques i subversives de la història del cinema: "Monsieur Verdoux" (la comentarem fa un parell d'anys). Chaplin interpreta a un treballador de banca que és acomiadat de la seva empresa. Té una filla petita i la seva companya és minusvàlida. Per subsistir es dedica a casar-se amb vídues riques per després matar-les i quedar-se els seus diners. Tota una forma de vida alternativa. Hi ha en aquesta pel·lícula una vitriòlica crítica al capitalisme. Quan ja ha sigut condemnat a morir a la forca, fent ús del dret a dir la darrera paraula Verdoux diu: "Es felicitats als homes que inventen bombes que maten a dones i nins. Si mates una persona ets un villà, si en mates milions ets aclamat com un heroi. Els números santifiquen". Algú havia dit abans: "Si la diplomàcia condueix a les guerres, els negocis condueixen al crim".

La història del cinema no es pot explicar sense Charles Chaplin. Tampoc la història cultural del segle XX. Sense dubte és un dels seus icones, una de les seves figures fonamentals.

Invariablement, alguna de les seves pel·lícules sempre figura a les llistes de les més valorades per la crítica, però de manera incomprensible, ell no sol està situat entre els millors directors. En el seu cas passa tot el contrari del que li va passar a Buster Keaton. El director de "El maquinista de la General" (The general, 1926), va gaudir d'un èxit efímer. Hagueren de passar gairebé trenta anys perquè rebés l'Oscar honorífic que es mereixia sobradament. Per alguns crítics el seu redescobriment va significar d'alguna manera la desmitificació de Chaplin. En un extraordinari exercici de miopia fílmica es va començar a dir per part d'alguns (sobre tot els semiòtics), que era poc cinematogràfic. Que depenia massa de la pantomima i del teatre. És evident que no hi hagué un altre mim com ell. Però els seus mèrits van molt més enllà.

"Temps Moderns" es una excel·lent pel·lícula que retrata de manera brillant les relacions entre el capital i el treball, la tirania exercida pels propietaris dels mitjans de producció i la misèria i la humiliació a la que sotmeten a les treballadores i els treballadors.

Rodada en plena etapa de la depressió provocada pel "crac" del 29, alguns crítics varen dir en el seu moment que era reaccionària perquè s'oposava al progrés. No

es cert. El que fa Chaplin es denunciar que aquest progrés tan sols beneficia al capitalisme i als patrons. No progressa la vida de les persones, progressa la producció. Fins i tot s'ha inventat una màquina per donar el dinar als empleats per estalviar temps. La persona escollida per fer-ne una prova es (naturalment) Charlot. Però la màquina no funciona i acaba clavant-li una pallissa al pobre i desconcertat Charlot. En aquesta escena Chaplin ha introduït el drama i la comicitat i ens ha mostrat la perversa i inhumana mentalitat d'aquells que només pensen en criteris de rendibilitat econòmica.

Pot semblar que la posada en escena es extremadament senzilla, però la realitat és que Chaplin va invertir gairebé tres anys en la realització de "Temps Moderns". El director construeix la pel·lícula a través d'una elaboradíssima composició dels plans i la distribució en ells de tots els elements narratius.

L'any 1933, quan Chaplin inicia el seu rodatge ja fa estona que el cinema es sonor. Però "Temps moderns" és una pel·lícula silenciosa. S'hi senten renous i música, però el director de "Monsieur Verdoux" havia decidit que Charlot mai parlaria a una pantalla cinematogràfica. Poc abans d'acabar la pel·lícula el sentirem cantar un cançó amb paraules de diferents idiomes, però res més.

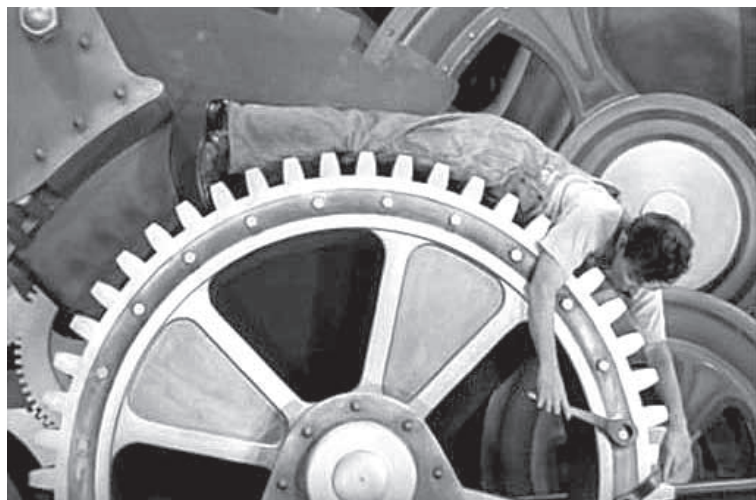
Hi ha moltes inoblidables en aquesta pel·lícula, còmiques, tràgiques, sentimentals... No en contaré cap. No estic segur de poder transmetre l'emoció, la hilaritat i la tristesa que desprenen el seus fotogrames. Recomanem-ho molt vivament la seva visió (i revisió). No solament pel plaer que provoca veure una obra mestra, sinó també pel seu contingut revolucionari i subversiu.

Fa gairebé vuitanta anys que es va estre-

nar "Temps moderns". Quan comentarem "La colmena" varem dir que ens acostàvem a l'època en la que transcorria la pel·lícula (la Espanya afamagada de la postguerra). En aquest cas passa el mateix. La realitat desoladora que ens mostra Chaplin és cada vegada més apropiada. És difícil saber quina serà la nostra capacitat de lluita, de rebel·lió i de mobilització. Hauríem de ser capaços de transmetre ideologia a través dels valors. La solidaritat, el suport mutu, la justícia, la llibertat, l'antiautoritarisme són algunes de les idees que donen força al nostre sindicat. Però caldrà pensar molt bé quina estratègia pedagògica hem de triar per explicar-les i perquè arrelin en els comportaments de la gent mes enllà de les acampades del 15M o del DRY, que poden ésser moviments efímers.

Per altra banda fa temps que tinc molt clar que una de les principals coses que cal dir és que la lluita té sentit per ella mateixa. O més ben dit: no ens han de guiar els criteris de rendibilitat que serveixen als banquers i als especuladors. Lluitarem perquè no tanquin els hospitals i les escoles. Però si ho fan no ens resignarem, i de cap manera haurem sigut vençuts, perquè la llarga lluita continuarà si no acotam el cap i tornam a casa nostra.

Venen temps molt, molt difícils. Haurem d'estar preparades i preparats per rebre cops. Ens faran mal. Ens ficaran a la presó (força, Laura. Et dona suport i t'estima gent que no et coneix, estic segur de que ho notes. Una abraçada molt forta) per defensar la llibertat i les causes justes. Però la nostra revolta té una mena de joia que els de dalt no poden entendre. Ni combatre. És, (ho deia Jean Vigo, i no es la primera vegada que jo ho repetesc) un acte d'amor a la humanitat, que ens fa lliures, i en certa manera invulnerables. Salut i revolta

Fitxa tècnica

Dr: Charles Chaplin;
G: Charles Chaplin;
Ft: Rolland H. Tothorh;
Ms: Charles Chaplin;
Int: Charles Chaplin, Pulette Godard, Henry Bergman, Chester Conclin, Allan Garcia.

> DES CARTES MAUDITES

Vegetarians, no estúpids

Carlus Jové i Buxeda

Al diari Ara del 26/05/12 un article d'opinió de l'Albert Sánchez Piñol ridiculitza els vegetarians (i els animalistes en general) titllant-los de neopuritans engegats per Walt Disney. Segons Sánchez Piñol, des de Disney «els animals ja no són animals», sinó «un nosaltres indefens, simpàtic, idíl·lic», i remata que «la nostra visió del món animal ha esdevingut tan absurda com malaltissa. Els adjudiquem sentiments, valors i raonaments que no tenen perquè només són el que són: animals».

És obvi que després d'un afirmació com aquesta molt poca cosa en podríem esperar de l'article ja que, lluny d'argumentar perquè no hauríem de respectar la vida dels animals, l'autor escampa la qüestió remetent-nos als prejudicis que s'acostumen a incloure en el terme «animal». És evident que els animals són el que són, com les plantes, plantetes, persones, i qualsevol altre objecte de l'univers. Però la qüestió és: perquè vostè opina que podem tractar els animals no humans com a mers objectes a disposició dels animals humans? O, millor encara: perquè creu, si ho creu, que no hauríem de menjar humans? A no ser que la resposta de Sánchez Piñol fos un simple "perquè són humans!" tindriem un bon punt de partida per discutir, seriosament i amb arguments, perquè els humans ens permetem tractar els animals com a mers «animals».

Precisament aquesta via de raonament és la que segueix el filòsof advocat dels animals Peter Singer. Singer no tracta d'atribuir característiques made in Disney als animals no humans, sinó que parteix de la qüestió més general de perquè hauríem de tenir una conducta ètica envers els altres, i expandeix l'abast de les seves conclusions als animals. El seu argument estrella és que la capacitat física de sentir dolor és suficient per atribuir a un ésser viu un interès: el d'evitar-lo. Simplificant molt l'argument de Singer, aquesta igualtat en la capacitat de sentir és el fonament de l'ètica, que barrejada amb el principi utilitarista d'el màxim bé per al màxim nombre ens obliga a una vida respectuosa amb la quasi totalitat dels animals.

Sánchez Piñol no ens dona ni un bon argument, i es limita a ridiculitzar l'animalisme. Fins i tot es posa les mans al cap pel fet que hi hagi gent preocupant-se dels animals mentre nens innocents moren en conflictes bèl·lics, com si una cosa exclogués l'altra. Deixem-ho aquí.

Berneri, de nou actual

Redacció

Acaba d'aterrar en les llibreries la versió en castellà del llibre de Stéfano D'Errico sobre l'anarquista italià Camillo Berneri. El llibre *Anarquisme i política*. El programa mínim dels llibertaris del Tercer Mil·lenni. Relectura antològica i biogràfica de Camillo Berneri és un exhaustiu i acadèmic estudi -768 pàgines!- sobre el llibertari que més i millor va actualitzar el pensament anàrquic en els decisius anys vint i trenta del passat segle.

Berneri, perseguit per Mussolini, va acabar assassinat a Barcelona pels comunistes en les disputes de maig de 1937. A més d'un home implicat en les lluites del seu temps va ser un intel·lectual de primer ordre, capaç de compartir i confrontar des de jove amb personatges situats en altres esferes polítiques: l'historiador i el seu mestre Salvemini, el lliberal Gobetti, el comunista Gramsci, el socialista Rosselli o, en el seu camp, els llibertaris Luigi i Luce Fabbrì. Producte d'aquestes trobades i controvèrsies i de les seves reflexions personals és un qüestionar-se profund de l'anarquisme com a eina d'intervenció al món i el temps que va viure.

Un intel·lectual convençut, incapaç d'assumir res de la seva ideologia per mandra o per obediència deguda, i disposat a preguntar-se per tot el que afecta a la complexa vida d'un ésser humà, en la seva individualitat o en la seva condició social: la política, la lluita de classes, la religió, l'estratègia i tàctica, els valors, l'ètica, l'Estat, el federalisme...

Berneri sempre es va oposar als simplismes de l'anarquisme, a les seves ortodòxies i a les seves dreceres polítiques, però en paral·lel es va situar en posicions de radicalisme filosòfic i militant, animant

als anarquistes a encarar sense prejudicis les preguntes contemporànies i a enfrontar sense artificis la competència d'altres forces polítiques del seu temps. Stéfano D'Errico realitza un treball completíssim, repassant tant la seva trajectòria biogràfica com cadascun dels aspectes i temàtiques a les quals va dedicar una reflexió. A més, ho fa reivindicant aquests ensenyaments per a la perspectiva d'aplicació en aquest tercer mil·lenni, reivindicant la naturalesa profundament contemporània, molt actual, del pensament d'aquell gran italià. Un llibre oportú

i recomanable. A vint euros, publicat pels sindicats de la CGT de Vitòria i Burgos, la Confederació d'Euskadi i la Fundació Salvador Seguí i de venda en llibreries. La CGT de Catalunya, la Fundació Salvador Seguí i l'Assemblea Llibertària del Vallès Oriental han organitzat un cicle de presentacions del llibre a Barcelona, Granollers i Rubí els dies 7, 9 i 12 de juny, que ha comptat amb les intervencions de l'autor del llibre i sindicalista d'Unicobas Stéfano D'Errico i d'Emili Cortavitarte, historiador, corrector de l'edició en castellà i sindicalista de la CGT.

relectura antològica y biogràfica de Camilo Berneri

PRESENTACIÓ DEL LLIBRE

anarquismo y política

amb l'autor Stéfano d'Errico i Emili Cortavitarte, historiador

7 de juny a les 18:30 hores al Pati Manning, antiga Casa de Caritat C/ Montalegre, 7, Tel. 934 022 565 de Barcelona

9 de juny a les 18:30 hores a l'Anònims, menjars i pensars Miquel Ricoma, 57, Tel. 938 600 789 de Granollers

12 de juny a les 18:00 hores a l'Espai Cultural CGT Plaça Calvé, 4-6, Tel. 935 881 796 de Rubí

Organitzen: Secretaria de Formació del Comitè Confederal de la CGT de Catalunya, Fundació Salvador Seguí, Assemblea Llibertària del Vallès Oriental, FUNDACIÓ SALVADOR SEGUÍ, CGT Catalunya

Anarquisme i política segons Berneri

Antonio Rivera

Stéfano D'Errico, *Anarquismo y política. El 'programa mínimo' de los libertarios del Tercer Milenio. Relectura antològica y biogràfica de Camillo Berneri, Madrid 2012, 758 pàgines.*

Per iniciativa de diversos sindicats de la CGT del nord de l'Estat espanyol s'acaba de publicar la versió castellana d'aquest estudi sobre l'anarquista Camillo Berneri que va veure originalment la llum en italià fa ja un lustre (Mimesis, Milà) Es tracta d'una anàlisi exhaustiva, profunda i intel·ligent de la trajectòria d'un home que, encara que va morir jove, va començar a treballar en la seva curta i intensa vida tot un tractat d'anarquisme, tant teòric com a pràctic, en les difícils i conflictives dècades d'entreguerres.

Berneri va ser assassinat en els primers dies de maig de 1937 per un grup de comunistes lliurats a l'estratègia de Stalin, dins de la guerra civil lluitada a Barcelona entre aquests i els llibertaris (i els seus aliats, els heterodoxos comunistes del POUM). Tenia llavors quaranta anys, havia fugit de la persecució de la dictadura de Mussolini, però ja havia aprofitat l'oportunitat que li va donar la vida de tractar amb les referències fonamentals del pensament d'esquerres italià: el seu primer mestre, l'historiador Gaetano Salvemini, el lliberal Piero Gobetti, el

socialista Carlo Rosselli o el comunista Gramsci, a més de coreligionaris seus com Luigi i Luce Fabbrì.

Aquest contacte caracteritza la naturalesa i el valor intel·lectual de pensament de Berneri, no massa habitual en l'anarquisme: la seva convivència amb altres parers li força a una reflexió oberta, necessàriament crítica amb els seus propis postulats, degudament pragmàtica, abordant tot tipus de temàtiques sense cap limitació. Alhora, li obliga a proveir-se dels arguments suficients i a enfortir fins a l'extrem la seva coherència ideològica, per així confrontar-se adequadament amb tan preclars i exigents opositors. D'aquesta manera, a cada moment, les seves tesis i criteris se sotmeten a l'exigent judici dels seus oponents, depurant tots ells tant en la seva consistència teòrica com en la seva aplicabilitat al moment en què vivien.

Pot ser que per això, com a conseqüència d'aquesta experiència vital, el resultat sigui desconcertant: el major crític del forçat col·laboracionisme governamental de la CNT-FAI en la conjuntura espanyola de 1936 mai va tenir impediment per tractar cara a cara amb la política i amb els seus adversaris polítics. Tan clarivident radicalitat crítica era la de qui no limitava l'esfera del seu pensament i de les conseqüències teòriques i pràctiques d'aquest —com a tantes vegades ha passat en l'ideologisme llibertari—, i no per això acabava en la seva proximitat al debat polític en posicions contemporitzadores o moderades. El contacte amb la

política, amb el debat polític del temps que un viu, no condueix, com demostra Berneri, de manera inevitable, a la justificació dels seus extrems més negatius en honor de la praxiologia.

L'italià es plantejava la necessitat de "donar una sacsejada a l'anarquisme perquè pensi en la política". Aquesta intenció el va convidar a endinsar-se sense limitacions autoimposades ni complexos en la particular relació existent entre anarquisme i política, guiat sempre per quina de les respostes donades als problemes des de l'anarquisme podia ser més adequada a les urgències i necessitats de l'instant que vivia. Així, res humà li resulta aliè, i pren posició ben articulada en qüestions com la pedagogia, la tècnica, la cultura, la religió, la capacitat per conèixer científicament (epistemologia), l'humanisme, els límits del classisme proletari, la democràcia, la revolució, la violència, l'organització, el sindicalisme, els totalitarismes, la política electoral, la psicologia, l'etnologia...

Perquè Berneri dipositava tota la seva confiança en l'anomenat "problemisme", una manera de pensar que obligava al fet que la ideologia es recolzés en l'anàlisi dels fets, en la seva capacitat per respondre als problemes reals del moment i per donar lloc a un "anarquisme possible". En definitiva, "afrontar el complicat mecanisme de la societat actual sense ulleres doctrinals i sense excessives inclinacions a la integritat de la seva fe" (anàrquica), per així "conservar aquell conjunt de principis generals que constitueixen la base

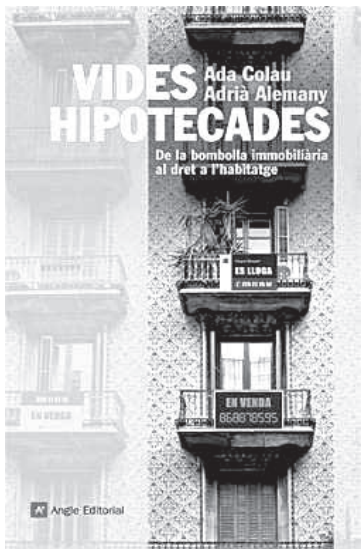
del seu pensament i l'aliment passional de la seva acció".

Totes i cadascuna d'aquestes temàtiques les estudia D'Errico amb gran rigor i profusió de dades recollides en fonts de qualitat. El llibre, sorgit d'una vocació i reflexió clarament acadèmica, desvetlla múltiples reflexions fetes per Berneri allà pel primer terç del passat segle que serveixen en molts casos per abordar els problemes del Tercer Mil·lenni des de la perspectiva dels llibertaris. No és un vademècum —no ho podria ser venint de Berneri—, sinó més aviat un repertori sòlid d'arguments per a molts problemes que segueixen sent bàsicament els mateixos que ell va haver de fer front. A més, D'Errico enfila dinàmicament aquestes reflexions de l'italià amb una altra no menys exhaustiva investigació biogràfica, apropant-nos als detalls més particulars i desconeguts de la seva vida. En un article de 1922, titulat "Anarquisme i federalisme. El pensament de Camillo Berneri", l'italià resumia l'essència del seu pensament: "Jo entenc per anarquisme crític un anarquisme que, sense ser escèptic, no s'accontenti amb les veritats adquirides, amb les fórmules simplistes; un anarquisme idealista i al mateix temps realista; un anarquisme, en definitiva, que empelti veritats noves en el tronc de les seves veritats fonamentals, que sàpiga podar les branques velles".

De tot això parla aquest llibre. Una lectura tan exigent com a recomanable per als llibertaris d'aquest complicat Tercer Mil·lenni.

Llibres

Vides Hipotecades De la bombolla immobiliària al dret a l'habitatge

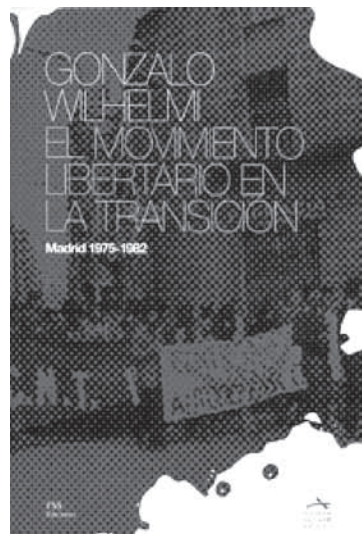
Ada Colau i Adrià Alemany
Angle Editorial, 2012, 192 pàg.

Ada Colau, membre de l'Observatori DESC, i Adrià Alemany són els autors de Vides Hipotecades, un llibre útil per conèixer el drama de les execucions hipotecàries i els desnonaments a l'estat espanyol, així com la lluita ciutadana pel dret a l'habitatge, encapçalada per la Plataforma d'Afectats per la Hipoteca.

El llibre explica les causes de la crisi actual, assenyala els responsables i analitza el paper que han tingut les administracions públiques, i també ens dona consells i recursos útils per defensar el dret a l'habitatge i evitar els abusos de poder de les entitats bancàries.

El llibre està disponible a les llibreries i a les Plataformes d'Afectats per la Hipoteca, i també a la xarxa, ja que els autors han registrat el text en Creative Commons per garantir que la manca de recursos econòmics no sigui un impediment per l'accés al coneixement. De moment disponible en català, al mes de juny està prevista la sortida de la traducció al castellà.

El movimiento libertario en la transición (Madrid 1975-1982)

Gonzalo Wilhelmi
Fundación Salvador Seguí, Madrid, 2012. 275 pàg.

El moviment llibertari, en la Transició, va ser marginalitzat i derrotat, malgrat la seva energia i els seus prometedors inicis. L'últim llibre de Gonzalo Wilhelmi, "El movimiento libertario en la transición. (Madrid 1975-1982)", conforma un text que, encara d'una temàtica que ja es pot considerar com històrica, introdueix elements de rabiosa actualitat en un present com el nostre, on les possibilitats d'una lluita social ampliada estan en el centre del que pot arribar a ser.

Els que no vam viure la Transició hem rebut, des dels mitjans de comunicació de masses, una narració contradictòria, santurrana i amb un evident ànim de doblegar tot apunt de vitalitat popular. Una narrativa que, no obstant això, es compadeix malament amb la història explicada per les gents de carn i os que, elles sí, van arriscar les seves vides en aquesta tesitura decisiva. Uns van créixer i van narrar, van explicar històries infumables de reis democràtics i socialismes inexistent. Uns altres van ser relegats a l'oblit i al buit, en evident concomitancia amb tot

el que ha vingut succeint a les esqueres transformadores de les generacions posteriors.

Gonzalo ens explica, no obstant això, la història amagada sota la catifa. Sense guarniments inútils, però també amb tota la seva policromia. El text ens proposa la necessària revista de molts dels noms de les víctimes d'una Transició que, malgrat tot el que se'ns ha explicat, va ser tremendament violenta. Ens proposa també una història de les forces derrotades, de les energies populars dilapidades, potser, però que van conformar el ferment necessari d'un canvi d'escenari imprescindible. Ens narra, doncs, una història que no és la tòpica i que no es queda en els les floritures discutibles de la "movida" i en les suposades heroicitats d'un monarca coronat pel propi dictador.

La narració de Gonzalo Wilhelmi és audaç i no deixa res en el tinter: la trajectòria del moviment llibertari madrileny en aquests convulsos anys va donar per a molt. Va constituir una febril descàrrega d'energia i il·lusions amb un final caòtic i decebedor. I aquí és on entrem en el realment interessant del llibre. Es podrà estar o no d'acord en la revista dels fets presentats. Només els seus autèntics protagonistes (i és possible que ni tan sols ells mateixos) saben com van ocórrer realment les coses. Però el que ha de quedar meridianament clar és l'ensenyament d'allò succeït per als també convulsos temps del present.

El moviment llibertari madrileny no va saber adaptar-se, en els anys setanta, a les transformacions sofertes, des de la Guerra Civil, per l'arquitectura del món del treball i l'aparell estatal al que pretenia oposar-se. I una dels seus majors errors va ser, segons s'indica en el text, no aplicar el suficient esforç analític a aquests assumptes. El món del treball ja no es conformava de la mateixa manera que en els temps del cenetisme clàssic, i la reacció dels confederals va ser tardana i contradictòria, quan va tenir lloc. Es va intentar reconstruir una organització en una imitació dogmàtica i literal del passat, el que va empènyer a l'abandó de l'esperit real de l'experiència. L'anarcosindicalisme es va autoexcloure del món del treball, i es va embardissar en dècades de disensiones internes i lluites intestines que no tenien altre objecte que el repartiment de quotes de poder buides

de contingut.

I el mateix va succeir respecte a l'altre gran tema en qüestió: l'estructura i finalitats de l'aparell estatal havia canviat de 1939 a 1979. L'anomenat "Estat del Benestar", fonamentat en les doctrines keynesianes, compaginat amb les creixents manifestacions del que ha vingut coneixent-se com "biopolítica", començava a donar els seus primers passos en el marc de la Península Ibèrica dels setanta. Els llibertaris no van saber, o no van voler, filar un discurs i una pràctica a l'altura de les circumstàncies. La llegenda del rebuig frontal a tota manifestació estatal (una història àurea que, en tot cas, no era del tot certa) va impedir la presència llibertària en moltes lluites efectives d'una població que reclamava serveis públics creixents i una forma de vida digna.

Les tesis maximalistes del final de la Guerra, quan era el moment del "tot o res" (però que molts dels seus autors no havien emplenat en aquest precís instant) van enfosquir una tradició que, realment, anava molt més allà: la d'una CNT històrica plural, rica i enormement complexa, en la qual convivien múltiples sensibilitats.

La veritat és que avui dia el moviment llibertari encara amenaça similars: una lectura literal i acrítica de certs llocs comuns de la "llegenda àurea" ja indicada, podria impedir les possibilitats d'avaluar amb solvència les exigències d'un present marcat pel desmantellament dels béns públics i els ajustaments, i per l'aprofundiment d'un marc laboral que procura arrasar totes les conquestes dels últims segles de lluita proletària.

El moviment llibertari, en la Transició, va ser marginalitzat i derrotat, malgrat la seva energia i els seus prometedors inicis. En aquest precís moment de crisi i senilitat del capitalisme que travessem, qui més o menys ens sentim vivificats per aquesta tradició de lluita, hem d'estar atents per a ser capaços d'insuflar-li nova vida. I tot el viu canvia pel camí. El llibre de Gonzalo Wilhelmi obre el camí a una exploració històrica amb evident pertinència per a construir un present que sàpiga fugir dels paranyos que la realitat tendeix a qui volen transformar el món. Instruir-se i aprendre mai ha estat tan necessari.

José Luis Carretero

Jornades en Homenatge a Dones Lliures/ Mujeres Libres el 27, 28 i 29 de juny

Organitzades per la Secretaria de Gènere de CGT Catalunya i amb la col·laboració de Dones Llibertàries de Catalunya, es celebraran els dies 28 i 29 de juny del 2012 a Barcelona unes Jornades d'Homenatge a Dones Lliures/ Mujeres Libres, l'organització de dones anarquistes creada l'any 1937 a partir de la revista de mateix nom. Prèviament, el 27 de juny, es farà un acte a Reus.

El 27 de juny, a les 20h. al Casal de les Dones de Reus, projecció del documental "Indomables" i xerrada a càrrec de Martha Ackelsberg, organitzada per la CGT Baix Camp-Priorat.

El programa d'actes organitzats a Barcelona és el següent:

- 28 de juny a les 18:30 h. en el Pati Llimona (C/Regomir 3).

Projecció del documental "Indomables" i posteriorment xerrada-debat amb: Martha Ackelsberg (autora del llibre "Mujeres Libres, la lucha por la emancipación de las mujeres")

Isa Garnika. La lluita per l'emancipació de les dones treballadores.

Bruno Valtueña. El projecte anarcosindicalista avui.

- 29 de juny a les 18:30 h. en el Casal de la Solidaritat (C/Vistalegre 15)

Xerrada-debat amb: Martha Ackelsberg. La lluita de les dones en el 36.

Isa Garnika. La lluita de les dones treballadores en els 70.

Grup de Dones Anarko-feministes. Gènere i feminisme anticapitalista en el 2012.

Trobada Estatal de Dones de la CGT, 30 de juny i 1 de juliol a Barcelona

La pròxima Trobada Estatal de Dones LCGT dedicada a formació, amb el tema "Teories Feministes", se celebrarà a Barcelona, el 30 de juny i 1 de juliol de 2012, dissabte i diumenge, a la seu de la CGT a Barcelona, Via Laietana, 18, 9º, amb el següent programa:

- Dissabte 30 juny
10.00h.- Presentació de la jornada
10.30h.- Teoria de Martha Ackelsberg. Dona i ciutadania. 1

2.00h.- Pausa
12.30h.- Teories feministes del 15M de Plaça Catalunya.

14.00h.- Menjar
16.00h.- Teories i pràctiques feministes. Debat.

17.30h.- Pausa 18.00h.- Com podem integrar les teories exposades en la nostra acció social-sindical de la CGT?

- Diumenge 1 juliol
10.30h.- Propostes concretes d'actuació feminista des de la Secretaria de la Dona i els Grups de Dones de CGT. Conclusions

12.30h.- Comiat i tancament.
Convoca: Secretaria de la Dona del Comitè Confederal de la CGT

Revistes

DIREKTE AKTION

Publicació bimensual anarcosindicalista de la Freie Arbeiterinnen- und Arbeiter-Union (FAU-IAA), secció alemanya de l'AIT, <http://www.direkteaktion.org/>

UMANITA' NOVA

Revista anarquista setmanal editada per la Federazione Anarchica Italiana (FAI), una capçalera històrica creada l'any 1920, <http://www.umanitanova.org/>

DIRECTA

Setmanara de comunicació, reflexió, crítica i informació en català, pensat, sostingut i dirigit des de i per als moviments socials, <http://www.directa.cat/>

COMBAT SYNDICALISTE

Publicació mensual de la CNT francesa, sindicalisme, lluites socials i internacionalisme, <http://www.cnt-f.org/>

TONI, ALBERT I IÑAKI, COORDINADORS DE LA REVISTA CULTURA OBRERA

"Cal fer sortir del gueto les nostres idees i lluites"

"Cultura Obrera vol promoure les idees, accions i valors inherents al pensament anarquista"

> LES PARAULES SÓN PUNYS

Un cop d'estat...
tou, diuen...

jordimArtifont

Se'n piken a sobre, diuen que plou i la colla d'imbècils que els fan de claca demà, o avui mateix, diuen que "no es podia fer res més", "que sobretot, unitat, tingueu confiança", "és que Madrid ja se sap", "que nosaltres sempre hem estat europeistes..." i que toca callar i esperar. Que es posin l'Europa dels mercaders a on els càpiga.

Un nou cop d'estat, aquest a l'Estat espanyol, es va produir el 9 de juny. Li diuen intervenció però és un cop d'estat. Una colleta (diuen que serà tou i per això no arribaran a colla) de colpistes vinguts del centre de Goldman Sachs seran ara els encarregats de deixar-nos sense drets socials, sense sanitat, sense escola, sense res que no siguin obligacions, cops de porra i negació del dret a ser. Els plantarem cara, ja ho saben, per això s'han armat i han llogat milers de joves musculosos convenientment ensinistrats per trencar-nos el cap, per tal que la gent digui "intervenció" i no "cop d'estat" i sobretot, que tingui confiança en els nous botxins.

Els "tècnics" (són privatitzadors llogats per les empreses que ens vendran "serveis" que per nosaltres són drets) ens diran que cal que tanquem hospitals i escoles, que no tothom tingui accés a la sanitat, que sobren funcionaris i per tant serveis bàsics, que ja se sap que hem viscut per damunt de les nostres possibilitats..., i no sé quantes mentides més. I sí, potser alguns hi han viscut però els que més hi han viscut són precisament els rics que no deixaran de viure-hi, per tant que no ens enredin. Això no és cap "rescat" sinó un cop d'estat a partir del qual aquest Chiquito de la Calzada que fins ara era ministre d'Economia deixarà el seu lloc a un altre "tècnic" més amic dels amos encara per tornar-nos a reformar laboralment parlant. Ens retallaran tot el retallable i en xafaran tant com puguin. Tenim diverses opcions: mirar-nos-ho per la tele, vibrar amb la Selecció i cridar Viva España!, o sortir al carrer. Com sempre, però cada cop som més, triarem el carrer. Per aturar-los. I si no en tenen prou prenent les places aprendrem a fer-nos miners i cavarem sota els seus peus fins que se'ls afoni el palauet que han fet amb els nostres diners, amb el nostre treball, amb les nostres vides. Que caiguin al clot i no en surtin més els responsables de morts evitables, els que ens volen com més rucs millor, els que ens odien tant que només saben mirar cap a dalt per llepar i cap a baix per escopir.

Potser ens vengueren primer però estigueu segurs que els costarà i que en segon terme serem la immensa majoria qui marcarà les regles del joc, perquè algunes no volem passar de tenir uns amos a Madrid a tenir-ne uns altres a Brussel·les, ni a Barcelona o València. Nascuts sense amos, lluitarem contra la dictadura dels diners amb la solidaritat i en defensa de la igualtat i la llibertat. I tingueu-ho clar. El que ha passat és un cop d'Estat, ni el primer ni el darrer, però un cop d'Estat. I com tots ells, acabarà caient, acabaran caient...

> LA FRASE...

"Els nostres continguts giren generalment al voltant dels moviments socials de Mallorca"

Josep Estivill

El Toni té estudis primaris, fa feina de picapedrer i des del naixement del periòdic està en la seva redacció. Abans havia fet un fanzine anomenat Crit de Rabi i havia militat en el sindicat CNT.

L'Albert és arqueòleg i exerceix com a tal. Es va incorporar al periòdic un any després de la seva arribada a Mallorca, ara fa 7 anys. Anteriorment va participar en els moviments socials del Barri de Sants, a Barcelona.

L'Iñaki és mestre de primària a un poble de l'illa. Militant en el moviment anarquista i les lluites autònomes vinculades a aquest des de jovenet, col·labora amb el Cultura Obrera des del segon any.

- Com definiríeu el Cultura Obrera i quins són els principals continguts?

Cultura Obrera és un periòdic que va néixer amb la intenció de promoure les idees, accions i valors inherents al pensament anarquista, per així dotar als diferents moviments socials i les variades lluites, d'abans i d'ara, d'uns posicionaments i plantejaments més radicals, assemblearis i anticapitalistes.

Ahora, un dels seus primers objectius era fer sortir del "gueto" les nostres idees i lluites. Donar-les a conèixer a la gent descontenta amb el Sistema perquè s'animin a deixar la queixa i la passivitat i així també passar a l'acció, al deure de voler canviar les coses per nosaltres mateixos. Els nostres principals continguts generalment giren al voltant dels moviments socials de Mallorca. També, com a secció fitxa, donam molta importància a la memòria de la lluita social (el manteniment de

la nostra capçalera és un petit homenatge en aquest passat) i a la reflexió escrita que feim a la secció d'opinió.

- El suplement interior Il Corriere de s'Era, fet en clau de sàtira política, és molt divertit. Quin paper atorgueu a l'humor en el combat polític?

Il Corriere de s'Era és un projecte que va ser impulsat per varis membres de la redacció de Cultura Obrera. Va ser concebut per tal de dotar a Cultura Obrera, un periòdic que pensam transmet serietat i compromís, d'un suplement on ens poguéssim riure de nosaltres mateixos, dels diferents rols que s'adopten en els ambients radicals. A la vegada, a través de la ironia i l'humor punyent Il Corriere crítica i desmunta la falsedat i la mentida constant en la qual ens fa viure el poder.

Però cal deixar clar que Il Corriere, ja des dels seus inicis, encara que sigui cada quatre mesos un suplement de Cultura Obrera, és una empresa independent d'aquest. En el periòdic va dur els seus debats acceptar-lo com a suplement i a hores d'ara no hi ha cap membre de la redacció en Il Corriere. Només en Toni hi col·labora habitualment fent les entrevistes de la contraportada.

- Com funcioneu a nivell intern per treure una publicació amb un nivell de qualitat força elevat?

Doncs a base d'un fort compromís de feina i responsabilitat. Els qui vàrem engegar el periòdic no teníem una formació molt gran, però amb l'objectiu permanent de millorar la publicació, fent constants exercicis d'autocrítica, a poc a poc ens hem anat formant (mitjançant tallers de redacció escrita, d'informàtica, etc.) i preparant per tal d'aconseguir treure una publicació més o manco digna. Això és necessari per a que aquesta pugui assolir, almanco, part dels objectius pels quals fou parida.

- Com aconseguiu el finançament donat que no rebeu una assignació de cap organització i tampoc no voleu posar publicitat?

La major part dels nostres ingressos provenen de les subscripcions. Aquestes són la nostra benzina, perquè ens ajuden econòmicament i també perquè ens autoexigeixen una disciplina per tal de no defraudar la confiança que han dipositat en nosaltres.

Llavors, la resta del finançament el realitzam a base de l'organització de concerts, sopars, festes, actuacions teatrals, etc. Abans també, confeccionarem calendaris en els quals reflectíem les lluites socials esdevingudes a l'illa. Així mateix, les vendes -encara que sigui una assignatura sempre pendent elevar-les- també ens aporten ingressos.

- Quins són els vostres mitjans de distribució i els lectors habituals?

La distribució és un dels nostres punts més fluïdos. La feim nosaltres mateixos amb l'ajuda d'altres companys. Els nostres lectors habituals en teoria són els nostres subscriptors, els que compren el periòdic o els que assíduament van als establiments o locals on el deixam. També, tenim lectors a través de les descarregues del pdf que penjam a la nostra web.

- En el món dels mitjans de comunicació de masses dominat per les grans corporacions i les organitzacions polítiques, quin paper juga la premsa contrainformativa?

Tocaria jugar un paper central. Nosaltres som de l'opinió que en general la gent crítica, que es mou en els ambients radicals, dona poca importància als nostres mitjans. Trobam que les subscripcions i les mostres de suport haurien de ser generalitzades, cosa que no sol ser així. Hi ha un lema que diu que només la veritat és revolucionària. La nostra tasca doncs

és descobrir-la, treure-la a la llum i desmuntar la piràmide de mentides en la qual es fonamenta el poder.

Igualment, els nostres mitjans ens cohesionen, són eines de debat intern, de formació i de comunicació entre nosaltres.

- Com veieu el panorama polític a Mallorca? Destaqueu els elements més foscos que veieu en l'horitzó? Hi ha marge per a l'esperança?

Mallorca és un feu tradicional de la dreta que només dos pactes unitaris de tots els partits d'esquerra juntament amb els nacionalistes d'Unió Mallorquina han pogut trencar. Això sí, aquests pactes sempre han demostrat la poca diferència que hi ha entre dreta i esquerra avui dia. En els temes centrals, com per exemple l'economia (el turisme sobretot), la coincidència quasi és absoluta. Sempre hem intentat estar al marge de la trampa que significa "antipeperisme" de la major part de les bases de l'esquerra. Nosaltres no lluitam contra el PP, sinó contra tot un sistema polític i econòmic. Sobre si hi ha esperança, preferim obviar aquestes preguntes. Les trobam errònies, perquè consideram que aquesta no és la nostra motivació de lluita. Vivim el present amb responsabilitat, amb el compromís vital de no tolerar l'engany, la dominació i l'explotació en les quals es basa el sistema capitalista.

- En quin moment es troben els moviments socials a Mallorca?

Després de l'explosió de mobilitzacions que suposà la irrupció del 15-M, estan en un procés de màxima activitat. Els vents d'aquell mes de maig han provocat que hagin sorgit iniciatives com una Ecoarxa i assemblees del 15-M que encara es mantenen a les barriades de Palma, col·lectius com la Universitat Lliure, el projecte "Toma la Ciutat", el de difusió llibertària "Arrels" al poble de Manacor o l'Assemblea Indignada de Portocolom.